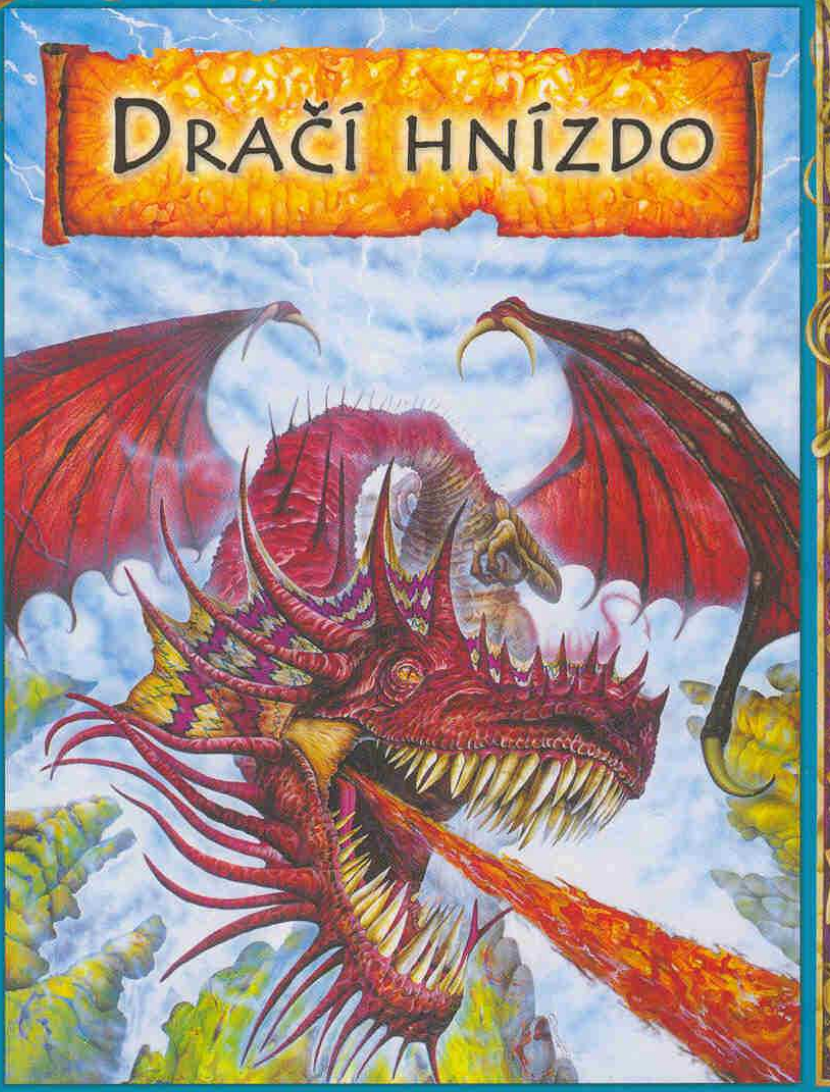
EMILY RODDAOVÁ

DELTORA

Země nestvůr a kouzel

FRAGMENT

EMILY RODDA

DELTORA

DRAČÍ HNÍZDO

FRAGMENT

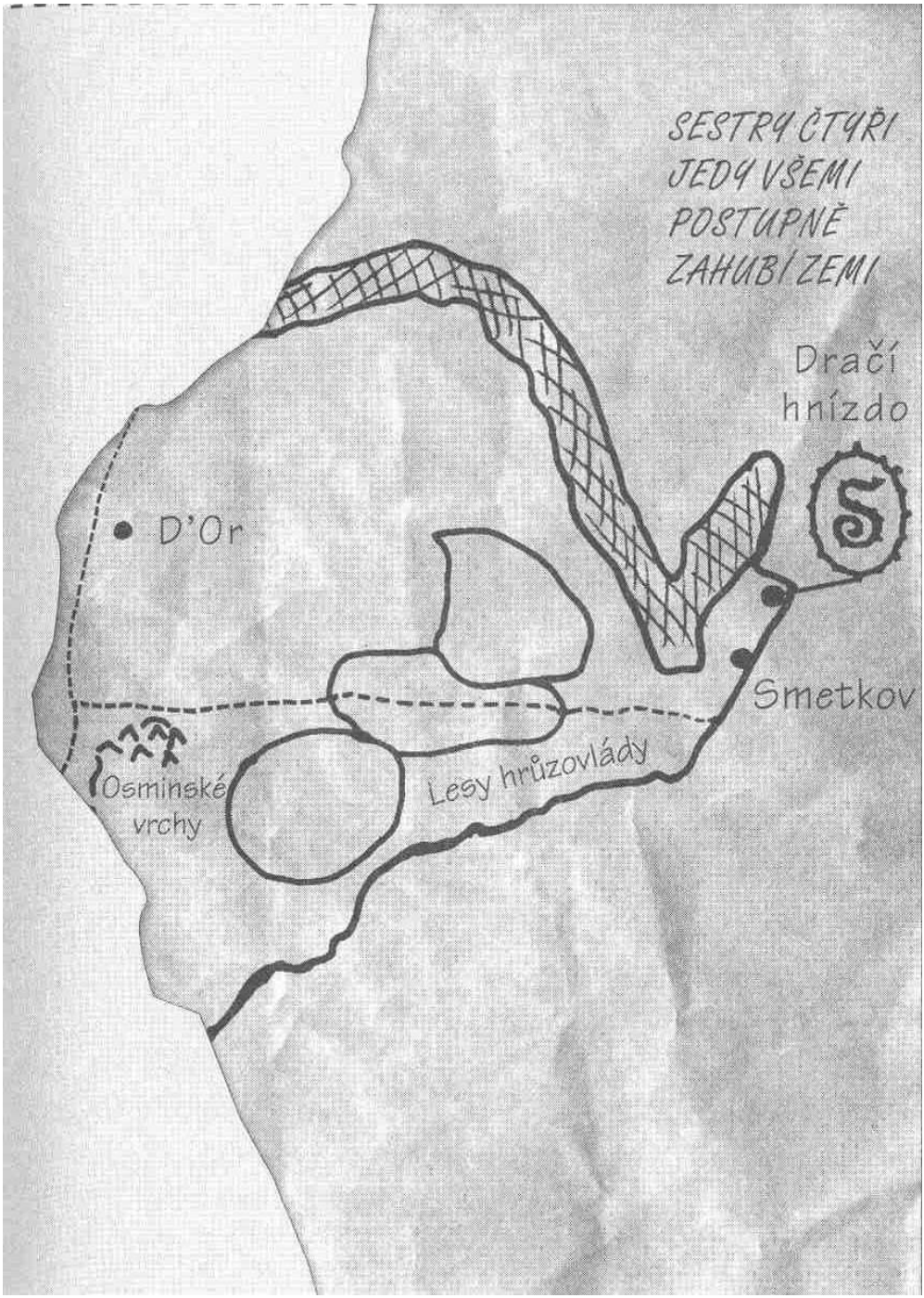
SÁGA DELTORA 1
1 * Lesy hrůzovlády
2 * Jezero prokletí
3 * Město krys
4 * Poušť zkázy
5 * Hora děsu
6 * Labyrint bestie
7 * Údolí ztracených
8 * Návrat do Del

SÁGA DELTORA 2
1 * Jeskyně strachu
2 * Ostrov přeludů
3 * Země stínů

SÁGA DELTORA 3
1 * Dračí hnízdo
2 * Brána stínů
3 * Ostrov smrti
4 * Jižní sestra

OBSAH

1. Hlas z krystalu
2. Legendy o dracích
3. Shromáždění
4. Dar víry
5. Čtyři sestry
6. Povýšenec
7. Pátrání po dracích
8. Smrtící hry
9. Zlaté oko
10. Změna plánu
11. První problémy
12. Zadní les
13. Sladký i hořký
14. Zpráva psaná krví
15. Strach a vidiny
16. Dračí hnízdo
17. Oheň a voda
18. Boj na život a na smrt
19. Východní sestra

SESTRY ČTYŘI
JEDY VŠEMI
POSTUPNĚ
ZAHUBÍ ZEMI
Dračí
hnízdo
D'Or
Smetkov
Osminské
vrchy
Lesy hrůzovlády

1. HLAS Z KRYSTALU

Lief se neochotně vmísil do davu, který spěchal po širokých schodech vedoucích k paláci v Del. S každým krokem jako by mu těžkly nohy. Po ránu bylo chladno, ale i tak se mu potily ruce.

Ostatní lidé na schodech uctivě ustupovali stranou, aby ho nechali projít. Někteří se zhluboka uklonili. Mnozí se usmáli a zamávali a byli celí rozechvělí z toho, že potkali krále. Šuškali si mezi sebou a ukazovali na jeho třpytivý opasek, zdobený drahokamy — Kouzelný pás Deltory.

Lief se snažil usmívat a odpovídat na pozdravy, ale svíralo se mu srdce při pohledu na to, jak jsou lidé pohublí a jaké stíny mají v očích.

Pohlédl vzhůru. Doširoka se před ním otevírala obrovská vyřezávaná vrata paláce. Uvnitř byla vidět jenom tma. A z té tmy…

Čekám tu na tebe, králíčku.

Hlas Pána stínů se mu nečekaně rozstřel v hlavě. Čekal ho, ale přesto strnul.

Zdravíš svůj ubohý lid, králíčku? posmíval se šeptem hlas. *Hlupáci! Dívají se na tebe a myslí si, že král Lief a jeho stateční společníci Barda s Jasmínou dostali Deltoru z nadvlády Pána stínů a zahnali ho zpátky do Země stínů. Král Lief osvobodil vězně, které Nepřítel zotročil, a pomohl nám vrátit se domů. Teď už se nám díky králi Liefovi určitě povede dobře…*

Hlas přešel v krutý smích a pomalu se vytrácel. Lief zatnul zuby a stoupal dál.

Nemohl se nechat zahnat zpátky do kovárny, kde teď zase bydlel.

Dnes v noci bude úplněk a to znamená, že se dnes jako každý měsíc koná pravidelné veřejné shromáždění. Lidé přicházeli zdaleka, aby mluvili se svým králem. Nemohl je zklamat.

Nahoře na schodech se otočil, jako by si chtěl v mysli uchovat ranní atmosféru, než se kolem něj uzavřou chladné stíny paláce.

Po bledě modrém nebi se k němu blížil černý pták. Něco držel v pařátech.

Krej! pomyslel si Lief a okamžitě dostal lepší náladu. Krej — a nese mi zprávu od Jasmíny! Možná se Jasmína rozhodla nechat matku se Zmarem na západě a chce se vrátit do Del dřív, než plánovala. Možná už je tady!

Nedočkavě pohlédl k silnici. Ale mezi lidmi, kteří proudili k paláci, nezahlédl známou postavu s černými vlasy. A jak se pták blížil k zemi, uvědomil si, že to vůbec není Krej.

Stál a bez hnutí sledoval ptáka, který nad ním zakroužil a očima zaměřil jeho polohu. Pak mu s tlumeným cinknutím spadl k nohám malý balíček.

Sebral ho ze země a zvedl ruku. Pták pronikavě zaskřehotal a vyrazil směrem na severozápad.

Lidé na schodech s úzkostí sledovali balíček. Jasmína začala cvičit poštovní ptáky teprve nedávno, takže si na ně v Del dosud nezvykli. A v dobách Pána stínů černí ptáci nikdy nevěstili nic dobrého.

„To je jen zpráva z Hory děsu," zvolal Lief co nejklidnějším hlasem. Stáhl vnější obal balíčku a zvedl lístek pevně omotaný kolem hrotu šípu a ovázaný provázkem.

Zase ses zastavil, zbabělče. Velmi rozumné. Teď se otoč a uteč jako správný ufňukaný kovářský synek.

Lief rychle prošel dveřmi paláce do rozlehlého prostoru vstupní haly, kterým se nesla ozvěna.

Hala už byla plná lidí, kteří hovořili jeden přes druhého. Lief věděl, že tu musí být nesmírný hluk, ale jemu to připadalo jen jako tichý bzukot. Jako by byl lapený uvnitř neviditelné bubliny.

Každý zvuk uvnitř té bubliny byl tlumený. Jenom zhoubný šepot v jeho hlavě mu připadal skutečný.

Ach, už jsi mi blíž. Vidíš kolem svoje lidi, co se hemží jak vyhladovělé krysy?

Lief pohlédl dolů na drahokamy zasazené v Pásu. Rubín zbledl. Elbait potemněl. Drahokamy cítily nebezpečí. Zlo…

„Liefe! Co je nového?"

Ozval se sebejistý a silný hlas, který náhle rozbil bublinu a osvobodil ho.

Lief zvedl hlavu a uviděl Bardu, jak k němu důstojně kráčí vystrojený na shromáždění ve velitelské uniformě stráží.

Bledě modrá uniforma se zlatým lemováním působila naprosto jinak než otrhané šaty, které Barda nosil, když se s ním Lief poprvé setkal. Ale Bardova snědá tvář s plnovousem se nezměnila, ačkoli široký úsměv byl trochu nucený a oči si Liefa pozorně prohlížely.

Lief mu mlčky ukázal hrot šípu.

Barda se rozhlédl po přeplněné vstupní hale a kývl hlavou směrem k chodbě přehrazené lanem. „V nové knihovně budeme mít trochu klidu," zamumlal. „Starý Josef je ještě na snídani."

Lief přikývl, společně překročili zábranu z lana a pospíchali chodbou. Zanedlouho se ocitli v rozlehlé místnosti plné beden, která v současnosti představovala noční můru knihovníka Josefa.

Josef nechtěl stěhovat knihovnu dolů do přízemí. Stará knihovna ve třetím patře byla jeho pýchou a radostí. Přál si, aby zůstala přesně taková, jaká byla odjakživa.

Ale Lief trval na svém. Třetí patro paláce není bezpečné. Muselo se uzavřít a úplně přestat užívat. Ve třetím patře, na konci zapečetěné chodby, uprostřed zazděného bílého pokoje totiž byl…

Nikdy se mě nezbavíš, Liefe z Deltory. Můžu k tobě mluvit, kdykoli si vzpomenu — a k ostatním také, až budu připraven. Ach, těším se, až si budu hrát s těmi slabšími, ochablými dušemi. Ohýbají se a lámou tak snadno. Tak snadno…

Lief ucítil, jak mu Barda sevřel rameno.

„Taky ho slyšíš?" zeptal se Lief otupěle.

Krystal je okno, kterým se tě moje duše a můj hlas mohou dotýkat. Nikdy se mě nezbavíš. Nikdy…

„Asi ne tak jako ty," řekl Barda. „U mě je to jenom pocit. Špatný, moc špatný pocit…"

Lief pohlédl na svého přítele a viděl, že se tváří zachmuřeně.

„Neměl bys spát v paláci, Bardo," řekl ustaraně. „Zhoršuje se to."

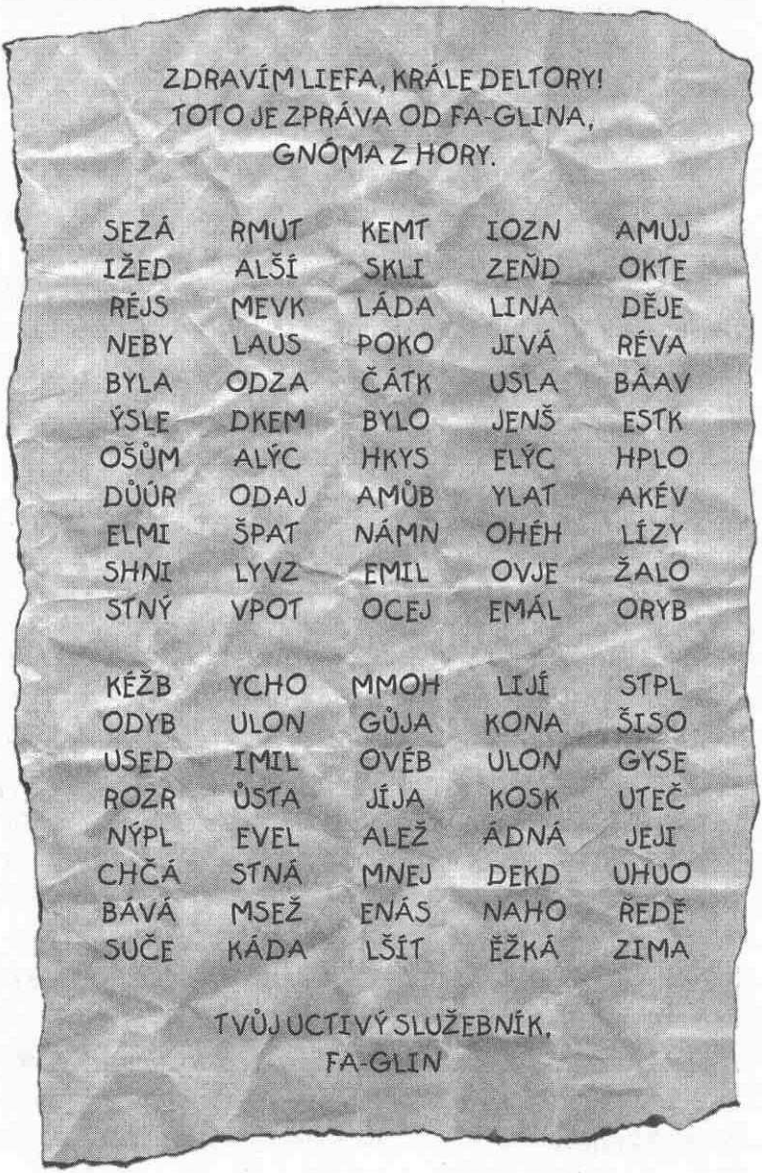
„U tebe je to mnohem horší než u mě," řekl Barda. „Neměl jsi chodit."

„Ten šepot mi vstupuje do snů dokonce i v kovárně," zabručel Lief. „A palác je stejně jediné místo, které je dost velké pro měsíční shromáždění."

„Tak je na čas přestaň pořádat,“ navrhl Barda. „Dokud neposílíme —“

„Ne!“ přerušil ho Lief. „Tohle přesně chce, Bardo! Snaží se, abych zradil důvěru svého lidu. Už tak je to dost zlé. Neměl bych dělat shromáždění jenom v Del a nechávat všechny ostatní matce a Zmarovi. Ale nemůžu odcestovat s Pásem a nechat Del nechráněné před — tou věcí tam nahoře!“

Poslepu strhl provázek ovázaný kolem hrotu šípu a odmotal zprávu. Když uhladil papírek, Barda si znechuceně odfrkl.

„Proč ten starý blázen používá šifry?“ neudržel se Barda. „Žijeme snad v době míru!“

„Gnómové z Hory byli vždycky podezíravý rod,“ řekl Lief. „Možná se ti mladší jednou změní, ale ti staří jako Fa-Glin nikdy.“

Pokrčil rameny. „A v každém případě je tahle šifra prostinká — jen aby se to nedalo na první pohled přečíst. Vidíš? Fa-Glin celý dopis napsal tak, že rozdělil písmena do skupin po čtyřech, bez teček.“

Barda popadl lístek a zaklel pod vousy, protože neodhalil malou lest hned, a pak začal koktat zprávu nahlas.

„ ‚Se zármutkem ti oznamuji, že další sklizeň, do které jsme vkládali naděje, nebyla uspokojivá. Réva byla od začátku slabá a výsledkem bylo jen šest košů malých, kyselých plodů. Úroda jamů byla také velmi špatná, mnohé hlízy shnily v zemi. Lov je žalostný. V potoce je málo ryb.‘ “

Zarazil se, potřásl hlavou a četl dál:

„ ‚Kéž bychom mohli jíst plody bulongů jako naši sousedi Milové! Bulongy se rozrůstají jako skutečný plevel, ale žádná jejich část nám nejde k duhu. Obávám se, že nás na Hoře děsu čeká další těžká zima.‘ “

S vážnou tváří podal lístek Liefovi.

„Takže,“ řekl, „další špatné zprávy. Sever, jih, východ i západ, pořád stejná písnička. Ale Fa-Glin aspoň nežádá, abychom jim poslali jídlo, jako to chtějí ostatní rody.“

„Na to je příliš hrdý,“ řekl Lief. „Raději bude hladovět, než by požádal o pomoc. A možná usoudil, že stejně nemám moc co poslat.“

Rychle zmačkal lístek do kuličky a hodil ji přes místnost.

„Co teď jenom budeme dělat?“ zasténal. „Lidé pracovali tak tvrdě a my jim pomáhali, jak se dalo. Ale jako by se v Deltoře nedařilo ničemu než plevelu a trní. Jako by země byla otrávená!“

„Nebo prokletá,“ ozval se za nimi roztřesený hlas.

2. LEGENDY O DRACÍCH

Lief s Bardou se prudce otočili. Za nimi stál knihovník Josef a ztěžka se opíral o hůl. Vplížil se do místnosti tak potichu, že ho ani neslyšeli.

„Co to říkáš za hlouposti, Josefe?“ vyštěkl Barda a znepokojeně pohlédl na Liefovu nervózní tvář. „Špatná úroda není v Deltoře nic nového. Napůl jsme hladověli celé ty roky za Pána stínů, ale sotva jsme si toho všimli. Teprve po bitvě, když jsi v bezpečí, máš čas naříkat, že tě tuhle píchlo nebo že tě tlačí boty.“

Josef přelétl očima Liefův strnulý, ustaraný obličej. Svěsil hlavu.

„Odpusť mi,“ řekl a belhal se k nim. „Jsem unavený a mluvil jsem unáhleně. Barda má úplnou pravdu. Hrozba hladomoru sužovala Deltoru celá staletí.“

„Ano,“ přikývl Lief potichu. „Ale vždycky to tak nebylo, Josefe. Oba to víme.“

Ukázal na jedinou uklizenou polici v obrovské místnosti — polici s řadou vysokých, bledě modrých knih.

„První díly *Letopisů Deltory* jsou plné příběhů o obrovských úrodách, rekordních melounech, úlovcích ryb tak velkých, že se rybářům trhaly sítě,“ řekl. „Kdy se to změnilo? A proč?“

Josef úzkostlivě stočil pohled z královy ustarané tváře k Bardovi a zase zpátky.

„Já… já nevím,“ vykoktal ze sebe. „Prostě — se to stalo. Kousek po kousku. Ale občas mě napadlo…“

„Ano?“ Lief se k němu naklonil. „Co, Josefe?“

Josef si olízl rty. „Jen…“ zachvěl se, „jen že úpadek země jako by — jako by souvisel s úbytkem draků v Deltoře.“

Lief s Bardou se na sebe podívali. Oba dva si vzpomněli na zlatého draka, kterého viděli v Osminských vrších.

Drak spal hlubokým, jakoby začarovaným spánkem, ale oni se o tom nikomu ani slůvkem nezmínili, protože jeho jeskyně střežila tajný podzemní svět, který, jak přísahali, nikdy neprozradí.

Barda si odkašlal. „Nechápu, jak by země mohla strádat kvůli tomu, že vyhynuli draci,“ poznamenal nevrle. „Podle všech zpráv ty potvory způsobovaly spoustu zkázy.“

Josef se napřímil. „Dovolím si nesouhlasit,“ řekl. „Podívejte! Něco vám ukážu!“

Dobelhal se k polici, kde byly uloženy všechny svazky *Letopisů Deltory*.

Barda netrpělivě zamlaskal. „Och, proč jsem mu jen dal zámínku, aby se začal přehrabovat v těch mizerných knihách?“ pošeptal Liefovi. „Teď toho starého otravu nezastavíme.“

„Josefe,“ řekl Lief opatrně, „za chvíli začne shromáždění. Opravdu nemáme čas na —“

Jenže stařec už odhodil hůl stranou a popadl na polici bledě modrou knihu.

„Vždycky jsem věřil, že draci v Deltoře byli spojeni se zemí mnohem těsněji, než většina lidí tušila,“ řekl a dychtivě listoval zažloutlými stranami. „Víte například, že draci byli rozděleni do sedmi rodů, stejně jako původní obyvatelé Deltory?“

„Ne! A ani mě to nezajímá,“ odsekl Barda neurvale.

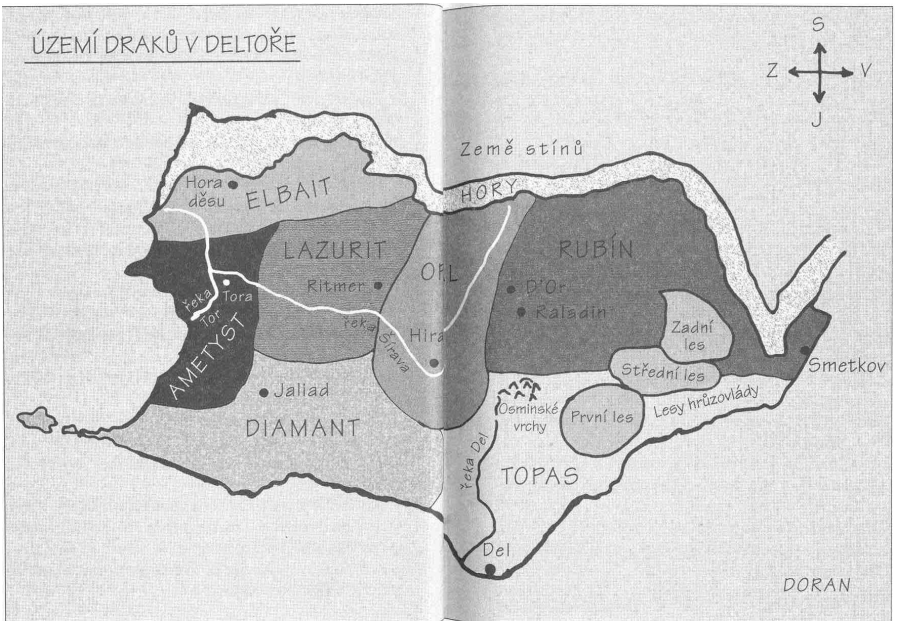
„Pokud dáváš přednost lhostejnosti před vědomostí, je to tvoje věc,“ řekl Josef, který zvedl zamračenou tvář od knihy. „Ale král, který četl mou malou studii Deltorská kniha nestvůr, ví přesně, o čem mluvím. Není to tak, vaše výsosti?“

„Och — ano!“ zakoktal Lief.

I když si Lief letmo prohlédl zajímavé obrázky v Josefově knize, vlastně si ještě nenašel čas, aby přečetl rozsáhlé popisy.

Naštěstí si Josef jeho rozpaků nevšiml. Našel stranu, kterou hledal. Byla na ní mapa Deltory — taková, kterou si Lief pamatoval jen matně.

Lief proti své vůli pocítil zvědavost, a tak přešel ke starci a nahlédl do knihy.

„Tuhle mapu kdysi dávno nakreslil badatel Doran Drakomil," řekl Josef a poklepal na stránku kostnatým prstem. „Doranovy mapy nikdy nebyly uhlazené, ale vždycky byly velmi přesné. Tahle znázorňuje hranice sedmi dračích území. Doran ji kreslil často, ale bohužel se zachovala jen jedna z nesvázaných kopií, které vyrobil pro cestovatele. Mám ji schovanou hezky v bezpečí."

„Hranice vypadají stejně jako původní hranice sedmi deltorských rodů," řekl Barda, který mu nakoukl přes rameno.

„Ony jsou stejné!" zvolal rozrušeně Josef. „To je právě to! Území lidí, draků a drahokamů v Deltoře se přesně shodují."

„Takže?" zeptal se Barda znuděným hlasem.

„Copak nevidíte, jak je to důležité?" vykřikl Josef. „Vy asi nepřemýšlíte, veliteli stráží! Tedy, zrovna ty ze všech lidí bys to měl pochopit!"

Barda mlčel. Josef na něj přísně pohlédl.

„Kouzelný pás Deltory, který vyrobil náš první král, kovář Adin, a který nosí jeho následníci, chrání zemi před Pánem stínů," řekl trpělivým tónem někoho, kdo mluví k velmi malému dítěti. „Každý z

jeho velkých drahokamů — topas, rubín, opál, lazurit, elbait, ametyst a diamant — pochází z hlubin naší země a každý byl talismanem jednoho z deltorských rodů.“

„Barda to ví moc dobře, Josefe,“ podotkl Lief vlídně. „Tak, opravdu už musíme —“

„Počkat!“ zavelel Josef a zabodl prst do textu vedle mapy. „Přečtěte si, co tu Doran píše. Čtěte!“

Sedm Dračích rodů kdysi pokrývalo Deltoru svojí silou. Draci, jako nejstarobylejší a nejmoudřejší ze všech zvířat, byli strážci a ochránci svých území. Teď se obávám, ze se jejich čas naplnil. Útočí na ně a ve velkém je zabíjejí obrovští supovití ptáci ze Země stínů, známí jako sedm ptáků Ak-Baba. Navzdory mým prosbám král dosud nic nepodnikl a kouzelný Pás zůstává zamčený kdesi ve věži.

Lidé jsou rádi, protože někdy nespravedlivě přikládají ztráty dobytka drakům. Ale jsem si jistý, že vymýcení draků má pro Deltoru katastrofální následky a že bylo úmyslné.

Jsou zabíjeni z určitého důvodu. Jsem rozhodnutý vypátrat poslední z nich a najít způsob jak je ochránit, bude-li to možné.

Odjíždím nazítří a modlím se, aby už nebylo příliš pozdě.

Lief se zamračil. „Josefe, Doran byl velký badatel, ale ‚Drakomil‘ se mu neříkalo jen tak pro nic za nic. Byl draky okouzlený. Napsal by cokoli, aby získal podporu pro jejich ochranu.“

Josef si povzdechl, jeho nadšení opadlo a byl z něj zase ten vetchý stařec. „Nepochybně máte pravdu,“ řekl. Promnul si bradu rukou, která se trochu třásla. A pak zvedl hlavu.

„Omlouvám se, že jsem plýtval vaším časem, výsosti,“ řekl důstojně. „Já jen — tolik vám chci pomoci. Odpusťte mi, že to říkám, ale nesete obrovské břímě na někoho tak mladého.“

Najednou se Lief už nedokázal přetvařovat. „Obávám se, že v současnosti je nenesu příliš statečně, Josefe,“ řekl. Sevřelo se mu hrdlo a svěsil hlavu.

Josef mu nesměle položil ruku na paži. „Žiju už dlouho,“ řekl. „Žil jsem v hrozných dobách a viděl hrozné věci. Ale nikdy jsem

nepřestal věřit. A to mě zachránilo. Musíte věřit v sebe samého, výsosti, věřit ve svůj osud.“

„Osud,“ zamumlal Lief.

„Ano!“ přikývl energicky stařec. „Jste právoplatný následník velkého Adina a nejen proto, že vám v žilách proudí jeho krev. Určitě to není náhoda, že jste se nenarodil ani nevyrůstal v tomhle přepychovém paláci, ale v Adinově starém domě. Vždyť jste den za dnem pracoval se svým otcem ve stejné kovárně, ve které Adin ukoval ocel pro Kouzelný pás Deltory!“

Lief se snažil protestovat, ale Josef honem pokračoval.

Jste dědicem veškerého kouzla a moci Pásu, můj králi,“ řekl. „Určitě vám to teď pomůže. Vidíte, jak pro vás topas, talisman Del a symbol víry, září?“

Liefovy prsty sklouzly a dotkly se zlatého topasu zasazeného v Kouzelném pásu. Ale přesto nezvedl hlavu ani nepromluvil.

Josef úzkostlivě pohlédl na Bardu, který vypadal zmateně a skoro ustaraně.

Oba sebou trhli, když se ozvalo nesmělé zaklepání. Otočili se a uviděli načechranou zlatou hlavu a drobnou tvář Josefovy pomocnice Paffy, která nakoukla dveřmi dovnitř.

„Odpusť mi, Josefe, vaše výsosti — och! — a veliteli stráží!“ zalapala po dechu Paffy, které nervózně zacukala růžová špička nosu. „Ale — lidé jsou čím dál neklidnější. Poslali mě, abych se vás zeptala —“

„Úplněk,“ zamumlal Lief. „Úplněk… Jistě! Ale potřebuji Zmara. A Zmar je na západě, v Toře. Musím…“

Paffy vykulila oči a zůstala stát s otevřenou pusou.

„Paffy!“ okřikl ji Josef. „Nech nás! Jeho výsosti není —“

Ale Lief zvedl hlavu. Oči měl čisté a jasné.

„Josefe! Pero a papír, rychle prosím!“ zvolal. „Bardo, potřebuji toho nejrychlejšího poštovního havrana, kterého máme — Jasmíninu nejoblíbenější, Ebony, jestli tu je. A Paffy, ty prosím vzkaž lidem, že za okamžik jsem u nich. Shromáždění se koná jako obvykle a pak — pak jim musím říct něco nesmírně důležitého.“

3. SHROMÁŽDĚNÍ

Setkání probíhalo jako pokaždé celý den. Zazněly novinky a stížnosti, otázky byly položeny a zodpovězeny. Žádné zprávy nebyly dobré, ale Lief nic netajil.

Věděl, že dávat lidem falešnou útěchu je k ničemu. Měli oči a uši. Věděli příliš dobře, že doba je těžká, a v mžiku by prokoukli jakoukoli přetvářku.

Aby na něj všichni viděli, musel stát na schodech vedoucích do horních poschodí paláce. Ještě o kousek blíž ke zdroji hlasu, který se brzy vrátil, aby ho trýznil.

Na obranu držel ruce na Kouzelném pásu — využíval sílu drahokamů, když se konečky prstů dotýkal ametystu, který uklidňuje, diamantu pro sílu, topasu, který vyjasňuje mysl.

Ale ten hlas byl neúnavný. Jeho jed mu kapku po kapce zaplavoval mysl, dokud se mu neudělalo zle od žaludku a šaty neměl provlhlé potem.

Brzy, říkal si. Už brzy…

Pás tě nezachrání, králíčku.

Hlas najednou utichl. Hlava se mu zatočila nenadálou svobodou. Ucítil, jak ho Barda chytil za paži, a lidé na něj vyděšeně hleděli. Uvědomil si, že se musel zapotácet.

„Omlouvám se," řekl zmateně. „Jsem… trochu unavený."

„Král si teď musí odpočinout," oznámil Barda. „Děkuji vám všem —"

V davu se něco pohnulo, to když se žena se spícím dítětem v náručí spěšně postavila. Ta žena byla vyzáblá a šaty měla otrhané, i když jinak byly pečlivě vyprané a vyžehlené. Vypadala nervózně, ale stála zpříma a vyrovnaná v ramenou.

„Jsem Iris z Del, šiju a spravuju boty, jsem žena Paula a matka Jacka," začala tím, že se představila, jak bylo zvykem na takových shromážděních. „Mám jednu otázku."

Když jí Lief pohlédl do odhodlaných očí, věděl přesně, na co se chce zeptat. Barda to zřejmě věděl také. Velký muž strnul a začal zvedat ruku, jako by říkal, že je příliš pozdě na jakékoli otázky.

„Ano, Iris," zvolal honem Lief.

Žena zaváhala, skousla ret, jako by najednou litovala své smělosti. Pak pohlédla na dítě v náručí a jako by znovu získala sebedůvěru.

„Je tu něco, co dělá mně a mému manželovi starosti, pane," řekla. „Jsem si jistá, že to musí znepokojovat i spoustu dalších lidí, ale nikdo o tom ještě nemluvil nahlas."

Lief viděl, jak mnozí v davu pokyvují a šeptají si mezi sebou. Takže — už se o tom ví, pomyslel si. Tím lépe. O to snáz se mi to bude říkat, když to stejně čekají. Kéž bych…

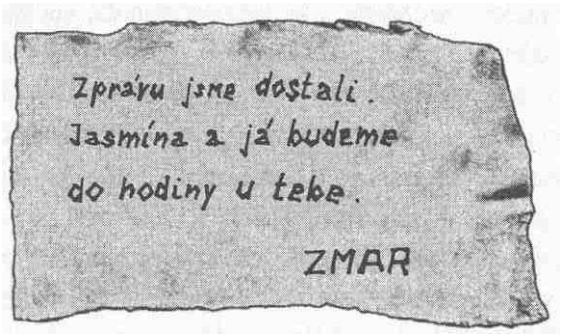
Otevřel ústa, aby promluvil, ale najednou ztuhl, když se něco pohnulo poblíž vchodu. Dvě ženy vypískly a přikrčily se, nějaký muž vykřikl a malé dítě polekaně zavřísklo.

Pak křičel celý dav a díval se do výšky.

Vchodem přímo do paláce vlétl poštovní pták. Liefovi poskočilo srdce, protože se řítil přímo k němu.

„Krej!" zamumlal Barda.

Krej přistál Liefovi na natažené paži, počkal, dokud si Lief nevzal svitek z jeho zobáku, a teprve pak zakrákal na uvítanou. Lief rozbalil zprávu.

„Díky, Kreji," řekl a podal zprávu Bardovi. Nevěděl, jak se má cítit. Naléhavě požadovala Zmara a třeboval ho úleva zaplavila při pomyšlení, že toranské kouzlo ho žene k Del. Ale byl by raději, kdyby Jasmína zůstala na západě v Toře, kde bude v bezpečí.

Pak potřásl hlavou. Jak si mohl myslet, že by s tím Jasmína souhlasila?

„Musel jsem být blázen," řekl nahlas. Barda do něj dloubl loktem a on zvedl hlavu. Uprostřed davu stále stála Iris a vypadala zmateně.

„Pokračuj, Iris,“ řekl a usmál se na ni. „Omlouvám se za to přerušení.“

Žena polkla, ještě víc sevřela své dítě a znovu promluvila.

„Zní to hloupě, ale Paul a já jsme se tak trochu báli sem dnes přijít, pane,“ řekla. „Hlavně když jsme s sebou museli vzít našeho malého Jacka. Šuška se, že se Pán stínů vrátil — že se skrývá tady v paláci, v zamčeném pokoji nad schody. Je to — může to být — pravda?“

„Ne, není!“ vykřikl Barda, než Lief stačil promluvit. „Nepřítele jsme vyhnali do Země stínů, jak jistě víš.“

Ale Iris stále nespouštěla úzkostlivý pohled z Liefovy tváře.

„Slyšeli jsme, že Nepřítel k vám mluví, pane. Že s vámi mluví v duchu,“ řekla tlumeným hlasem. „A podle toho, co víme, možná i k dalším lidem.“

„Je to tak,“ řekl Lief potichu a nevšímal si stisku Bardovy ruky na své paži. „A přišel čas vám o tom říct. Stejně jsem to chtěl dneska udělat, jakmile by skončil čas pro otázky. Díky, že jsi mi dala prostor, abych začal.“

Iris si nebyla jistá, jestli má být ráda, nebo se má bát, ale potichu se usadila zpátky na zem vedle svého manžela. Ovinul jí paži kolem ramenou a mozolnatým prstem se láskyplně dotkl tvářičky dítěte.

V místnosti bylo hrobové ticho, když Lief promluvil. „Ve třetím poschodí paláce v zapečetěném pokoji je věc nazývaná krystal,“ řekl. „Je to kus tlustého skla zasazeného do malého stolku a v tom pokoji stojí už stovky let. Pán stínů jím může promlouvat, stejně jako vy nebo já můžeme mluvit otevřeným oknem.“

Dav se zavlnil a vyděšeně zašuměl.

„Kdysi ho Nepřítel užíval, aby mluvil se svými špehy v paláci,“ pokračoval Lief. „Teď ho začal používat, aby se mi vysmíval, vyrušoval mě od práce a především aby se pokusil přivést mě k zoufalství. Sužuje i Bardu s Jasmínou. A jak nabývá na síle, bojím se, že začne trýznit i další.“

„Ale copak se tohle zlo nedá nějak zničit?“ zavolal někdo vzadu v místnosti. „Jestli je to vyrobené ze skla —“

„Pokoušel jsem se krystal rozbít mnohokrát, ale bez úspěchu,“ odpověděl Lief.

V jeho klidném hlase nebyl ani náznak toho, co ho ty zarputilé, vyčerpávající zápasy v bílém pokoji nahoře stály. Ale každý, kdo byl dost blízko, aby viděl lesk potu na jeho čele a stíny, které mu při té vzpomínce padly do očí, to musel vytušit.

Zhluboka se nadechl. „Krystal byl vyrobený s pomocí kouzel a dá se zničit jen — jen něčím stejně mocným. Samotný Kouzelný pás Deltory na to nestačí. Ale těsně předtím, než začalo toto shromáždění, mě najednou napadl jiný způsob. Dnes v noci, naposledy, zkusím zničit tuhle věc, která ohrožuje nás všechny."

„Liefe, co to říkáš?" zašeptal Barda.

Šumění v davu zesílilo do tlumeného hukotu. Lief před sebou uviděl moře vystrašených, tázavých tváří. Lidé se bojí. Bojí se o něj i o sebe. Není se jim co divit, ale panika nikomu nepomůže.

„Ale nedokážu to bez vaší pomoci," zvolal přes hluk v sále. „Prosím, poslouchejte mě!"

Rozhostilo se naprosté ticho.

„Je tu něco, co musíte všichni udělat," řekl Lief. „Až odtud odejdete, jděte rovnou domů. Zastrčte závoru, zavřete okenice a nevycházejte ven, dokud neuslyšíte zvonit zvony, které vám dají znamení, že je všechno v pořádku. Je to kvůli vašemu bezpečí. Rozumíte?"

Lidé užaslí nad jeho vážným výrazem tiše přikývli.

Lief pokývl hlavou. „Dobrá," řekl. „Tak — je tady ještě něco, co mohou udělat ti, kdo chtějí pomoci o něco víc. Udělejte si co největší pohodlí a zůstaňte vzhůru. Zůstaňte vzhůru celou noc a — co nejčastěji to půjde — myslete na mě. Pošlete mi svou sílu."

„A to je vše, co od nás žádáš, králi Liefe?" vykřikl nějaký muž vzadu v davu. „Naše myšlenky? Vždyť my bychom ti dali svůj život!"

Zvedl se obrovský jásot, rozléhající se až ke klenutému stropu obrovské haly.

Lief ucítil štiplavé pálení v koutcích očí. „Děkuji vám," zmohl se říct. „Ponesu si vaše slova s sebou. Pomohou mi víc, než si dokážete představit."

* * *

Slunce sklouzlo za obzor a na nebi už vycházel obrovský měsíc v úplňku, když šest nejsilnějších Bardových strážných vyneslo ze zapečetěného pokoje ve třetím patře paláce zahalený náklad.

Strážní měli zachmuřenou tvář. Všechny udivovala nesmírná váha malé věci, kterou nesli. Všechny naplnila neznámá hrůza.

Lief kráčel před strážnými, Barda za nimi. Oba byli předkloněni, jakoby v bolestech. Ani jeden z nich ovšem nezaváhal, neřekl ani slůvko, když procházeli chodbou ke schodům.

A díky tomu ani strážní neztráceli odvahu. Trpěli, ale nestěžovali si, nesli svůj zahalený náklad dál přes sutiny cihel, které kdysi neprostupně uzavíraly chodbu, kolem staré knihovny, dolů po obrovském schodišti, přes vylidněnou vstupní halu a ven z paláce.

Teprve když přešli přes trávník paláce a scházeli dolů z kopce, jeden ze strážných promluvil. Byl to strážný jménem Nirrin, vysvobozený teprve nedávno z otroctví v Zemi stínů.

„Kam to jdeme, pane?“ oddechoval ztěžka. „Myslím, že by pomohlo, kdybychom to věděli. Je to daleko?“

Lief se k němu otočil. Později Nirrin vyprávěl svojí ženě, že nikdy neviděl tak zmučenou tvář, jakou k němu král otočil té noci za úplňku. Jen nebesa věděla, čím ten chlapec musel projít, co do něj proudilo z té hrůzy pod látkou.

Nirrin se k tomuto úkolu přihlásil dobrovolně a nikdy toho ani na okamžik nelitoval, přestože ho celé měsíce po téhle příšerné cestě sužovaly zlé sny.

Z krystalu nic neslyšel, ale přesto se ho dotýkal.

Dlouho po tom, co ho nesl, jako by ho tíha jeho zla tiskla k zemi, těžko se mu dýchalo dokonce i v bezpečí vlastní postele.

A nikdy nezapomněl na Liefovy oči.

„Král se na mě jen na okamžik zahleděl,“ vyprávěl své ženě. „Jeho oči byly jako — jako hluboké studny. Otevřel ústa, ale nevyšla žádná slova. Jako by ztratil řeč. Pak zachroptěl. ‚Není to daleko,‘ řekl. Poté ukázal dolů z kopce, kousek dál na protější stranu, a já uviděl jakousi záři mezi stromy. Jen do Adinova starého domu — a mého, Nirrine. Do kovárny.‘ “

4. DAR VÍRY

V napůl otevřené bráně kovárny čekala Jasmína a na rameni jí nehybně seděl Krej. Oba osvětlovala tajemná zář a za nimi poskakovaly stíny. Z korun stromů, které oproti šedému nebi vypadaly jako vystřihovánka z černého papíru, nad nimi právě vyplul obrovský zlatý kotouč měsíce.

Když podivný průvod z paláce doklopýtal na dohled, Krej pronikavě zakrákal. Zjevně to bylo znamení, protože mu odpověděl výkřik z kovárny. Rudá zář se rozjasnila. Jasmína otevřela brány dokořán.

Teprve teď ztrhaní strážní uviděli uvnitř rudý plamen a statnou postavu kováře, kterému se svaly na holých pažích leskly potem, jak dmýchal s pomocí měchů žár výhně.

„Jasmíno! Zůstaň — venku," oddechoval ztěžka Lief, když ho muži sténající pod tíhou hrozného břemene tlačili kupředu. Ale buď mluvil moc potichu, než aby ho Jasmína slyšela, anebo se rozhodla ho neposlechnout. Vyrazila k němu. Během chvilky už ho držela kolem pasu a napůl ho podpírala, když procházeli branou.

Chabě se pokusil ji odstrčit.

„Nech toho, Liefe," odsekla. „Když se mu může postavit Barda, tak můžu i já!" V tu chvíli zbledla, stále ho však pevně držela a společně šli dál.

Blížili se k ohni, dokud na tvářích necítili silný žár. Kovář k nim zvedl hlavu. Ale měchy stále dmýchal výheň připomínající tekuté plameny.

„Větší žár už neudělám," zakřičel přes hlasité hučení ohně.

Tváře strážných se proměnily, když v tomhle muži s páskou látky kolem čela a zpocenou umouněnou tváří s úžasem poznali legendárního Zmara.

Zmar. Podivné jméno zašumělo horkým vzduchem. *Zmar. To je Zmar.*

Zmar, záhadný muž s jizvou ve tváři, který za dob Pána stínů vedl Hnutí odporu. Zmar — drsný, samotářský pocestný. Ten nemilosrdný Zmar, který by strčil do kapsy každého rváče v Deltoře.

Zmar, který se kdysi rozhodl obětovat celý svět pro svého krále.

A teď stojí tady, pomyslel si Lief. Na místě, kam patřil, než přišel Pán stínů a všechno se změnilo. Kde kdysi spravoval pluhy, koval meče a vyráběl podkovy. Kde svého času stával i můj mírný, statečný otec. A kde, kdysi dávno, Adin vyrobil Kouzelný pás Deltory.

Zíral do planoucí výhně. Odjakživa se užívala, aby se něco nového vytvořilo. Teď se má stát nástrojem ničení. Pokud najde sílu.

Nemůžeš mě porazit…

Viděl, že strážní začínají mít potíže. Jako by ta věc, kterou nesli, najednou desetkrát ztěžkla. Teď už ji doslova vlekli. Dva už byli na kolenou.

Nemůžeš mě porazit…

Skrz ohnivě rudý závoj viděl Lief Bardu, který se vtlačil mezi muže a vlastníma rukama se chopil jejich zahaleného břemene. Na krku mu vyskočily žíly, jak zabral, vycenil zuby a na pažích a ramenou se mu pod košilí vzdouvaly obrovské svaly.

Věc se kousek posunula. Barda zabral znovu. Blíž k plameni, ještě o kousek blíž… už je dost blízko. Ale co teď…

„Nikdy to nezvednou k výhni," napadlo najednou Liefa.

Hlavou mu projela palčivá bolest, která se ho zmocnila a vyškubla ho Jasmíne ze sevření.

Matně slyšel Zmara s Bardou křičet, Jasmínu volat jeho jméno, ale slyšel jejich hlasy jakoby z dálky. Jediný hlas, který byl silný a skutečný, mu zlomyslně syčel v hlavě, v nehybném středu vířící bolesti.

Jsem na tebe příliš silný. Nemůžeš vyhrát…

Poslepu, instinktivně Lief nahmatal Kouzelný pás. Prsty našel topas. Drahokam jako by se mu zachvěl pod rukama. Jako by se rozpustil v zlatou a horkou tekutinu, která se mu vpíjela do konečků prstů. Jako by se stal jeho součástí.

Topas, symbol víry, pomyslel si mlhavě. A v zastřené mysli se mu vybavila slova tištěná na stránce. Slova, na která si zničehonic vzpomněl toho rána v knihovně. Slova z Kouzelného pásu Deltory, modré knížečky, kterou kdysi nosil jako talisman:

† Topas je mocný drahokam a jeho síla vzrůstá, když se měsíc blíží k úplňku. Topas chrání toho, kdo jej nosí,

před hrůzami noci. Má moc otevřít dveře do světa duchů. Posiluje a vyjasňuje mysl…

Lief cítil, jak bolest hlavy začíná polevovat. A jak se pomalu narovnal a znovu postavil, připadalo mu, že se kolem něj srocují další lidé. Tváře, jasné i zamžené, vážné a vyrovnané. Obrysy z přítomnosti a minulosti. Tucty hlasů, stovky, přehlušující jeden druhý, mluvící samostatně a pospolu zároveň…

Odvahu, můj synu. Jsme s tebou.

Pomůžeme ti, chlapče. Musíš věřit…

Králi Liefe… myslíme na tebe, jak jsi žádal.

Dali bychom ti svůj život…

Lief se sehnul a popadl zahalenou věc, která stála před výhní, a jako by mu najednou pomáhaly stovky neviditelných rukou. Pohlédl vzhůru, letmo zahlédl ztěžka oddechující vyčerpané strážné, Bardovu bezradnou tvář a Jasmíniny zelené oči potemnělé hrůzou.

„Ustupte stranou!“ vykřikl. A jediným zhoupnutím zvedl tu prokletou věc, pak ještě výš a nakonec ji mrštil vzhůru nohama do planoucí výhně.

Zmar vykřikl v divoké radosti. Strážní vydechli úžasem a hrůzou.

Tlustý látkový přehoz vzplanul a rozplynul se v mračnu popela. Dřevěný rám stolku, jehož krátké silné nohy trčely do výšky, začal hořet.

„Dejte to pryč!“ vykřikl Zmar. „Dřevo udusí uhlíky.“

Jasmína vyrazila kupředu, zvedla rám stolu z čarodějnického skla, které tak dlouho podpíral. Odhodila ho stranou do stínu, kde zůstal ležet a doutnal.

Krystal teď zůstal ve výhni sám, odhalený všem. Spočíval na planoucích uhlících a kroutil se jako živý. Nad jeho vlnícím se povrchem vířily šedé spirálky kouře lemované rudou a v jeho středu byla prázdná, šeptající temnota.

Barda se otočil ke svým strážným. „Ven!“ zařval. „Utíkejte! To je rozkaz!“

Strážní se s námahou postavili a udělali, k čemu je pobídl. Byli to všichni silní, stateční muži, ale později se žádný z nich nestyděl

připustit, že té noci, kdy krystal hořel v kovárně v Del, vzali nohy na ramena a utíkali jak o život.

Jen Lief, Barda, Zmar a Jasmína byli svědky toho, co se stalo potom.

Krystal se kroutil a jeho střed potemněl. Pak s pronikavým, drtícím zvukem praskl od kraje ke kraji. Ze středu krystalu vyletěly do výšky rudé jiskry a vzduchem se neslo děsivé kvílení.

Bardu, Jasmínu a Liefa to odmrštilo dozadu, vlasy jim vlály kolem tváří, jako by stáli v prudkém, horkém větru. Zmarovi vypadly měchy z rukou, přitiskl si ruce na uši a tvář se mu stáhla bolestí.

Ale oheň Adinovy výhně, v níž spatřil světlo světa Kouzelný pás Dekory, hořel neúnavně dál. Veliký topas, který povolal Liefovi na pomoc živé i mrtvé, zářil jako zlatý úplněk. A pomalu, pomaloučku skučení přecházelo do sténavého hukotu a krystal se začal zakalovat a měknout.

Lief, Barda a Jasmína se s námahou postavili. Viděli, jak Zmar zvedá měchy a sune se zpátky na své místo u výhně. V tváři se mu zračilo vyčerpání, přesto se se zaťatými zuby znovu pustil do rozdmýchávání ohně.

Ozvalo se ostré zapraskání. Hučení se najednou proměnilo v tlumené bzučení, které stoupalo a klesalo, jako by uvnitř skla byly uvězněné stovky much. Pak z praskliny v krystalu začala bublat a stékat po skleněném povrchu odporná hustá, tmavě zelená tekutina.

Lief potlačil pocit odporu a doklopýtal k místu, kde vedle výhně leželo obrovské kladivo. Zvedl ho a ucítil jeho obrovitou tíhu. Pevně sevřel známou násadu, kterou tolik pracovitých rukou vyleštilo do hladkosti hedvábí. Otočil se…

„Pojď blíž, Otroku!“ zasyčel z krystalu hlas Pána stínů. Lief poskočil a skoro ztratil pevnou půdu pod nohama, jak váha kladiva narušila jeho rovnováhu. Na zlomek vteřiny pocítil leknutí smíšené se zdrcujícím zklamáním. Pak uslyšel druhý hlas.

„Ano, Pane.“

Byl to slabý, chladný hlas, sotva patrný, ale jasný. I ten vycházel z krystalu.

Lief za sebou slyšel vykřiknout Jasmínu s Bardou. Viděl, jak Zmar vykulil oči hrůzou a otřásl se odporem. Vytékající tekutina na

povrchu krystalu se zhmotnila do obrysu hubené, kruté tváře. Její kroutící se rty se pohnuly.

„Jsem tady, Pane. Co si žádáš?“

„Prohlásili toho tupého kluka Endona králem, Otroku?“

„Ano, Pane.“

„A Pás?“

Jedna půlka šedé tváře klouzající po skle se hrozivě vypoulila, pak se scvrkla zpátky na místo. Úzké rty se zkroutily do úsměvu.

„Pás jsme vrátili do věže. Čeká na tebe.“

„Ach…“ povzdechl si syčící hlas se zlomyslným uspokojením.

5. ČTYŘI SESTRY

Liefa přemohla vlna zlosti, palčivá jako uhlíky v ohni. Rozmáchl se těžkým kladivem do výšky a vší silou jím uhodil. Hlava kladiva se zabořila hluboko do změklého skla krystalu, takže ho spíš ohnul než rozbil. Do žhavých uhlíků začal vytékat šedý kal, prskal a zářil.

Lief vytrhl kladivo z ohně a připravil se k dalšímu úderu.

„Už ne, Liefe," řekl Zmar klidně. „Ať oheň dokončí svou práci."

Bzukot byl teď nepravidelný, přicházel v krátkých pronikavých nárazech. Někde hluboko uvnitř skla se zamihotalo nevýrazné červené světlo.

„Kdo byl ten druhý hlas?" zachvěla se Jasmína. „Proč mluvil o Endonovi — tvém otci, Liefe?"

Lief si olízl rty. „Byla to vzpomínka," řekl. „Byl to vrchní rádce mého otce, ten slídil Prandin, a mluvil s Pánem stínů těsně potom, co se otec stal králem."

„Krystal si musí nějak udržovat záznamy všeho, co jím prošlo," zašeptala užasle Jasmína. „Ale teď je rozbitý a umírá a prská ven útržky hovorů, které měly navěky zůstat uzavřené uvnitř. To bzučení… myslím, že jsou to hlasy."

„Nepochybně jsou to zvuky staletých intrik, zrad a podlostí," pravil Barda zachmuřeně. „Vůbec netoužím je slyšet."

Naklonil se nad pomalu se tavící sklo a s tváří plnou nenávisti na něj plivl. Pak přešel ke Zmarovi.

„Musíš už mít unavené paže," řekl mu. „Dej mi ty měchy. Potřebujeme větší žár."

Zmar přikývl, Barda ho vystřídal u výhně a začal vytrvale pumpovat měchy.

Žhavé uhlíky se rozhořely. Krystal začal ztrácet tvar i barvu. Ozvalo se tlumené cvakání z hlubin potemnělého skla. Pak nejasně zablikalo červené světlo a znovu se ozval hlas Pána stínů.

„Čtyři sestry jsou na místě, Otroku. Severní sestra, jižní, východní i západní. Splnil jsi svůj úkol?"

„Och, ano, Pane. Vše, co jsi přikázal." Tohle už nebyl Prandinův hlas. Byl vyšší a kňouravější.

Vrchní rádce některého z předchozích králů nebo královen, usoudil Lief. Přepadla jej nevolnost a začal se odvracet.

Potom ale uslyšel něco, z čeho mu ztuhla krev v žilách.

„Dobrá. Sestry odvedou svou práci dobře. A ti ubožáci v Deltoře se nikdy nedozví, co zahubilo jejich zemi, i když ji opustí nebo zemřou," zasyčel hlas Pána stínů.

„Ale ty to víš, Pane. A já taky," řekl dychtivě ten druhý.

Ozval se dlouhý hluboký smích. „Ty, Drume? Ach ne. Jako u všech dokonalých plánů i u tohohle bude trvat, než přinese své ovoce. Tou dobou už mě tvoje podlézání dávno unaví a ty už budeš dlouho mrtvý."

Drum zafňukal, ale uvážlivě víc neprotestoval.

„Mám spousty plánů, Drume," pokračoval ten drsný šeptající hlas. „Plánů, které jsou součástí jiných plánů, a všechny s jedním cílem. Deltora musí být moje. Potřebuji ji kvůli drahokamům a kovům v podzemí a kvůli jejím klidným jižním přístavům, které jsou ideální pro vysílání válečných lodí."

„Já — já rozumím, Pane," koktal Drum. „A Deltora bude tvoje, jak si přeješ. Čtyři sestry zajistí, aby —"

„Ničemu nerozumíš!" zasyčel Pán stínů. „Když všechno půjde dobře, Deltora bude moje i bez pomoci Sester. Byl bych raději, kdyby lidé zůstali naživu. Dokonce i mizerní ubožáci jako oni mohou pracovat a obstarat mi… zábavu."

Lief si přitiskl dlaň na ústa, aby potlačil sten. Cítil, jak ho Jasmína chytila za ruku, a slyšel Bardu se Zmarem, jak tiše klejí. Každý nerv v těle měl napjatý, když se naklonil k rozpouštějícímu se, rozpadajícímu se krystalu, zavřel oči a poslouchal.

Barda upustil měchy, ale uhlíky stále běsnily horkem a syčící hlas Pána stínů byl každým okamžikem čím dál zastřenější, trhavý a bzučivý.

„Ale co když je pravda to, co se ta pitomá jasnovidka opovážila říct, než jsem jí vytrhl jazyk," pokračoval odporný šepot. „Kdyby měla přijít doba, kdy z lidu vzejde král, jako ten prokletý Adin, aby oblékl Pás a překonal mé plány… Pak, Otroku, budu mít to potěšení vědět, že tenhle král mě přemohl, jen aby sledoval, jak mu země hyne před očima a lidé umírají. A já budu mít Deltoru i proti jeho vůli."

„Ale —“ ozval se přidušený zvuk, jako by si Drum nervózně odkašlal. „Ale, Pane, kdyby takový král měl někdy existovat — což samozřejmě doufám nebude —, možná se doslechne o Čtyřech sestrách a pokusí se je najít a zničit. Nepřítel, ten povýšenec, jehož jméno jsi mi zakázal vyslovit, se opovážil vyznačit jejich místa na mapě a —“

„To už je vyřízené,“ zašeptal jeho Pán. „Toho povýšence stihl osud, jaký si zasluhuje. Navíc ta mapa už je pryč a jsou na ní moje značky.“

„Ale nebyla zničena!“ bědoval Drum. „Určitě měla být —“

Příliš pozdě si uvědomil, že mluvil zbrkle. Vydal vysoký, pisklavý výkřik bolesti.

„Nezpochybňuj moje rozhodnutí,“ zasyčel hlas Pána stínů. „Neříkal jsi mi snad, že jsi splnil mé příkazy? Že část mapy, kterou jsi dostal, je v bezpečí?“

„Ano, Pane, je!“ vzlykal Drum. „Je na tom nejbezpečnějším místě. Pod mým dohledem — a tvým.“

„Pak ji tenhle král nikdy nenajde. Ať to zkusí a o to rychleji zemře,“ ušklíbl se Pán a rozesmál se.

Smích se ještě rozléhal Liefovi v uších, když sklo krystalu začalo vřít a červené světlo konečně vyhaslo.

* * *

…tenhle král ji nikdy nenajde. Ať to zkusí a o to rychleji zemře.

Ten dávný výsměch pálil Liefa na duši.

Věděl, že on je ten král, kterého předpověděla nešťastná jasnovidka. On je ten, na koho Pán stínů nachystal nějakou past. On je ten, kdo byl předurčený zachránit svůj lid před jeho tyranií jen proto, aby ho viděl umírat.

Bylo dlouho po půlnoci. Pokroucená hrouda roztaveného skla, která bývala krystalem Nepřítele, zchladla, pak ji rozbili na prach a rozšlapali po zemi. Ale radost, kterou měli čtyři společníci v kovárně prožívat, jim byla upřena.

Věděli, že by měli pospíchat do paláce a rozeznít zvony na znamení, že nebezpečí pominulo a krystal byl zničen. Ale nikdo z nich neměl sílu to udělat.

Vyšli na dvorek kovárny a sedli si spolu v měsíčním světle.

„Zdá se, že vždycky, když vyřešíme jeden problém, hned se objeví další," řekl Barda znaveně. „Připomíná mi to ty malované dřevěné ptáky, co je pocestní občas předvádějí — ty, které můžete v půlce otevřít. Otevřete jednoho ptáka a uvnitř sedí menší. Otevřete toho menšího ptáka a uvnitř najdete ještě menšího. A tak dál, dokud tam není ptáček menší než nehet na palci. A uvnitř něj je malinkaté vajíčko."

Mám spousty plánů. Plánů, které jsou součástí jiných plánů…

Liefovi zatrnulo. Ale hlas v jeho mysli už byl jen vzpomínka.

Krystal je zničený, připomínal sám sobě. Aspoň tahle hrozba je pryč. Moje duše zase patří jen mně.

„Čtyři sestry," zamumlal Zmar. „Severní sestra, jižní, východní a západní. Je to jako hádanka!"

„Muž, kterého nazývali nepřítelem a povýšencem, znal odpověď, protože nakreslil mapu a vyznačil na ní, kde ty Sestry jsou," řekl Lief. „Kdybychom tak věděli, kdo to byl! Naším jediným vodítkem je, že žil v dobách vrchního rádce jménem Drum. Josef by nám určitě řekl, kdy to bylo."

„Ten muž sám o sobě není důležitý, Liefe!" zvolala Jasmína. „Důležitá je ta jeho mapa! Drum měl její část ukrytou na bezpečném místě. Možná ještě existuje."

„Po stovkách let?" poznamenal pochybovačně Zmar.

„A proč ne?" obořila se na něj Jasmína. „Palác je plný věcí, které tam jsou stovky let. To je jeden z důvodů, proč mi připomíná hrobku! A Drum by určitě něco cenného schoval právě v paláci. Žil tam."

„Ano. A řekl Pánovi stínů, že má jeho část mapy pod dohledem," vložil se do toho Barda.

„Pod mým dohledem — a tvým," opakoval Lief pomalu. „Takhle to řekl."

Najednou ho napadla bláznivá myšlenka.

S rozbušeným srdcem vyskočil.

„A co bylo pod dohledem Pána stínů?“ zvolal. „Pod dohledem Pána stínů, stejně jako Druma?“

„To má být další hádanka?“ zabručel Barda. „Jestli jo, nemám na ni náladu.“

Ale to už Lief utíkal do kovárny. V mžiku byl zpátky a táhl s sebou začernalý rám stolu, který až dosud podpíral krystal.

„Pod jejich dohledem!“ zalapal po dechu. „Co jiného to může znamenat než tohle?“

„Ale byl v ohni!“ vykřikla zděšeně Jasmína. Jestli k němu byla mapa připevněná —“

Lief zakroutil hlavou a hodil rám stolu na zem, kam dopadalo plné měsíční světlo.

„Drum by byl opatrnější,“ uklidňoval ji a možná i sám sebe. „Pokud je mapa v tomhle rámu, musí tu někde být tajná přihrádka.“

Dřepl si a začal přejíždět prsty po ohořelém dřevě. Během chvilky se k němu přidali Jasmína, Zmar i Barda.

Hledání trvalo dlouho. Lak na dřevě se v ohni vyboulil a bublal, takže povrch rámu byl velmi drsný. Lief brzy ztratil naději, že tajnou přihrádku najde po hmatu.

Pak ale Jasmína vzrušeně vykřikla. Všichni se shlukli kolem ní, aby se podívali na malý obdélník na vnitřní straně jedné z nohou stolu.

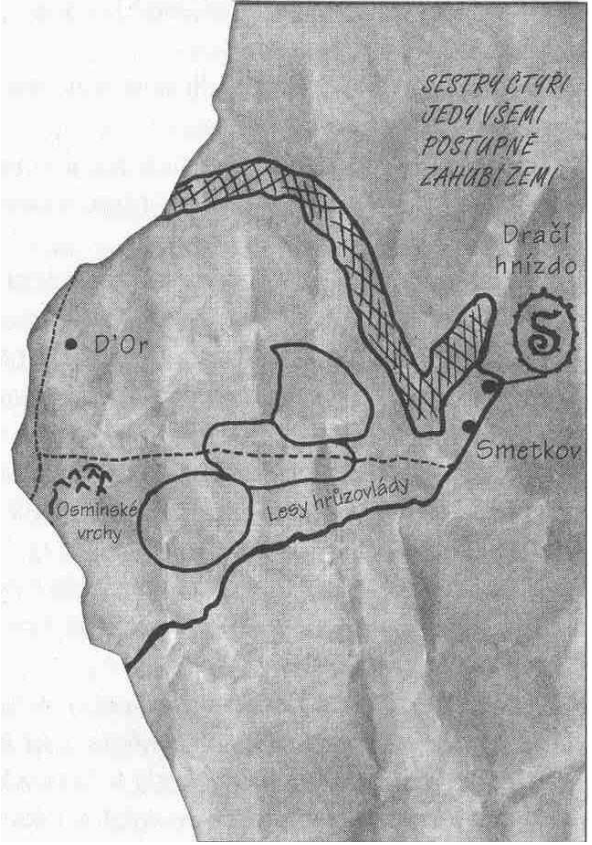
„Vyřízli tady kousek a pak ho vyměnili,“ řekla. „Vidíte? Ta náhražka sedí velmi pevně, jenže kresba dřeva tak úplně nepasuje.“

Lief, Barda a Zmar tupě zírali na nohu stolu. V kresbě dřeva neviděli žádné změny. Ale nikdo z nich nepochyboval o Jasmínině úsudku. Vyrostla v Lesích hrůzovlády a znala stromy ve všech jejich podobách jako nikdo jiný.

Sledovali, jak zasadila špičku dýky do okraje záplaty, kterou viděla jen ona. Brzy na zem vypadl malý špalíček dřeva a Jasmíniny prsty vklouzly do mělkého otvoru.

„Něco tu je,“ zašeptala. „Mám — mám to!“ A velmi opatrně prsty vytáhla.

Mezi konečky svírala poskládaný kousek zažloutlého papíru.

„To je neuvěřitelné," vydechl Barda.

Jasmína opatrně rozbalila papír. Byl to útržek mapy, staré a pomačkané, ale podivně povědomé.

„To je východ Deltory," zašeptal Lief. Pak ukázal na veliké „S" vyznačené na útržku mapy. „A tohle podle mě vyznačuje místo, kde je první Sestra."

„V místě jménem Dračí hnízdo," poznamenal Barda. „Vůbec mi ten název nezní příjemně."

„Mně se spíš nelíbí ta říkanka," řekl Zmar.

A všichni se zahleděli na dva verše, které byly na mapu dopsané cizí pevnou rukou.

Sestry čtyři jedy všemi
postupně zahubí zemi.

6. POVÝŠENEC

Když se Lief, Barda, Jasmína a Zmar konečně vrátili do paláce, našli ho rozzářený světlem. Vstupní hala byla zaplněná čekajícími lidmi. Strážní i ostatní služebnictvo se vyplížili ze svých pokojů a shromáždili se, jakmile krystal opustil palác. Všichni zůstali vzhůru, aby posílali sílu králi. Díky vyprávění strážných, kteří utíkali z kovárny, byli ještě odhodlanější vytrvat v bdění.

Liefovi se sevřelo srdce bolestí, když slyšel jejich vítězoslavné výkřiky, viděl radost a úlevu v jejich tvářích, když jim říkal, že krystal už není. Zažloutlý útržek papíru zastrčený v kapse kabátu jako by ho pálil. Slova těch zlověstných veršů ho trýznila.

Když se rozezněly zvony a začalo se slavit, proklouzl do nové knihovny. Byla stinná a zdála se opuštěná, ale na konci místnosti zářilo světlo z Josefovy ložnice.

Starý knihovník seděl u stolu zády k otevřeným dveřím.

Po stole byly poházené kresby a štětce a Josefovi u ruky ležela napůl hotová ilustrace nové knihy. Ale štětce byly čisté a lahvičky barev zavřené.

Josef očividně nepracoval, ale seděl u stolu ze zvyku. Také on držel hlídku.

Lief zlehka zaklepal na okraj dveří. Josef se strnule otočil na židli a trochu se zamračil. Ale jakmile uviděl, kdo je ten návštěvník, rozhostil se mu na tváři blažený úsměv.

„Vaše výsosti!“ vykřikl a s námahou vstal. „Myslel jsem, že je to Paffy. To je výtečné, vidět, že jste v pořádku! Věděl jsem, že uspějete!“

„To díky tobě jsem se odvážil to zkusit,“ odpověděl Lief.

Vešel do místnosti, chytil starce za napřažené ruce a vřele jimi potřásl. Pak zaváhal, protože tak úplně nevěděl, jak pokračovat.

„Josefe, je tu něco, co potřebuji —“ začal.

„Já vím,“ přerušil ho Josef. „Jakmile jsem uslyšel zvony, myslel jsem na to. A — budete překvapen — ale rozhodl jsem se, že bychom měli zůstat, kde jsme.“

Uviděl Liefovy rozpaky a vypadal zaskočený. „Copak jste se mě nechtěl zeptat na knihovnu, výsosti?“ zvolna pokračoval. „Na její přestěhování zpátky do třetího patra, když je ta hrozba pryč?“

„Ach ano, to také, Josefe, samozřejmě,“ zalhal honem Lief.

„Stálo to spoustu času, přemístit všechny knihy dolů,“ řekl Josef. „Nesnesu pomyšlení, že je všechny zas poneseme zpátky. Paffy se, myslím, snaží ze všech sil, ale obávám se, že nikdy nebude ani způli taková pomocnice, jako byl Raneš. A pořád *brebentí*!“

Lief se přes svou netrpělivost musel usmát. Paffy mu také šla občas na nervy, i když zároveň mu jí bylo trochu líto. Josef nebyl zrovna nejvhodnější společník pro mladou dívku.

Ale když Josefův pomocník Raneš opustil Del a odešel na západ, aby se oženil se svou velkou láskou Marilen, Paffy se nesměle přihlásila a zeptala se, zda by ho mohla nahradit.

Josefa velmi těšilo, že ji má. Paffy uměla číst a psát, což bylo bohužel vzácné u mladých lidí, kteří vyrůstali pod vládou Pána stínů. A nikdo jiný se o tu práci nepřihlásil.

Není divu, pomyslel si Lief. Každý věděl, že Josef je puntičkářský a náročný zaměstnavatel. Ale Paffy, vysvobozená ze Země stínů a jediná, kdo z její rodiny přežil, se zoufale snažila co nejrychleji najít práci.

„Paffy je přinejmenším pracovitá, Josefe,“ řekl Lief konejšivě. „A mohli bychom ti dát další pomocníky, aby ses znovu přestěhoval. Jsi si jistý, že chceš zůstat tady? Vím, jak moc ti chybí stará knihovna.“

Josef pokrčil rameny a ušklíbl se. „Hodně jsem si stěžoval, já vím,“ připustil. „Jsem zvyklý na zavedené pořádky. Vlastně jsem si, výsosti, v posledních týdnech uvědomil, jak odříznutí jsme byli ve třetím patře. Tady jsme ve středu dění. Myslím, že knihovnu navštíví daleko víc lidí, když bude všem na očích.“

„To je určitě pravda,“ řekl Lief srdečně. „No, takže to bychom měli. Teď… Josefe, mohl bys mi pomoci s určitou — určitou věcí, kterou potřebuji zjistit o minulosti Deltory?“

„Ale ovšem!“ zazářil Josef a potěšené si promnul ruce. „Jak vám mohu posloužit?“

„Za prvé potřebuji zjistit, kdy žil vrchní rádce jménem Drum," řekl Lief. „Víš, o koho jde?"

Josef se zamračil. „Znám to jméno. Nemohu si jen vybavit, kde jsem ho viděl," zamumlal rozmrzele. „Ale brzy to najdu v *Letopisech*, vaše výsosti, nebojte se."

Začal se spěšně šourat ke dveřím.

Lief ho chytil za paži. „Teď ne, Josefe. Je pozdě a musíme se oba trochu vyspat. Snad ráno. Ale je tu něco dalšího, o čem přemýšlím. Slyšel jsi někdy o Čtyřech sestrách?"

„Ach!" Josefovi se rozjasnila tvář. „No jistě! Čtyři sestry, to je stará jaliská lidová pověst — jeden z Ptačích příběhů. Vypráví o čtyřech sestrách, které rády zpívaly společně. Zpívaly tak sladce, že začaly vadit zlolajnému černokněžníkovi, který je vypudil do čtyř koutů země. Ale přesto zpívaly jedna druhé, ačkoli byly tak daleko od sebe."

Lief sklesle přikývl. Nepochybně Pánu stínů připadalo zábavné, že pojmenoval své prameny jedu po čtyřech líbezných sestrách ze starého deltorského lidového příběhu, pomyslel si. Ale to nám moc nepomohlo.

„Ano, Čtyři sestry. Okouzlující příběh, jak si vzpomínám," brebentil dál dychtivě Josef. „Nečetl jsem ji roky, ale měl jsem to v plánu velmi brzy, abych zjistil, zda stojí za to zařadit ji do *Deltorských pověstí* — mojí nové knihy, víte. Najdu vám ji hned!"

Tentokrát už se nenechal zastavit. Co nejrychleji se vybelhal z pokoje a s Liefem, který ho neochotně následoval, pospíchal k regálu, kde byly uložené *Letopisy Deltory*.

Vytáhl první tlustý díl z police a začal jím listovat.

Najednou to už Lief nemohl vydržet. Byl k smrti unavený a věděl, že ani kvůli tomu, aby potěšil Josefa, teď nevydrží číst starou lidovou pověst.

Pevně chytil starce za ruku, aby zastavil neúnavné listování.

„Teď ne, Josefe, prosím," naléhal na něj. „Podívám se na ten příběh —" Hlas se mu najednou vytratil a zdálo se mu, jako by se mu žaludek obrátil naruby.

Uvědomoval si, že na něj Josef zmateně hledí, ale na okamžik nedokázal promluvit. Zíral dolů na pečlivě popsanou stranu, na které ležela jeho a Josefova ruka. Je to jen náhoda? Mohla by to být…?

„Co se děje, vaše výsosti?“ zeptal se nervózně Josef.

Lief se pomalu napřímil. Sáhl do vnitřní kapsy kabátu a vytáhl utržený kus mapy.

„Josefe,“ řekl a snažil se ovládnout vzrušení v hlase. „Než ti ukážu tohle, musíš mi slíbit, že o tom s nikým nebudeš mluvit.“

Josef skousl ret. „Vím, že jsem si v minulosti pustil pusu na špacír, výsosti,“ zamumlal. „Ale vzal jsem si z toho ponaučení, to přísahám. Jakékoli tajemství, o které se teď se mnou podělíte, si vezmu do hrobu.“

„Doufám, že na to nedojde,“ řekl Lief mírně. A, stále nejistý, zda dělá správnou věc, rozložil mapku.

Josef vykulil oči. „Tedy, kde jste k tomu přišel?“ zvolal vzrušeně.

„Poznáváš tenhle papír?“ zeptal se Lief potichu.

„Samozřejmě!“ zvolal Josef a uctivě se dotkl mapy. „Styl mapování Dorana Drakomila je nezaměnitelný! Ale je to smůla, že zůstal jen útržek.“

Lief na něj užasle zíral. Nečekal, že stařec řekne zrovna tohle. Ovšem… Doran Drakomil! No jistě!

Proto mu celé to značkování na útržku mapy — vlastně všechno kromě té rýmovačky — připadalo povědomé. Symboly a písmo byly skoro stejné jako ty na mapě Dračích území, kterou mu Josef ukázal těsně před shromážděním.

„Byl jsem hlupák, že jsem to nepoznal,“ zamumlal.

Ale Josef ho neposlouchal. Očima přešel na verše napsané na spodní straně papíru.

„Nejen, že ji roztrhali, ale někdo se opovážil tam načmárat vlastní slova!“ řekl rozzlobeně. „Co je to za blábol? *Sestry čtyři jedy všemi postupně zahubí —*“

Zarazil se s otevřenými ústy. Ztěžka polkl.

„Čtyři sestry,“ zašeptal. „Čtyři sestry… Doran… Och, jak jsem mohl zapomenout? Proč jsem na to nepomyslel! Jak jsem mohl —“

Horečně vytáhl z police pátý svazek *Letopisů Deltory*. Listoval stránkami, dokud nedošel k mapě Dračích území. Pak zpomalil a začal obracet stránky opatrněji.

„Josefe, co hledáš?“ dožadoval se Lief, který hořel nedočkavostí.

Starý knihovník však neodpovídal. Něco si pro sebe mumlal, naprosto zabraný do vlastních myšlenek.

„Tak kde to je?“ zabručel, zatímco spěšně prohlížel každou stranu. „Už to nemůže být daleko. Tady někde… Aha!“

Nedbale rozevřel knihu dokořán a vítězoslavně ukázal na levou stranu, pokrytou Doranovým písmem.

„Tady je to!“ řekl. „Doranův poslední záznam v *Letopisech*. Přečtěte si to!“

„Josefe, co —?“ začal Lief.

„Přečtěte si to!“ křikl na něj Josef s vytřeštěnýma očima. „Přečtěte si to celé! Uvidíte!“

Tady je průzkumník Doran a píše ve spěchu. Vrátil jsem se včera ze své cesty, na které jsem hledal poslední draky. S lítostí musím oznámit, že po deltorských nebích už neplachtí ani jeden z nich.

A jsou tu ještě horší zprávy.

Už vím, proč chtěl Nepřítel zničit draky. Měl plán, který by nestrpěli.

Čtyři sestry. Zaslechl jsem o nich fámy v nejvzdálenějších končinách země. Pokud to, co jsem slyšel, je pravda, Severní a Východní sestra už jsou na místě.

Ta Jižní a Západní určitě přijdou také na řadu a já už asi znám jejich skrýš, dá-li se zvěstem o jejich umístění věřit. Kdokoli čteš má slova, ukaž je Králi, pokud můžeš. Král s Kouzelným pásem je teď jedinou spásou Deltory. Nikdo mi neuvěří. Myslí si, že jsem blázen. Spěchal jsem do Del bez zastávky na jídlo, mytí nebo spánek. Těmhle hlupákům z paláce s měkkýma rukama a namalovanými tvářemi připadám jako divoch. Musím znovu vyrazit, abych nasel důkaz toho, co tvrdím. Další dlouhá cesta… možná moje poslední, protože se bojím, že Nepřítel o mně ví. Kdybych se nevrátil, hledejte mě tam, kde číhají Čtyři sestry…

Tím zápis končil. Na protější straně byla jen zpráva o palácové večeři, zapsaná úhledným písmem jednoho z knihovníků. V čele seznamu návštěvníků stálo jméno Druma, králova vrchního rádce.

Liefovi se udělalo zle.

„Doranova slova jsou vášnivá, já vím," řekl Josef tiše. „Říkalo se, že se při svém posledním pátrání po dracích zbláznil zármutkem. Je o tom hodně zmínek dál v Letopisech. Takové pomyšlení mě i Raneše vždy velmi rmoutilo. Doran byl velký muž."

„To tedy byl," řekl Lief a pohlédl na spěšně zapsaná slova. Svíral se mu žaludek, když si představil zoufalství muže, který je napsal. „A nebyl blázen, Josefe. Pokud není šílenec ten, kdo jako jediný vidí pravdu."

Rozevřel knihu ještě víc a ukázal na pár drobounkých roztřepených útržků papíru vyčnívajících u vazby.

„Podívej," zašeptal.

Josef krátkozrace zamžoural a trhl sebou.

„Ale — ale to vypadá, jako by tu vytrhli stránku!" vykřikl. „To je nemožné! Jakmile bylo něco zapsáno do Letopisů, bylo to zapsáno a hotovo! Bylo přísně zakázané cokoli vytrhávat."

„Drumovi bylo jedno, co je zakázané" řekl Lief. „Plnil příkazy Pána stínů. Myslím si, že tohle je část té chybějící stránky."

Položil útržek Doranovy mapy na vršek otevřené knihy. Bylo zřejmé, že ten tlustý, zažloutlý papír, na němž byla namalovaná mapa, je stejný jako papír používaný v Letopisech.

Josef ohromeně vykulil oči. „Doran vedle svého zápisu nakreslil mapu, aby vyznačil, kde si myslí, že se skrývají ty Čtyři sestry," vydechl. „A tu stranu vytrhli! Nepochybně velmi brzy potom, co ji nakreslil, protože zadní strana mapy je prázdná. Ale jak jste to věděl?"

„Jen jsem měl podezření," řekl Lief. „Když jsi hledal příběh o Čtyřech sestrách, uvědomil jsem si, že papír, na kterém je mapa, je stejný jako papír používaný v Letopisech. Mohla to být náhoda — ale nebyla."

Znovu se zahleděl do posledních řádků Doranova poselství.

…Nepřítel o mně ví…

Polkl. „Říkal jsi, že tohle byl Doranův poslední záznam v *Letopisech Deltory*?"

„Och, ano," řekl Josef nešťastně. „Vyrazil, aby našel Čtyři sestry, o kterých tu mluví. Ale nikdy se nevrátil a nikdo nevěděl, kde ho hledat. Už ho nikdy nikdo neviděl."

7. PÁTRÁNÍ PO DRACÍCH

O pár dní později vyrazili Lief s Bardou a Jasmínou v doprovodu oddílu palácových strážných na koních z Del. Lief s sebou vezl jak útržek nalezený v noze stolu, tak Josefovu drahocennou kopii Doranovy mapy Dračích území.

Lidé z města byli přesvědčeni, že král se svými společníky odjíždějí na dlouho odkládanou cestu po království a chtějí začít daleko na východě, ve Smetkově.

Jenom Zmar a Josef znali jejich skutečný cíl. Najít v Dračím hnízdě Východní sestru, zničit ji, pokud se jim to podaří, a možná, díky novým znalostem, odhadnout úkryty dalších tří Sester.

„Dal bych cokoli, abych mohl jet s vámi," řekl Zmar, když se s nimi loučil u městských bran. „Ale někdo musí zůstat, aby to tu ohlídal."

Ústa se mu zkroutila do známého posměšného úsměvu.

„A navíc, vy tři jste v minulosti dokázali mnohé i beze mě," dodal. „Mohl bych vám přinést smůlu."

„To pochybuji," řekl Lief a vřele mu stiskl ruku. Věděl, co to Zmara stojí vtipkovat v takové situaci.

V tuto chvíli byli všichni přesvědčeni, že budoucnost království závisí na nebezpečné výpravě, na kterou vyrážejí. Zmara musela na jazyku svrbět spousta posledních rad a varování. Ale spolkl je.

Věděl, že nic, co by mohl říct, teď Liefovi, Bardovi a Jasmíně nepomůže. Mohl jim nabídnout jen svou důvěru.

Na Bardův povel strážní vyrazili a jejich naložení šedí koně se pustili do vytrvalého klusu.

Tři společníci je s Krejem nad hlavou následovali. Jejich lehčí, rychlejší koně, které jim pečlivě vybral Barda, odfrkávali blahem a ve svěžím ranním vzduchu se jim pářilo od nozder.

Lief jel na Zlatce, temperamentní medově zbarvené klisně s hladkým bílým ocasem a hřívou. Barda se vezl na svém oblíbeném, silném, ale mírném hnědákovi Bele. Jasmínin Šíp byl černý jako uhel.

Lief se ohlédl, zvedl paži, aby Zmarovi oplatil pozdrav, a ucítil bodnutí viny.

„Seber se. Co Zmar neví, to mu neublíží," ozvala se vedle něj Jasmína.

Radostně se zazubila, že je konečně volná a venku z města. Dlouhé černé vlasy se jí už čuchaly ve větru. Zpod kabátu jí vykoukl Filli. Maličkýma pacičkama pevně svíral její límec a černé oči měl vytřeštěné. Očividně ho jízda na koni dost znepokojovala.

„Vedu tě do nebezpečí," zamumlal Lief. „A ty jsi Zmarovo dítě."

„Skoro!" odsekla Jasmína a její úsměv se rozplynul. „Jaký otec, taková dcera. Slyšel jsi někdy, že by Zmar prozradil všechna svá tajemství? Nebo jsi někdy viděl, že by se vyhýbal nebezpečí?"

Lief nic neříkal. Vztah mezi Jasmínou a jejím otcem, ta podivná směsice lásky, úcty a rivality, bylo něco, co nikdy nepochopí.

„Krom toho," dodala Jasmína mírněji, „Zmar si myslí, že jedeme přímo do Dračího hnízda. Tam se postavíme zlu Pána stínů. Nic, co bychom mohli udělat cestou, nemůže být nebezpečnější než to."

Lief si nebyl tak jistý. Přemohl záchvěv hrůzy, když si vzpomněl…

Po levici se mu vynořil Barda. „Jakmile budeme dostatečně daleko od Del, aby nás už neviděli, dám rozkaz zahnout na sever," řekl tlumeným hlasem. „Pokud jsi stále rozhodnutý to udělat, Liefe."

Lief si olízl rty. „Jsem," řekl. „Cítím, že je to jediná věc, která by nám mohla pomoci. Potřebujeme zbraň, kterou Pán stínů neplánoval. I když je Kouzelný pás mocný, možná nebude stačit."

„Výborně," řekl Barda neochvějně. „Takže na sever. Do Osminských vrchů. Hurá za drakem."

* * *

O den a půl později zanechali koně a zmatené, úzkostlivé strážné na travnatém prostranství zastíněném prvními skalnatými svahy Osminských vrchů. Barda předal velení nad jednotkou svému zástupci Bridovi a řekl jim, že Lief s Jasmínou chtějí jít do Vrchů sami, aby si nasbírali léčivé byliny.

„Musel jsi jim říkat tuhle báchorku?" sykla Jasmína, když se tři společníci vydali pěšky do kopců a v zádech ještě cítili zvědavé po-

hledy strážných. „Byliny! Teď si Brid a ostatní budou myslet, že tenhle výlet do Osminských vrchů mám na svědomí já! Už tak většina z nich věří, že jsem čarodějnice, protože mluvím s ptáky a stromy. Teď si určitě myslí, že potřebuju vzácné přísady pro kouzla.“

Barda pokrčil rameny. „Tím líp,“ odvětil. „Důležité je, že nemají potuchy o skutečném důvodu, proč jsme tady.“

„Proč jim prostě neřekneme pravdu?“ zvolala Jasmína. „Stejně to brzy zjistí, až se k nim vrátíme a přivedeme s sebou zlatého draka!“

„*Přivedeme*?“ zabručel Barda. „Je daleko pravděpodobnější, že před ním budeme prchat s hrůzou v očích.“

„Nesmíme prozradit vchod do podzemí, Jasmíno, to přece víš!“ řekl Lief. „A v každém případě by strážní začali panikařit, kdyby věděli, co máme v plánu. Draci mají špatnou pověst. Pokud se topasový drak *probudí* a *bude* souhlasit, že nám pomůže bojovat s Východní sestrou, musí to vypadat jako naprosto nečekané překvapení.“

„Co se mě týče, *bude* to obrovské překvapení, jestli drak udělá cokoli jiného, než že nás sežere,“ odfrkl si Barda. „Tedy jestli se vůbec vzbudí.“

„Vzbudí,“ prohlásil Lief s jistotou, kterou ve skutečnosti necítil. „Přítomnost Kouzelného pásu na jeho území ho vyburcuje ze spánku, tím jsem si jistý.“

„Doufám, že Pás nás také ochrání před našimi starými známými Kameňáky,“ poznamenal Barda. „Už párkrát pomocí svých sil zničil zlé bytosti.“

Lief si vzpomněl na ostré žluté zuby a páchnoucí dech krvežíznivých, hravých stvoření, která se potloukají v těchto končinách a loví v tlupách.

Netěšila ho myšlenka, že by se znovu měli stát vězni Kameňáků. Ale věděl, že nemůže spoléhat na to, že je Pás ochrání.

„Kameňáci jsou podlí, ale nejsou to stvoření Pána stínů,“ řekl tlumeným hlasem. „Jsou z Deltory. Pás je možná oslabí, ale bojím se, že víc nedokáže.“

Šli asi hodinu a slunce bylo vysoko na nebi, když Jasmína nenadále zastavila, zvedla hlavu a naslouchala.

„Co je to?“ zašeptal Lief.

Jasmína něco pošeptala Krejovi a černý pták se vznesl. Zakroužil jí nad hlavou a během chvilky seděl zas na jejím rameni a překotně skřehotal.

„Kameňáci," řekla stručně Jasmína. „Na pasece kousek za dalším svahem."

„Musíme najít cestu, kudy je obejít," řekl Barda. „Teď si nemůžeme dovolit boj. Řekni Krejovi —"

On a Lief ztuhli, když se najednou mezi kopci začal rozléhat vyděšený nářek.

„Když si dáme pozor, tak nás ty bestie neuslyší ani neucítí," řekla klidně Jasmína. „Jsou dostatečně zabraní do svých her. Už mají vězně."

Její společníci na ni vylekaně pohlédli.

Chladně jim pohlédla do očí. „To máme štěstí," řekla jakoby nic. „Bylo by rozumné, kdybychom se do toho nemíchali."

„Ale nemůžeme vědomě nechat někoho napospas Kameňákům!" zasyčel Lief. „Budou mu dávat ty pekelné hádanky, a když jim nedokáže odpovědět, začnou mu ukousávat prsty na rukou a na nohou. Zabijí ho, Jasmíno!"

„Lepší, když zabijou někoho cizího, než aby zabili nás," odvětila Jasmína. A Lief věděl, že z ní znovu promlouvá to, co se příliš dobře naučila v těžkých dobách, kdy žila v Lesích hrůzovlády.

Na okamžik zaváhal. Věděl, že by se neměl v téhle věci nechat ovládnout srdcem. Ale pak se znovu ozvalo to úpěnlivé zasténání, následované výkřikem čiré bolesti.

„Ne!" vydechl Lief. Vyrazil kupředu.

„Počkej! Vrátím se a přivedu strážné," chytil ho Barda za paži.

Lief se mu vytrhl. „Na to není čas!" zamumlal. „Pojď se mnou, nebo nechoď, jak chceš."

Rozběhl se a Jasmína s Bardou ho následovali, což tak trochu čekal.

Než vylezli na další kopec, byli celí zadýchaní. Na vrcholku se přitiskli k zemi a plazili se dál, dokud dobře neviděli na krajinu pod sebou.

Druhá strana kopce se propadala do zrádného oblázkového svahu končícího hromadou vyprahlých balvanů. Za nimi rostl hájek za-

krslých stromů, ze kterého vycházelo tiché úpění a pláč smíšené s drsným smíchem.

Opatrně začali slézat ze svahu. Postupovali zoufale pomalu. Zvuky vycházející z lesíka byly čím dál hlasitější a znepokojivější.

Liefovi se rozbušilo srdce. Dělalo se mu zle při pomyšlení, co se asi děje mezi stromy. Jakmile se dostal dolů a stromy měl přímo před sebou, sáhl po meči.

„Ať tě ani *nenapadne* vtrhnout tam, Liefe!“ zašeptal mu Barda výstražně do ucha. „V přímém boji s dvanácti Kameňáky nemáme šanci! Musíme se je pokusit rozdělit.“

Lief zatnul zuby a přikývl. I když zoufale toužil osvobodit toho vzlykajícího, sténajícího muže v lesíku, věděl, že Barda má pravdu.

„Jasmíno, ty půjdeš se mnou,“ zavelel Barda. „Pokusíme se některé z nich odlákat pryč. Liefe, uprostřed lesíka bude asi mýtina. Projdi kolem ní a dostaň se za vězně. Jestli to půjde, přeřízni mu pouta, ale zůstaň schovaný, dokud ti nedám znamení.“

Rozdělili se. Lief se plížil kolem stromů, dokud mezerou mezi nimi nezahlédl pohyb. Kousek se posunul a sevřel se mu žaludek, když najednou jasně uviděl výjev na pasece.

Kameňáci byli shromáždění kolem někoho, kdo seděl na okraji paseky. Chlupatými šedými zády skoro zakrývali oběť. Lief viděl jen kštici kudrnatých hnědých vlasů, shrbená ramena zakrytá hnědým pláštěm a dlaň svírající druhou ruku, ze které se řinula jasně červená krev.

„Je čas na další otázku!“ zahihňal se největší Kameňák. „Další otázka, další prst!“

Ostatní uskočili dozadu, vřískali radostí a cvakali zuby. Pak Lief poprvé jasně uviděl vzlykající oběť.

Nešťastník seděl opřený o strom, přivázaný na místě silnými šlahouny révy. Od pasu nahoru vypadal jako muž. Ale od pasu dolů byl porostlý hustou hnědou kožešinou a místo nohou měl útlá, zašpičatělá černá kopyta.

Lief si užasle uvědomil, že se dívá na bytost, kterou pokládal za pouhou legendu. Kameňáci totiž zajali kozorožce.

8. SMRTÍCÍ HRY

Tlupa Kameňáků stále vřískala a kvílela. Lief využil povyku, aby rychle proklouzl mezi stromy a proběhl kolem mýtiny, dokud nebyl přímo za svázaným kozorožcem.

Vytáhl nůž, zalehl k zemi a plazil se podrostem. Brzy se zády tiskl ke stromu, k němuž byl kozorožec připoutaný.

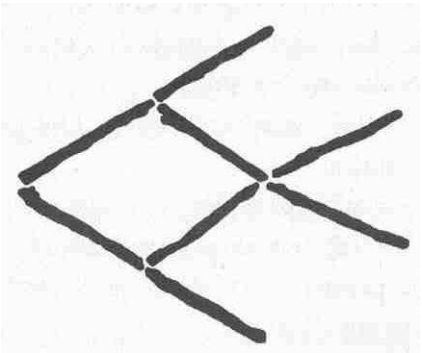
Kmen stromu byl široký a dobře ho schoval, ale zase nic neviděl. Hluk na mýtině utichal. Věděl, že musí nejdřív zjistit, kde jsou všichni Kameňáci, než se pokusí přeříznout šlahouny.

Vedle stromu rostlo pár keříků. Lief se opatrně překulil na kolena. Pomalu vykoukl zpoza stromu a využil řídké větve keře jako roušku.

Hlavní Kameňák dřepěl před vězněm a rovnal něco na zemi.

„Tak, hotovo, ty stvůro," zachechtal se po chvíli a o kousek ustoupil. „Jsi připravený na další otázku?"

Kozorožec zasténal a bezvýsledně se vzpíral. Lief uviděl, že Kameňák rozložil do hlíny několik větviček tak, že z nich vytvořil obrys ryby.

„Tohle je ryba z našeho potoka," řekl Kameňák a protáhl si hubené, šlachovité prsty. „Je jich tu žalostně málo, ale tohle je jedna z nich."

Ostatní Kameňáci se zahihňali.

„Tak," řekl jejich vůdce. „Tahle ryba plave doleva. Pokud to tak půjde dál, unikne z našich sítí, a to my nechceme. Nebo snad ano, kamarádi?"

„Ne!“ zvolali sborově ostatní Kameňáci a ohavně se zašklebili.

„Takže,“ řekl hlavní Kameňák, „stačí přesunout tři klacíky, ani víc, ani míň, a dokázat, aby se ryba otočila a plavala doprava.“

Kozorožec zasténal a bezmocně potřásl hlavou.

Kameňáci se rozesmáli a zacvakali čelistmi.

Liefovi se hlavou honily myšlenky, když se usadil zpátky za strom a začal přeřezávat šlahouny. Byly velmi pevné a byly tři, každý samostatně zavázaný aby držely, i když jeden z nich praskne.

Byl si jistý, že kozorožec ucítí, co dělá, a modlil se, aby to na sobě nedal znát. Ale zdálo se, že vězeň příliš propadl panice, než aby si čehokoli všiml. Jeho bědování se nezměnilo ani neustalo.

„Nevzdávej se tak snadno!“ slyšel Lief posmívat se hlavního Kameňáka.

„Prosím!“ mumlal kozorožec. „Prosím…“

Jeden šlahoun už byl skoro přeříznutý. Lief nechal pár vláken, aby pouto nespadlo a nevarovalo nepřítele, a začal pracovat na dalším.

„Než napočítáme do dvaceti, musíš hádanku vyřešit,“ prohlásil Kameňák. „A pokud ji zase nevyluštíš, trest je jeden prst. Jsi připravený? Start!“

Ostatní Kameňáci začali skandovat: „Dvacet. Devatenáct. Osmnáct…“

Lief se odvážil znovu vykouknout zpoza stromu.

Kozorožec s otevřenou pusou vytřeštěně zíral na obrazec. Očividně neměl ani potuchy, jak hádanku vyřešit.

Kameňáci křičeli a dupali. „Čtrnáct. Třináct…“

Jejich vůdce se otočil a začal je vítězoslavně dirigovat. Všichni na něj upírali oči.

Nikdo z nich se nedívá, pomyslel si Lief. Teď máme šanci. Ale nikdy nestihnu přeříznout pouta včas!

Zahleděl se na obrazec z klacíků a usilovně přemýšlel.

„Deset. Devět. Osm…“

Vtom si Lief uvědomil řešení. Zariskoval, naklonil se a pošeptal je kozorožci do ucha. Ten sebou škubl a vykřikl překvapením.

Naštěstí byli Kameňáci příliš zabraní do dupání a počítání, než aby si toho všimli.

„Udělej, co říkám!“ zašeptal naléhavě Lief. „Pospěš si!“

Ale kozorožec jen fňukal a celý se třásl, jako by se nedokázal pohnout.

„Šest. Pět…“

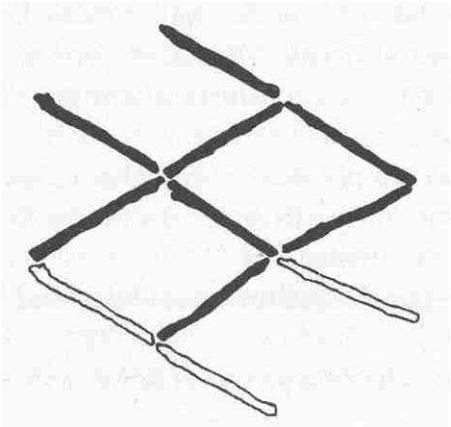
Lief hodil opatrnost za hlavu, přikrčený vylezl z úkrytu a přestavěl klacíky sám.

„TŘI! DVA!…“

V posledním zlomku vteřiny uskočil zpátky za strom. Hlavní Kameňák se otočil, vycenil ostré, žluté zuby a zacvakal jimi.

„JEDNA!… Oj!“

Tlupa zklamaně zavyla, když uviděli, že ryba z klacíků teď míří doprava. Mělké rýhy v hlíně ukazovaly, kde původně ležely tři přesunuté klacíky.

Hlavní Kameňák udělal krok dopředu. Okusoval si jeden ze špinavých žlutých nehtů, zatímco si prohlížel obrazec na zemi. Pak podezíravě pohlédl na vězně, který se tiskl ke kmeni stromu.

„Podváděl jsi!“ obvinil ho. „Trest za švindlování je pět prstů!“

„Ne!“ kvílel kozorožec a choval si poraněnou ruku. „Ne, prosím! To není moje chyba! To byl…“ Napůl se otočil, aby se podíval za sebe.

Lief ztuhl.

„Hraješ dál!“ vykřikl jeden z tlupy.

„Dál! Dál!“ skandovali všichni ostatní.

Hlavní Kameňák vztekle odkopl klacíky stranou a zasypal kozorožce sprškou hlíny.

„Další hádanka nebude tak snadná, obludo," zavrčel. Pak se otočil a nahrbil se zády k Liefovi.

Lief začal řezat další šlahoun a občas vykoukl na paseku.

Ostatní Kameňáci čekali a tlumenými hlasy si šuškali mezi sebou. Pak se z lesíka na druhém konci paseky ozval podezřelý zvuk. Všichni se prudce otočili tím směrem a dva, kteří vyrazili na průzkum, rychle zmizeli v podrostu.

Lief zase nechal pár vláken druhého šlahounu spojených, aby pouta nespadla, a začal s třetím. Tentokrát to kozorožec ucítil a zanaříkal.

„Tiše!" zašeptal Lief, zatímco zoufale řezal. „Osvobodím tě!"

Uslyšel sbor chraplavých výkřiků a znovu vykoukl mezi větvemi keře. Všichni Kameňáci se přesunuli na druhý konec mýtiny a začali volat ztracené společníky. Když nepřicházela žádná odpověď, vyrazili mezi stromy další dva.

Jasmína s Bardou si vedou dobře, napadlo Liefa.

Ale na pasece stále zbývalo sedm Kameňáků — včetně vůdce osm.

To je hodně. Příliš mnoho na přímý boj.

S novým elánem se vrátil ke své práci. Když byl třetí šlahoun skoro přeříznutý, ještě jednou nakoukl křovím ven.

Vedoucí Kameňák se vracel a něco svíral v ruce.

„Už jsem skoro přeřízl šlahouny," zašeptal Lief kozorožci. „Ani se nehni, nebo je přetrhneš a upozorníš Kameňáky. Ale až ti dám znamení, vyskoč a utíkej!"

„Nemůžu utíkat!" zanaříkal vězeň. „Ukousli mi prst! Bolí to!"

„Bude to bolet daleko víc, jestli tu zůstaneš," zašeptal zlostně Lief. „A mluv potichu!"

Hlavní Kameňák dorazil ke stromu a zastavil se s úšklebkem nad zbabělým vězněm.

„Jeden z našich návštěvníků nám tu nechal tuhle cetku," řekl se zlomyslným posměchem a ukázal mu malou dřevěnou krabičku, bohatě vyřezávanou a pomalovanou složitými červenými a zlatými vzory. „Jediné, co musíš udělat, je otevřít ji. Ponížen přiznáváme, že

Kameňáci tu fintu dosud neodhalili. Ale jsem si jistý, že citlivá, chytrá bytost jako ty to hravě dokáže.“

Naklonil se a hodil krabičku kozorožci do klína.

„Ne!“ vykřikl kozorožec a škubl sebou prudce na stranu. Zeslabené šlahouny révy praskly a sesuly se zašmodrchané do hlíny.

Kameňák zařval překvapením a vztekem. Kozorožec hrábl za křoví, ve kterém se ukrýval Lief, a polámal tak tenké větvičky.

„Zachraň mě!“ vřískal. „Zachraň mě!“

Lief se pokusil ucuknout zpátky, ale vzlykající kozorožec ho chytil za plášť a pevně ho držel.

„Nepřítel!“ zařval Kameňák. Vrhl se ke stromu, vrčel a šmátral ve křoví.

Lief s hrůzou ucítil, jak se mu kolem kotníku sevřely šlachovité prsty. Trhlo to s ním zpátky takovou silou, že se nedokázal ubránit.

Během chvilky ležel omráčený na pasece, ve tváři cítil horký, zapáchající dech Kameňáka a na hrudi obrovskou váhu jeho těla. Paže měl přitisknuté k zemi.

Přiřítil se zbytek tlupy a teď stál v těsném kruhu kolem svého vůdce a jeho zajatce.

Dva z nich popadli kozorožce, který zůstal nehybně viset mezi nimi. Hlavu měl svěšenou, takže Lief uviděl v kudrnatých vlasech malé růžky. Oči měl zavřené.

Hlavní Kameňák se sehnul níž, vlhkým černým nosem čmuchal Liefovi kolem tváře a drobná očka mu plála hněvem.

„Tebe už jsem viděl,“ zavrčel. „Ty jsi ten, který si říká král. Ten, který z nás už jednou udělal hlupáky! No, podruhé už z nás hlupáky neuděláš, králi!“

Vycenil ostré žluté zuby.

Každou chvíli mě zabije, pomyslel si Lief.

Ochromenými prsty sevřel Pás kolem svých beder. Zaměřil na něj celou svou mysl a ze všech sil přivolával sílu drahokamů.

Pomozte mi!

Kameňák uskočil, jako by ho píchli do zad. Na okamžik zíral na Liefa, pak přimhouřil oči.

„Už vím, jak jsi nám minule uprchl,“ zasyčel. „Podváděl jsi! Nosíš s sebou mocné kouzlo. Ale znovu neunikneš. Tentokrát jsi sám a nás je dvanáct proti jednomu. Žádný talisman tě nezachrání.“

Teprve v tu chvíli si Lief znovu vzpomněl na Jasmínu s Bardou. Jsou v pořádku? Dívají se právě teď zpoza stromů a snaží se vymyslet způsob, jak ho zachránit?

Nemíchejte se do toho, prosil je v myšlenkách. Je jich tu stále příliš mnoho. To já trval na tom, že sem půjdeme. Teď musím zaplatit svou daň. Ale dokud žijete, je tu šance, že se podaří zachránit aspoň Kouzelný pás.

Ostatní Kameňáci se zavrtěli. „Čtyři z tlupy zaběhli do lesa a nevrátili se,“ zavrčel jeden úzkostlivě. „Jestli je tenhle král očaroval…“

Jejich vůdce se zavrčením zvedl hlavu. „Jeho čáry mě nezastraší,“ odsekl. „Koukejte, jak mu rozpářu hrdlo!“

Potom najednou vyplašeně vytřeštil oči. „Pozor!“ zařval. „Jsou za vámi!“

Ale to už dvě střapaté bestie, které dosud držely kozorožce, padly se smrtelným zraněním na kolena.

Jasmína s Bardou, kterým ze zbraní odkapávala tmavá krev, uskočili a postavili se zbytku tlupy.

„Zabijte je!“ zaburácel vůdce Kameňáků.

Zachraň je! Pomoz mi!

Pás se zahříval Liefovi pod rukama.

V dálce se ozval divoký třesk a najednou bylo nebe nad jejich hlavami plné ptáků, desítek tisíc ptáků. Po kopcích se rozléhaly jejich poplašné výkřiky a zvuk horečného mávání křídel.

Ostatní Kameňáci zakvíleli a skryli si tváře, ale jejich vůdce neztrácel odvahu.

„Zemři, čaroději!“ zasyčel. Znovu vycenil špičaté zuby a ohrnul pysky, až Lief uviděl jeho černé dásně.

Ptáci se rozprchli. Nebe potemnělo. Ozvalo se zahřmění. Něco obrovského se snášelo dolů.

Vůdce Kameňáků pohlédl vzhůru a zavřískal.

Lief letmo zahlédl děsivé obrovské zlaté drápy a uslyšel tlukot mocných křídel.

Vtom ty drápy popadly křičícího Kameňáka a odnesly ho vysoko k nebi.

9. ZLATÉ OKO

Lief se vyškrábal na nohy. Vystrašená banda Kameňáků bez vůdce se rozutekla. Kozorožec ležel nehybně na zemi. Na pasece zůstali stát jen Barda s Jasmínou.

Dopotáceli se k Liefovi a na okamžik se otřeseně chytili jeden druhého.

„Ten drak," zašeptala nakonec Jasmína. „Prorazil klenbu lesa a přišel…"

„To Pás," řekl Lief. Skoro nepoznával svůj vlastní, přidušený hlas. „Pás ho přivolal."

Když mluvil, zvedl oči. Topasový drak seděl na vrcholku vedlejšího kopce, jako sedávají ptáci na stromě. Žral.

Lief se zachvěl.

„Myslíš, že se vrátí?" zamumlal Barda. „Možná bychom měli –"

Na zemi se jim u nohou pohnul kozorožec a zasténal. Jasmína si k němu klekla.

„Nemůžeme nic dělat, dokud mu neobvážu tu ránu," zhodnotila situaci. „Ztratil hodně krve. Byla by škoda, kdyby zemřel, když už jsme se skoro nechali zabít, abychom ho zachránili."

Klidně si prohlédla zraněnou ruku. Z malíčku zbyl jen otrhaný pahýl, který se zase hodně rozkrvácel. Vytáhla čutoru s vodou a začala čistit ránu.

Liefovi se zvedl žaludek a odvrátil se.

„Je to dost podivná bytost. Co je to?" zeptala se Jasmína tlumeným hlasem.

„Kozorožec," řekl Barda. „První, kterého vidím na vlastní oči, ačkoli znám pocestné, kteří vyprávěli, že je viděli v malých skupinkách v horách na východě."

„Takže jsou to tuláci?" zeptala se Jasmína.

Lief zauvažoval, zda se těmihle otázkami snaží odvést myšlenky od nechutného úkolu.

Nejspíš ne. Jasmína nikdy nebyla přecitlivělá. Spíš se snažila nemyslet na draka, který stále hodoval na vedlejším kopci.

Odhodlaně se k ní otočil čelem. I on by raději myslel na něco jiného než na toho draka.

„Kozorožci se teď potulují,“ řekl Barda. „Ti, co zbyli. Ale říká se, že kdysi žili v růžovém městě jménem Kapra, nejkrásnějším městě východu. Lidé ze Smetkova tvrdí, že jejich město je postavené na rozvalinách Kapry, ale nevím, jestli je to pravda.“

„Zajímalo by mě, proč kozorožci opustili svůj domov,“ řekla Jasmína, zatímco roztírala mast na děsivou ránu, kterou pak rychle začala obvazovat.

„Možná je vyhnali přisluhovači Pána stínů, jako lidi z Města krys,“ zamumlal Lief.

„Ale proč?“ Jasmína pevně zavázala obvaz a s povzdechem znovu poklekla.

„Kdoví?“ řekl Lief s očima upřenýma na draka. „Stejně bychom se mohli zeptat, proč Pán stínů chtěl, aby Město krys zůstalo opuštěné. Mohl prostě zotročit tamní lid, stejně jako kdekoli jinde.“

Barda pokrčil rameny. „V každém případě je to dávná historie. Říká se, že Kapra byla zničena dřív, než Adin vyrobil Kouzelný pás Deltory, a kozorožci se vždycky drželi stranou. Ví se o nich jen málo.“

„Draci,“ zamumlal kozorožec. „Draci nám vzali Kapru.“

Zachvěla se mu víčka a otevřel oči. Byly tmavě, fialkově modré, skelné leknutím a zmatkem.

„Kdysi bylo mnoho kozorožců,“ řekl zastřeně. „Kdysi jsme bývali velký lid s obrovským městem. Ale draci nám záviděli. Chtěli Kapru pro sebe, protože byla bohatá a překrásná. A tak útočili znovu a znovu, zabíjeli a ničili, až nakonec kozorožce vyhnali a Kapra byla v troskách…“

Hlas se mu vytratil. Zvedl ovázanou ruku a omámeně se na ni zadíval. „Já… jsem zraněný,“ zajíkal se. „Jak jsem…?“

Pak se mu tvář proměnila, když se mu pomalu vrátila paměť. Začal se třást.

„Přišel jsem z východních hor, abych našel pomoc u krále,“ zamumlal. „Pomoc pro svůj lid…“

Krej přistál s varovným zaskřehotáním Jasmíne na paži. Zvedla hlavu.

Lief také pohlédl vzhůru a srdce se mu rozbušilo, když uviděl, že drak už dojedl, obrátil se jejich směrem a roztahuje křídla.

„Bardo,“ řekl naléhavě. „Ty s Jasmínou se schovejte mezi stromy. Vezměte našeho přítele —“

„Jsem Rolf,“ přerušil ho kozorožec. „Rolf, nejstarší syn rodu Schopných, následník lordstva z Kapry. Já —“

Barda ho bez okolků zvedl a začal ho táhnout z paseky, až jeho kopyta zanechávala stopy v hlíně.

Jasmína zůstala na místě s očima upřenýma k nebi. Filli také koukal vzhůru a ustrašeně štěbetal. Jasmína mu něco pošeptala a on jí zalezl pod límec. Ale Krej jí zůstal sedět na paži nehybně jako socha.

„Jasmíno —“ začal Lief.

Zavrtěla hlavou. „Já tě neopustím, Liefe,“ řekla. „Neplýtvej silami, aby ses se mnou hádal. Dávej pozor!“

Lief znovu pohlédl vzhůru a na jeden nadějný okamžik neviděl nic než prázdné nebe.

Přesto se drak blížil. Věděl to. Slyšel máchání jeho křídel. Viděl, jak se kývají koruny stromů a létá z nich listí, jako by jimi lomcovala vichřice.

Paseka potemněla, jak něco zakrylo slunce. Lief očima hledal siluetu, která tu někde musela být.

Pak to se záchvěvem úžasu a hrůzy uviděl.

Zlatý drak se vznášel přímo nad mýtinou, ve své úchvatné obří hrozivosti. Zespodu měl celé břicho bledě modré, takže dokonale splývalo s odpoledním nebem a pro pozorovatele na zemi byl drak téměř neviditelný.

Postupně začal klesat níž a níž, líně mával křídly, hrozivé drápy měl roztažené.

Kouzelný pás jako by pulsoval ve stejném rytmu, v jakém přicházely údery křídel. Lief odtrhl oči od draka a podíval se dolů. Topas zářil jako slunce.

Zatočila se mu hlava. Matně si uvědomil, že má zatajený dech. Přinutil se vydechnout a nasát další vzduch.

Kolem něj vířil prach. Cítil, jak mu Jasmína sevřela paži, slyšel ji, jak křičí přes hukot větru, ale nerozuměl, co po něm chce.

Před očima se mu mihla černá šmouha. Byl to Krej, který divoce krákal a křídly ho tloukl do tváří. Pak se před ním objevila i Jasmína,

tlačila do něj a křičela. Zmateně začal couvat a doklopýtal zpátky na okraj mýtiny.

Teprve když se ocitl přitisknutý ke stromu, k němuž byl prve přivázaný kozorožec, uvědomil si, proč ho Jasmína táhla pryč. Zvedl pohled právě včas, aby viděl, jak obří tvor přistál, usadil se v prachu, zkroutil ocas kolem obrovského těla a zcela zaplnil mýtinu oslepujícím třpytem zlata.

Drak otočil obrovskou hlavu a zadíval se na něj zlatým okem. Lief se cítil jako zajatec v pasti. Nedokázal odvrátit pohled.

„Nosíš Pás starých rodů," řekl drak. „Veliký topas pro tebe září. Cítím, jak do mě proudí jeho síla, jako nová krev v mých žilách. Ty jsi ten král, kterého mi přislíbili."

Ta slova duněla Liefovi v uších, dutě a s ozvěnou, jako by vycházela z hluboké studny. Viděl svůj vlastní odraz v dračím oku, jako malou osamělou bytost tonoucí ve starověkém moři.

Nedokázal na nic myslet. Všechno, co měl v úmyslu říct, se mu vypařilo z hlavy.

Drak zamrkal a kouzlo povolilo. Lief byl najednou zase volný, zalapal po dechu a zavrávoral.

„Spal jsem dlouho a ve spánku jsem snil," řekl drak. „Měl jsem krásné sny o dávných časech, kdy nebe bylo volné a vzduch mého panství byl svěží. Teď jsi mě probudil — do tohohle!"

Zakmital černým vidlicovitým jazykem ven a ochutnal vzduch. „Země není zdravá. Cítím tu zlo a jed prosakující do země z nějakého temného středu. Kdo to udělal, když jsem spal?"

„Nepřítel ze Země stínů," řekl Lief nakřáplé. „Nepřítel, jehož nestvůry kdysi dávno zničily tvou rasu."

Zlaté ploché oko si ho chladně prohlíželo. „Moje rasa nebyla zničena," řekl drak. „Copak tu nejsem? Myslíš, že já jsem sen?"

Lief na něj zíral a nevěděl, co má říct.

Drak zamyšleně zvedl pařát a vytáhl si kousek kosti zaseknutý mezi ostrými bílými zuby.

„Topas, který nosíš, mi dal nový život, ale po dlouhém spánku mám zesláblé tělo," řekl. „Jeden Kameňák neuspokojil můj hlad. Ale až se dobře najím a posbírám síly, najdu tu zlou věc, která se vrtá v mojí zemi jako červ, a zničím ji, pokud to dokážu."

Liefovi poskočilo srdce.

„Je jich víc než jedna,“ zvolal dychtivě. „Jsou tu čtyři — Nepřítel jim říká Čtyři sestry. A my už víme, kde se skrývá jedna z nich. Je na východním pobřeží, v místě zvaném Dračí hnízdo.“

Drakovy oči jako by zeskelnatěly. „Východní pobřeží je území rubínu a mě nezajímá,“ řekl.

Liefovi se vehnala krev do tváří. „Ale určitě ti záleží na celé Deltoře!“ zvolal. „Stejně jako mně!“

Drak doširoka rozevřel hrozivé čelisti. Jasmína varovně vykřikla a sáhla po dýce. Ale ukázalo se, že zvíře si pouze zívlo.

„Území rubínu mě nezajímá,“ zopakoval nakonec. „I kdyby se mi chtělo na něj vstoupit, nemohl bych to udělat, protože bych tím porušil přísahu, kterou jsem dal, než jsem usnul. A já nemohu porušit slib, neboť jsem ho dal na svou krev a své zuby a na má dosud nenarozená mláďata muži jménem Dračí přítel.“

Když uslyšel Liefův užaslý výkřik, jako by se usmál. „Znáš Dračího přítele?“ zeptal se. „Toho, kterému tvoji lidé říkali Drakomil?“

„No — jistě!“ koktal Lief. „Ale —“

„V té době se po našich nebích kradlo sedm zuřivých nepřátel,“ řekl drak. „Společně nás pronásledovali. Zabíjeli a zabíjeli, až se nakonec stalo, že jsem ze svého rodu zbyl jediný. Dračí přítel mě navštívil v mé osamělosti. Řekl mi, že všechny ostatní dračí rody stihl stejný osud.“

„Chceš říct — že z každého ze sedmi rodů zůstal jeden jediný drak?“ vyhrkl Lief.

Drak se neklidně pohnul. „Tak mi to říkal Dračí přítel a já mu to věřil, protože jsem ho znal dlouho a on mi nikdy nelhal.“

Zlaté oko se mihlo Liefovým směrem. Lief polkl a přikývl.

„Dračí přítel vymyslel plán, jak nám zachránit život,“ pokračoval drak. „Byl moudrý a věděl, že draci mohou spát celá staletí, pokud musí. Řekl, že já i dalších šest bychom se měli skrýt před Nepřítelem a nechat se přemoci spánkem, dokud nebude bezpečné se vzbudit.“

„Ale jak — jak byste poznali, kdy je to bezpečné?“ zeptala se Jasmína. „Co tě přimělo přestat spát věčným spánkem?“

Drak k ní otočil chladný pohled. Lief si všiml, že ploché zlaté oko se zájmem spočívá na jejích rozpuštěných vlasech, a přál si, aby nepromluvila.

„Dračí přítel řekl, že jednoho dne bude každý z nás přivolán velikým drahokamem našeho vlastního území," vysvětlil drak. „Řekl, že volání přijde až tehdy, kdy bude nablízku následník dávného krále Adina a bude mít na sobě Mocný pás. Protože to bude znamenat, že Pán stínů byl poražen a jeho nestvůry už neplachtí po našich nebích."

„Takže vás sedm spalo," zašeptal Lief. „A — každý z vás přísahal, že nevyužije spánku toho druhého, aby vpadl na cizí území."

„Tak je to," řekl drak. „A já svůj slib neporuším. Pokud chcete porazit zlo v Dračím hnízdě, musíte probudit rubínového draka."

„Ale co když rubínového draka nenajdeme?" zeptal se zoufale Lief. „Co když nám nebude chtít pomoci? Nebo bude mrtvý? Přijdeš pak za mnou?"

Drak zavřel oči. Po dlouhé chvíli je znovu otevřel. „Pokud ho nenajdete nebo nebude souhlasit, přísaha Dračímu příteli trvá. A pokud je mrtvý… pak se uvidí."

10. ZMĚNA PLÁNU

Už se stmívalo, když Lief, Jasmína a Barda společně donesli kozorožce Rolfa z předhůří Osminských vrchů zpátky do tábora.

Dávno už byli na rovině, ale stále se vzduchem rozléhalo vytí Kameňáků stíhaných vyhladovělým drakem. Společníky nepřekvapilo, že koně jsou neklidní, strážní se krčí kolem velikého ohně a v rukou mají nachystané zbraně a pochodně.

Z úkrytu stromů u paseky zahlédl Rolf draka. Od toho okamžiku se stáhl do vyděšeného mlčení. Bolest zraněné ruky a děsivé výkřiky, které se jim rozléhaly v uších, když sestupovali z kopců, to ještě zhoršovaly.

Teď měl skelné oči, bez ustání se třásl a nohy jako by ho ani neunesly. Vůbec nevěnoval pozornost zvědavým pohledům strážných, když mu pomáhali do tábora.

„Položte ho k ohni," řekla Jasmína potichu. „Uvařím mu nápoj, který mu zmírní bolest."

„A pokud ho i uspí, tím líp," zabručel Barda. „Nechci, aby před chlapy blábolil o dracích. Už tak jsou dost nervózní."

Strážní, které ohromně uklidnilo, že mají zase velitele a krále zpátky v bezpečí, a kteří se spokojili s Bardovým mumláním o vlcích v kopcích, se dali do přípravy jídla.

Kozorožec vypil půl hrnku bylinkového čaje, který mu Jasmína přidržela u rtů, a usnul vyčerpáním. Nakonec ustaly i zvuky z Vrchů.

„Náš šupinatý přítel zřejmě usoudil, že za jeden den se už najedl dost," řekl Barda, když se se společníky znaveně usadil u ohně.

„Je jen příliš tma, aby viděl svou kořist," poopravila ho Jasmína. „Nepřipadalo mi, že by ta potvora měla mít někdy dost."

„Takže co se stane, až sežere všechny Kameňáky ve Vrších?" zavrčel Barda.

Lief ucítil mrazení, ale odhodlaně potřásl hlavou. „Je tam spousta Kameňáků," řekl. „Nesmírně se rozmnožili, zatímco drak spal."

„Možná. Ale jak víš, že si občas rád neobmění jídelníček?" namítla Jasmína. „Pamatuj na příběh o Kapře. A vůbec se mi nelíbilo,

jak se na mě na pasece díval. Kdybys tam nebyl ty s Pásem, určitě by se mnou byl hotový raz dva.“

„Myslím, že chtěl jen tvoje vlasy, aby si jimi vystlal hnízdo,“ zamumlal Lief. „Takový divný příběh, co nám vyprávěl. Stále tomu nemůžu uvěřit.“

„Byl bych rád, kdybychom měli aspoň šanci to zkusit,“ řekl věcně Barda. „Byl jsem mezi stromy a dával pozor na roztřeseného kozorožce, zatímco vy jste mluvili s tím zvířetem, a nic jsem neslyšel. Ale protože jsme tady a on je stále tam nahoře, hádal bych, že nám odmítl pomoci.“

„Je to trochu složitější,“ řekl Lief.

Vyprávěl drakův příběh, Barda pozorně naslouchal a celou dobu si přitom hrál s malou zamčenou krabičkou, kterou sebral, než odešli z mýtiny.

„Takže Doran přemluvil poslední draky ke spánku,“ řekl, když Lief skončil. „Pak asi cestou zpátky do Del zaslechl první zvěsti o Čtyřech sestrách. Ale tou dobou už bylo příliš pozdě. Draci by se nevzbudili, ani kvůli němu.“

Povzdechl si, převracel vyřezávanou krabičku v rukou pořád dokola, stlačil ji tady a zas jinde a pokoušel se najít skrytý zámek, který by ji otevřel.

„Není divu, že Doranův poslední záznam v Letopisech zněl tak zoufale,“ řekl. „Musel mít dojem, že odstranil poslední překážky plánu Nepřítele a vlastně mu tak nechtěně pomohl.“

Jasmína pokrčila rameny. „Jestli si to myslel, mýlil se. V každém území zbyl jediný drak. Kdyby se do toho zkusili plést, stejně by je zabili ptáci Ak-Baba, jednoho po druhém.“

„Leda by při sobě měli Pás,“ řekl pomalu Lief.

Vzpomněl si na slova, která četl v *Letopisech Deltory* — slova načmáraná kdysi dávno v zoufalství Doranovou rukou:

Kdokoli čteš má slova, ukaž je Králi,
pokud můžeš. Král s Kouzelným pásem
je teď jedinou spásou Deltory.

Lief pohlédl dolů na Pás — na veliký topas zářící podivně novou hloubkou a životem. Zlatý drak zmnožil jeho sílu. A topas zvětšil síly draka. Byl si jistý, že to bude stejné s rubínem — jestli ovšem dokážou najít rubínového draka.

Jestli…

Zašmátral uvnitř kabátu po mapě Dračích území, kterou mu dal Josef. Opatrně ji rozevřel a rozprostřel ji, aby do ní viděli i jeho přátelé.

„Plánovali jsme vrátit se odsud zpátky na jih a pak cestovat po pobřeží na východ do Dračího hnízda," řekl a rychle obkreslil trasu prstem. „Ale pokud pojedeme touhle cestou, nevkročíme na území rubínu, dokud nebudeme skoro u cíle."

„A to vadí?" zeptala se Jasmína.

„Myslím, že ano," odpověděl Lief. „Nevíme, kde rubínový drak spí, ale určitě čím menší část jeho území přejdeme, tím menší máme naději, že na něj narazíme."

Barda pomalu přikývl. „Takže ty myslíš, že bychom se měli vydat na severovýchod," řekl. „Tak se dostaneme na území rubínu téměř okamžitě. Ale je to delší cesta. Leda bys chtěl vést tenhle náš průvod přes Lesy hrůzovlády — což by bylo naprosté šílenství!"

„Lesy nejsou tak zlé, když se držíš u stromů a máš se na pozoru," prohlásila nebojácně Jasmína.

„S tebou jako průvodcem, Jasmíno, bychom to my tři mohli zkusit," souhlasil Lief. „Ale Barda má pravdu. Naše současná výprava je příliš veliká, než abychom riskovali takovou nebezpečnou zkratku."

Když odložil mapu a protáhl se, najednou si uvědomil, jak je unavený. „Ted bychom se raději měli najíst a trochu se vyspat," navrhl. „Bardo, řekl bys Bridovi, že vyrážíme za úsvitu?"

„Raději chvíli před úsvitem," řekl Barda, který vzdal své úsilí otevřít zamčenou krabičku a rozmrzele ji strčil do kapsy. „Ať říká cokoli, Liefe, chci být dostatečně daleko odtud, až se ten drak zase vydá na lov."

* * *

Další dva dny byly dlouhé a plné úzkosti. Bezmocnost kozorožce Rolfa, který se kymácel na náhradním koni připojeném za Bardou, hodně zpomalila jejich tempo. Navíc jakmile se dostali dál od Osminských vrchů, začali narážet na farmy a vesnice.

Když lidé uviděli blížící se šňůru jezdců, vybíhali ven, aby je uvítali, radovali se z nečekané návštěvy krále, byli vzrušeni pohledem na skutečné hrdiny, Jasmínu s Bardou, ohromeni strážnými a užaslí nad kozorožcem.

Lidé vypadali vyčerpaně a ztrhaně. Museli tvrdě pracovat na vyprahlých polích, a navíc se snažili opravovat domy zničené v dobách Pána stínů. Mnozí byli vězněni v Zemi stínů a teprve nedávno se vrátili domů.

Bylo nemožné je zklamat. Nemožné odmítnout jejich prosby, aby se na chvíli zdrželi a nechali se pohostit jídlem a pitím, které mohou nabídnout, jak už to na venkově chodí.

Ale i když mu srdce krvácelo pro zbídačený lid, trápily Liefa hodiny a hodiny, které strávili prohlížením práce venkovanů a debatami nad špatnou úrodou a vychrtlými stády.

Nejhorší bylo, že si palčivě uvědomoval — když se svou výpravou jedli šlachovité kuře, ubohá scvrklá jablka a tvrdý chléb, které před ně postavili —, že jídlo se skutečně nedá ničím nahradit.

Když jim konečně dovolili odjet, každý člen výpravy vždy nechal na rozloučenou jídlo ze svých vlastních zásob, ale Lief věděl, že to nemůže stačit na hostinu, které se jim dostalo. Věděl, že vesničané budou mít kvůli královské návštěvě ještě větší hlad než předtím.

„Kdybychom tak s sebou neměli strážné," zamumlal, když třetí den odjížděli obklopeni dalším jásajícím davem. „Kvůli nim je naše skupina tak veliká, že se nikam nemůžeme dostat nepozorovaně."

„Jsou náš oficiální doprovod," řekl Barda, který se otočil v sedle, aby zamával na dvojici vyzáblých zrzavých dětí, které za nimi utíkaly a snažily se udržet tempo s koňmi. „Nemůžeme je poslat domů, aniž by v Del nevzrostlo podezření, že účelem téhle cesty není to, co tvrdíme. Začnou se šířit fámy. Lidé budou panikařit. A to je přesně to, co nechceme."

Pohlédl do Liefovy zachmuřené tváře. „Nezoufej," uklidňoval ho. „Podle mých propočtů už bychom měli vstoupit na území rubínu.

Nespouštěj oči z Pásu. Nemůžeme riskovat, že rubínového draka mineme.“

Lief přikývl a vypjal hruď. Styděl se za svou sklíčenost. Letmo pohlédl dolů na Pás. Topas stále zářil, ale rubín byl místo zářivě červené, jak by měl být, tmavě růžový.

Nebezpečí. Nebezpečí je tady nebo poblíž.

Ostražitě se rozhlédl ze strany na stranu a pak se ohlédl za sebe, ale nic neviděl. Silnice byla liduprázdná. Dokonce i ta zrzavá dvojčata zmizela. Usoudil, že je ta honička unavila, a tak utíkala zpátky do vesnice.

„Nedaleko odtud je křižovatka,“ zvolala Jasmína, postavila se ve třmenech a zastínila si oči. „A je tam ukazatel.“

Zanedlouho dorazili ke směrovce. Byla ošoupaná a vybledlá a trochu nahnutá dopředu, jako by byla za dlouhá léta služby vyčerpaná.

„No, výborně, Ryngl!“ zvolal Barda spokojeně. „To je na naší cestě. Myslel jsem si, že bude vyznačená. Je to docela velké město, nebo aspoň bývalo.“

„Další město! Tímhle tempem nikdy nedorazíme k Dračímu hnízdu,“ zabručela Jasmína, když nasměrovali koně doprava a trmáceli se dál. „Samozřejmě, všechny tyhle zastávky by nevadily, kdybychom aspoň mohli jet rychleji, když už jsme opravdu na silnici.“

Lief se letmo ohlédl na Rolfa, který se bezvládně hrbil v sedle. „Vím, že Rolf nás bohužel zpomaluje, ale nemůžeme ho nechat na krku zdejším farmářům,“ řekl potichu. „Nemají dost jídla ani pro sebe! A on je stále ještě příliš slabý, než abychom ho opustili.“

„Mohl by být silný, kdyby chtěl!“ odsekla Jasmína, která se neobtěžovala ztišit hlas. „Jí a spí dost a rána se mu hojí. Všechny své síly věnuje tomu, aby se litoval.“

„Ztratil nervy,“ zastal se ho Barda. „Viděl jsem to u vojáků, kteří hodně trpěli v bitvě. Pohled na draka byl na něj příliš.“

„Všechno je pro něj příliš!“ odpověděla zostra Jasmína. „Pochybuju, že měl co ztratit.“

„Nehádejte se,“ zažadonil Lief, protože cítil, že teď každou chvíli ujedou nervy i jemu. „V tuhle chvíli nemáme na vybranou: musíme pokračovat takhle dál. Zkusme to brát z té lepší stránky a doufejme, že se stane něco, co to změní.“

Brzy se něco stalo. Ale nic takového, co by čekali.

11. PRVNÍ PROBLÉMY

Silnice se brzy zúžila do hrbolaté, klikaté cesty. Po víc než hodině jízdy stále nebylo ani stopy po Rynglu nebo jeho přilehlých farmách.

Terén nalevo od cesty začal strmě klesat. Nakonec cestovatelé museli jet v řadě za sebou, s prudkým kamenitým kopcem nad hlavou po jedné straně a rozeklanou propastí na té druhé.

Lief přitáhl Zlatce uzdu a zastavil. „Myslím, že si někdo musel pohrát se směrovkou na rozcestí," zavolal a díval se dolů z hrůzostrašného svahu po levici. „Tohle určitě není cesta do Rynglu."

„Souhlasím," zaburácel mu za zády Barda. „Obávám se, že nás navedli ke Strži u Zadního lesa. Sloupek směrovky byl silně nahnutý. Nepochybně se vyviklal, když s ním otáčeli."

„Ale kdo by udělal něco takového?" vykřikla podrážděně Jasmína.

Barda pokrčil rameny. „Nějaký nevychovanec se zakrnělým mozkem, kterému připadalo zábavné, že svede poutníky na nesprávnou cestu."

Ale Lief si nebyl jistý, že je to takhle prosté. Rubín a elbait v Kouzelném pásu byly vybledlé jako říční kameny. Svrběla ho kůže z pocitu nebezpečí, z pocitu, že někdo nebo něco jim nepřeje.

Z náhlého popudu spustil ruku a přitiskl prsty na rubín. Zavřel oči a vší silou pomyslel na rubínového draka.

„Ať spíš kdekoli, draku, vzbuď se!" zašeptal. „Povolávám tě! Kouzelný pás Deltory tě volá!"

Otevřel oči. Nic se nezměnilo. Na skalnatém kopci se nic nepohnulo, ani v propasti. Nebe bylo bez mráčku a prázdné.

„Vrátíme se," zabručel. Netrpělivě se pokusil otočit Zlatku na místě, ale kůň se vzepjal a vyděšeně si odfrkl, když se mu půda na okraji úzké cesty začala drolit pod kopyty.

Jasmína, Barda, Rolf a strážní vykřikli všichni najednou. Hlína a kamení se sesypalo do hlubin pod nimi.

Lief se pevně držel, otočil Zlatku hlavou zpátky dopředu a pohánět ji, dokud nenašla pevnou půdu pod nohama a nakonec nestála roztřesená, ale v bezpečí na pevné cestě.

Udělalo se mu nevolno úlevou, poplácal ji, potichu k ní mluvil a proklínal svou vlastní pošetilost.

„Není bezpečné otáčet koně zrovna tady," řekl Barda celkem zbytečně. Lief se otočil v sedle a pohlédl na něj. Velikán měl tvář orosenou potem.

Na Jasmínin povel se Krej vznesl. Vyletěl do výšky, udělal jim veliký kruh nad hlavou a za pár okamžiků byl zpátky a pronikavě krákal.

„Krej říká, že před námi je most přes Strž," řekla Jasmína a nevšímala si užaslých pohledů strážných.

Zbloudilá skupina znovu vyrazila. Opravdu, hned za další zatáčkou, kde se průrva trochu zužovala, se přes ohavnou strž klenul rozviklaný dřevěný most. Vedle něj stála nahrubo namalovaná cedule.

Společníci si mlčky přečetli nápis a pak se podívali jeden na druhého. Barda povytáhl obočí. Lief s Jasmínou přikývli.

„Tak takhle je to,“ řekl Barda zamračeně.

Lief skousl ret. „Ano,“ přitakal. „Už nějakou dobu jsem se toho bál. Tohle je důkaz.“

Tou dobou strážní v čele oddílu uviděli ceduli a obávaná slova „Lesy hrůzovlády“ putovala šeptem do zadních řad. Rolf jako by se v sedle scvrkl a bázlivě vytřeštil oči.

„Budeme muset převést koně na druhou stranu, pane,“ zavolal Brid na Bardu. „Bude potřeba je nějak uchlácholit. Mám říct mužům, aby sesedli?“

„Ne,“ zařval Barda, aniž by se otočil. „Nemyslím, že budeme přecházet tenhle most. Myslím, že půjdeme dál.“

Brid strnule seděl s očima upřenýma před sebe. Očividně byl vystrašený, ale byl příliš dobře vycvičený, než aby zpochybňoval velitelův příkaz.

Rolf ale vydal vysoký, přidušený výkřik. „Nemůžeme jet dál!“ zakvílel. „Nemůžeš nás odvést do Lesů hrůzovlády na jistou smrt!“

Barda se zhoupl z koně na zem. Přešel k ceduli a zamyšleně po ní přejel prsty.

Zatímco ho jeho muži napjatě pozorovali, vytáhl z opasku velký lovecký nůž. Pak začal jemně, ale systematicky oškrabovat povrch cedule.

Kudrlinky lesklé bílé barvy postupně odpadávaly na zem. A když se postavil stranou, strážní zalapali po dechu.

„Tak," řekl Barda a otřel si nůž o kamaše, aby odstranil kousíčky barvy přilepené na ostří. „Je to tak, jak jsme si mysleli. Někomu asi nestačilo, že nás zavedl na scestí, ale taky přemaloval ceduli u mostu, aby se pokusil skoncovat s námi nadobro. Ještě štěstí, že to udělal teprve nedávno a tak nemotorně, že jsme to okamžitě prokoukli. Jinak…"

Zamračeně zasunul nůž do pouzdra a zvedl velký kámen. Hodil ho na prvních pár prkýnek mostu. Most zaskřípal, ale držel pohromadě.

Barda zvedl další kámen. Tentokrát ho hodil dál, aby dopadl někam doprostřed mostu.

Okamžitě se několik shnilých prken prolomilo, most sebou trhl, prověsil se a kámen se zřítil hluboko do strže, kde se roztříštil na kousky.

Ozvaly se přidušené výkřiky, když si všichni přítomní představili, co by se stalo, kdyby je Lief, Barda a Jasmína vedli přes most. Nikdo ani nehlesl, když Barda znovu nasedl na koně.

Výprava se trmácela dál, tentokrát se společníky v čele. Rolf a strážní se často ohlíželi na rozpadlý most, dokud nezmizel z dohledu. Ale Lief, Barda a Jasmína se vůbec neotáčeli. Potichu spolu mluvili.

Kdyby někoho zajímal jejich rozhovor, jeho zvědavost by musela zůstat neuspokojena. Barda nechal uzdu Rolfova koně natáhnout co nejdál, takže vytvořil dost velkou mezeru mezi nimi třemi a ostatními, aby nikdo neslyšel, o čem se baví.

Postupně se strž zužovala a nakonec, jak cedule slibovala, výprava dorazila k dalšímu mostu.

Tady cesta končila a nedaleko před nimi Strž mizela v hrozivé mase stromů. Všichni usoudili, že tohle je Zadní les, poslední ze tří Lesů hrůzovlády.

Na druhé straně mostu se do dálky klikatila úzká silnice. Samotný most vypadal masivně a skoro jako nový. Vedle něj se hrdě tyčil kámen s vyrytým nápisem.

„Tak, pozorně poslouchejte," řekl Barda a zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli. „Už dvakrát byly vývěsky na naší cestě pozměněné.

Myslíme si, že to byly záměrné pokusy nám uškodit. Rozhodli jsme se proto, že naše výprava by se měla rozdělit, kvůli bezpečí nás všech.“

Rolf vydal tichý nesouhlasný zvuk, ale pak si přitiskl ruku na ústa. Strážní jen mlčky zírali.

„Pod Bridovým velením půjdete na předměstí Rynglu,“ pokračoval Barda. „Utábořte se tam na noc a nijak přitom nebudete obtěžovat místní obyvatele. Potom budete pokračovat do Smetkova. Je to jasné?“

Brid si odkašlal. „A co vy, pane?“ zeptal se. „Vy, paní Jasmína a král?“

„My také půjdeme do Smetkova,“ řekl Barda klidně. „Ale půjdeme pěšky a jinou cestou.“

Všichni muži obrátili pohledy k lesu před sebou. Tváře se jim naplnily hrůzou. Rolf se chytil za srdce a začal bědovat.

„Ale co já?“ naříkal. „Co já?“

„Ty půjdeš se strážemi,“ řekl honem Lief, když slyšel, jak se Jasmína nadechla k ostré odpovědi. „Budeš naprosto v bezpečí, Rolfe, slibuji. Není to tak, Bride?“

Brid přikývl se strnulou tváří.

„Teď už bychom neměli plýtvat časem.“ Barda poklepal Brida po rameni. „Opatrujte se,“ řekl.

„I vy, pane,“ zamumlal Brid. Sval vysoko na tváři mu zacukal, ale semkl rty a nic víc neřekl. Otočil se ke svým mužům a začal vydávat rozkazy.

Během chvilky strážní vyrazili přes most. Brid, který vedl Rolfova koně, byl v čele. Zlatka, Bela a Šíp, přivázaní za sebou, uzavírali kolonu.

Lief si povzdechl úlevou, když celá výprava bezpečně dorazila na druhou stranu. Viděl muže, jak se otáčejí a mávají na rozloučenou, a také zvedl paži v odpověď.

„Doufám, že děláme dobře,“ zabručel Barda. „Brid si zřejmě myslí, že jsme se zbláznili.“

Jasmína si odfrkla. „Brid pokládá za šílené všecko, co se nezdá normální,“ řekla. „Je tak hloupý!“

„Brid přežil deset let jako otrok v Zemi stínů," poznamenal Barda potichu. „Nepochybně je proto tak uzavřený do sebe."

Jasmína skousla ret. „Nechtěla jsem ho urazit," omluvila se. „Ale neměl by ses nechat vyvést z míry jeho nesouhlasem, Bardo. Tohle je naše největší šance setřást nepřítele a dostat se do Smetkova bez nekonečných zpoždění."

Vzdychla si. „Škoda, že jsme se museli vzdát koní, ale neměli jsme na výběr. Koně nemůžou spát na stromě jako my."

Filli souhlasně zašvitořil, potěšený, že se zbavil těch obrovských zvířat, která jím tak nepříjemně otřásala.

Barda zasténal. Představa spánku ve vidlici mezi větvemi se mu vůbec nezamlouvala.

Lief mlčel. Zaskočilo ho, když zjistil, že se navzdory všemu cítí neobyčejně šťastný.

Jsem takový blázen, za jakého mě Brid má? zauvažoval. Není tu nic, kvůli čemu bych měl být šťastný!

Ale on *byl* šťastný. Ano, znepokojovalo ho to, co se stalo. Ano, věděl, že je čeká nebezpečí. Ovšem pokud šlo o současnou situaci — bylo mu skoro do zpěvu, když stál s Jasmínou a Bardou a sledoval stráže, jak odcházejí.

Sledoval stráže, jak odcházejí…

A v tom, napadlo ho najednou, musí být odpověď.

Strážní se k němu vždycky chovali uctivě. Pohlíželi na něj s respektem. Ale to ho netěšilo. Místo toho se s nimi cítil jako podvodník. Děsivě si uvědomoval, jak mladý je ve srovnání s nimi. A měl dojem, že se neustále musí chovat jako král, aby je nepohoršil nebo nezklamal.

Zato teď, jen ve společnosti Jasmíny a Bardy, mohl být sám sebou. Byl volný.

Jako by mu krev šuměla v žilách. Jako by vzduch byl najednou sladší a barvy světa jasnější než předtím.

„Pospěšte!" vykřikl. A rozběhl se k Lesu.

12. ZADNÍ LES

Po několika hodinách chůze se Liefovo překypující štěstí zklidnilo do pocitu tiché spokojenosti. Pokroucené, plevelem přidušené stromy okraje Lesa měli daleko za sebou. Zadní les byl teď překrásné místo plné ptačího zpěvu. Po měkké zemi byly rozeseté zlaté kaluže slunečního světla a u kořenů mohutných stromů vyrůstalo v trsech kapradí.

Přesto všichni společníci věděli, že špatná pověst Lesů hrůzovlády je zasloužená. Věděli také, že uprostřed největší krásy může číhat cosi zlého. A tak kráčeli mlčky, jeden za druhým, a ostražitě sledovali známky nebezpečí.

Těsně před západem slunce jim Jasmína vybrala strom a všichni tři vylezli vysoko do větví, kde se mohli najíst a vyspat aspoň trochu chráněni.

Nebyla to klidná noc. Střídavě podřimovali, zatímco se pod nimi nenápadně plížila a plazila tajuplná stvoření. V té nejčernější noci, když zašel měsíc, se ozval sbor vzdáleného vytí a křiku. Trvalo to jen pár minut, ale potom, co utichl, společníci už neusnuli.

S povděkem uvítali svítání, ale přinutili se počkat, až na lesní půdu dopadnou první sluneční paprsky, než si troufli slézt ze svého úkrytu a pokračovat dál.

Jako kdysi, i tentokrát je vedla Jasmína, kličkovala skoro neslyšně mezi kmeny a letmo se dotkla konečky prstů každého stromu, který míjela. Krej poletoval před ní jako černý stín na zelenozlatém pozadí.

Po nějaké době Jasmína zrychlila tempo. Lief s Bardou, kteří měli svaly ztuhlé a rozbolavělé po noci na stromě, měli potíže, aby se jim neztratila z dohledu.

„Jasmíno, zpomal!“ zavolal Lief polohlasem. Ale Jasmína se jen zamračeně otočila s prstem přitisknutým na rtech, netrpělivě na ně kývla a znovu vyrazila, ještě rychleji než předtím.

Nakonec Lief rozpoznal, že s ptačím zpěvem se začal mísit nějaký nový zvuk. Byl to zvuk zurčící vody — někde blízko musí téct potok.

Díky tomu si uvědomil, jakou má žízeň, ale neopovážil se zastavit a napít se z čutory Jasmína teď skoro běžela a jediné, co mohl dělat, bylo následovat ji.

Klokotavý, bublavý zvuk sílil a nakonec Jasmína zastavila.

Lief viděl, že dorazila k potoku, který tak dlouho pouze slyšeli. Široký a mělký potok vedl přímo přes jejich cestu a po průzračné vodě, která vířila po oblázkovém dně, tancovaly sluneční paprsky.

Na druhém břehu potoka nebyly stromy, jen spousta obrovského kapradí, které se tyčilo jako nadýchaný zátaras a zcela zakrývalo cokoli, co bylo za ním.

Krej se snesl na břeh potoka. Jasmína počkala, až se napije. Teprve když skončil a vyletěl nahoru, aby se usadil na větvi vysoko nad její hlavou, klekla si, aby se sama osvěžila.

Filli jí slezl z ramene a také začal pít. Pilně nabíral vodu droboučkým růžovým jazýčkem, ale celou dobu, těkal tmavýma očkama ze strany na stranu, aby ho něco nepřekvapilo.

„Musela jsi utíkat tak rychle?“ zabručel Barda, když s Liefem konečně dorazili k potoku a dřepli si vedle Jasmíny, aby uhasili silnou žízeň.

„Stromy říkají, že nás někdo pronásleduje,“ oznámila jim Jasmína úsečně. „Někdo nás stopuje od úsvitu, od Strže u Zadního lesa.“

Jak mluvila, zvedla oči ke Krejovi, který držel hlídku. Byl tak nehybný, že vypadal jako součást stromu. Jenom jeho žluté oko se pohybovalo, divoké a zářivé.

Lief zvedl dlaň plnou vody ke rtům. Měl pocit, jako by mu ledová tekutina stékala po zádech.

Pohlédl dolů na Pás. Topas stále jasně zářil, ale rubín znovu zbledl.

„Kdo?“ zamumlal.

Jasmína si zvedla Filliho na rameno, otřela si ústa hřbetem ruky a postavila se.

„Předpokládám, že ten samý nepřítel, který se snažil, abychom se zřítili do Strže u Zadního lesa,“ řekla. „Všechny stromy mi říkají, že je vysoký a nelítostný a pohybuje se mnohem rychleji než my. Když jsme se pohybovali nad zemí, dělal totéž i on. Přehupoval se ze

stromu na strom. Kde jdeme pěšky, utíká sehnutý a čmuchá při zemi jako zvíře.“

Ta zpráva je znepokojila.

„Jak blízko je teď?“ zeptal se Barda. Kdysi se tento obr posmíval myšlence, že by drobná Jasmína mohla rozumět řeči stromů, ale ty dny byly dávno pryč.

„Už skoro dorazil k místu, kde jsme strávili noc,“ řekla Jasmína. „Musíme ho setřást. Proto jsem tak spěchala k potoku. Když půjdeme vodou, nedokáže vyčmuchat naše stopy. Nebude vědět, jestli jsme šli doleva, nebo doprava, a tak mu můžeme utéct.“

„Proč bychom se měli snažit utéct?“ zavrčel Barda. „Proč se mu nepostavíme? Rád bych mu řádně poděkoval za všechno, co pro nás udělal.“ Zamračeně se dotkl meče.

„Šli jsme tudy, abychom ušetřili čas, Bardo,“ podotkla chladně Jasmína. „Okraj lesa už nemůže být daleko. Chceme snad plýtvat energií na boj s tvorem, který vůči nám cítí zášť? Nebo chceme plnou rychlostí uhánět k Dračímu hnízdu?“

„Chceme dorazit k Dračímu hnízdu,“ řekl Lief neochotně. „Pojďme potokem, jak navrhuje Jasmína.“

Měl na věc stejný názor jako Barda, ale věděl, že Jasmínin plán je rozumnější. Pro Jasmínu je nejdůležitější jejich úkol. Hrdost, pomsta, zvědavost… pro ni takové věci nebyly důležité a mohly počkat.

A ony mohou počkat — samozřejmě že ano, říkal si Lief. Ale skrytě soucítil s Bardou, který jen rozmrzele reptal.

Jasmína vkročila do potoka a brodila se směrem doprava. Často se rukama dotýkala fialek a nechávala své vlasy zamotávat do kapradí, které viselo nad vodu. Pak se otočila, zastrčila si vlasy pod límec, přikrčila se nad vodou a opatrně lezla zpátky, aby se ničeho nedotkla.

„To by ho mělo snadno svést z cesty,“ zazubila se. „Teď pojďte za mnou. Držte se uprostřed potoka a zůstávejte přikrčení, aby se vám kapradí neotíralo o záda.“

Vyrazila doleva a držela se vlastní rady. Lief s Bardou se plouželi za ní.

Připadalo jim, že se studenou vodou brodí nekonečně dlouho. Lief měl prokřehlé prsty a drkotal zuby, když Jasmína konečně zavelela zastavit.

„Myslím, že jsme šli dost daleko," zašeptala a postavila se. „A podívejte se na tohle!"

Ukázala na břeh vedle sebe. Tam Lief ke svému úžasu uviděl cestu z velikých oblých kamenů, která se vinula mezi kapradím.

„To musí být dno jiného potoka, který se kdysi vléval do tohohle," řekla Jasmína. „Pokud budeme mít štěstí, aspoň nás vyvede kapradím — a možná jsme už našli cestu ven na okraj lesa."

„Cokoli, jen abychom už nemuseli klečet a dostali se z téhle prokleté vody!" zabručel Barda a s námahou se postavil.

Roztřesení společníci se vybrodili z potoka a vydali se po cestičce obrostlé mechem.

Brzy jim to připadalo, jako by se pohybovali měkkým zeleným tunelem. Obrovské klenuté listy se jim spojovaly nad hlavou, takže neviděli nebe.

Vzduch byl cítit vlhkou zeminou a tlejícím listím. Nezavál tu větřík a nezpívali ptáci. Šli mlčky s rukou nachystanou na rukojetích svých zbraní a sotva dýchali.

Lief pohlédl dolů. Nemohl se zbavit pocitu, že na téhle cestě je něco hrozně divného.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že Jasmína má pravdu a že je to staré koryto potoka. Přesto kameny byly tak veliké a tak pravidelně rozložené — skoro jako by je někdo posbíral a jeden po druhém položil na cestu.

Ale kdo by dělal něco takového? A proč, v téhle divočině?

„Och!"

Lief prudce zvedl hlavu, když Jasmína zalapala po dechu, a měl meč v ruce dřív, než si uvědomil, že nejsou v nebezpečí.

Stála bez hnutí, držela nadýchanou oponu kapradí odhrnutou a užasle zírala na něco před sebou.

„Podívejte!" zašeptala.

Lief s Bardou se tlačili za ní a vykoukli jí přes rameno… na něco, co bylo jako obrázek z pohádkové knížky.

Za kapradím, v širokém jezírku nehybné mělké vody, rostl nespočet malých stromků obsypaných zlatými plody. V zrcadlovité hladině vody se dokonale odrážely ladné kmeny a široké zelené listy a jejich ovoce zářilo jako maličká vznášející se slunce.

Jasmína se pohnula kupředu.

„Počkej, Jasmíno!“ zavolal naléhavě Barda. „Počkej! Nevíme…“

Ale Jasmína už vstoupila do vody. Sahala jí sotva po kotníky. Otočila hlavu a usmála se.

„Je to teplé,“ řekla. „Och, a podívejte na to ovoce! Cítíte ho?“

Lief opravdu cítil vůni ovoce. Byla to božská, pronikavá, sladká vůně. Začaly se mu sbíhat sliny.

Krej slétl z Jasmínina ramene a usadil se na silné větvi nejbližšího stromu. Nenasytně zabořil zobák do jednoho ze zlatých plodů. Šťáva kápla do vody a vytvořila kolem sebe kruhovité vlnky. Lahodná vůně zesílila.

Filli začal fňukat a štěbetat. Jasmína se přebrodila ke stromu a nechala malé zvířátko vyskočit vedle Kreje.

Zlaté plody byly veliké jako sám Filli, ale to ho neodradilo. Sevřel jeden tlapičkami a začal z něj dychtivě uždibovat.

To už bylo na Liefa příliš. Vkročil do vody a vyrazil k Jasmíně.

„Říkají stromy, zda je bezpečné jíst to ovoce?“ zamumlal.

Jasmína pokrčila rameny. „Tyhle stromy se baví jen mezi sebou a drží si svá tajemství,“ řekla. „Ale zdá se, že Filli s Krejem jsou si jistí, že je vše v pořádku.“

Lief natáhl ruku a utrhl jeden plod. Měl tak trochu hruškovitý tvar, ale byl mnohem větší a těžší. Místy byla zlatá slupka lehce zrůžovělá.

Zvedl ho k nosu a natáhl lahodnou vůni.

Pak, aniž by to vlastně zamýšlel, si kousl.

13. SLADKÝ I HOŘKÝ

Liefovi se v ústech rozlila vynikající chuť. Sladká zlatá šťáva mu stékala po bradě. Pak si ale najednou uvědomil, že se sladkou chutí se mísí něco velmi hořkého.

Rychle vyplivl do dlaně zbytek rozkousané slupky a ušklíbl se.

„Ta slupka je hořká," zasípal a skrčil nos. „Och! To je odporné! Jak to můžou Filli s Krejem vydržet?"

Jasmína se zazubila a vytáhla nůž. „Nejsou tak vybíraví na jídlo jako my," řekla. Jsem ráda, žes to vyzkoušel dřív než já."

Vzala plod ze stromu a začala ho loupat. Během chvilky zabořila zuby do sladké zářivě zlaté dužiny a mlaskala blahem.

Lief následoval její příklad. A za pár okamžiků i Barda odhodil svou podezíravost a udělal totéž.

Zanedlouho se všichni mlčky zabrali do blaženého požitku neobyčejné hostiny. Hladina kolem jejich nohou byla poházená slupkami ovoce a dlouhými plochými semeny, která nacházeli uprostřed plodů.

Čas ubíhal. Slunce bylo vysoko na nebi. Lief, konečně zahřátý a najedený, si dřepl, aby ulevil příjemně unaveným nohám.

Zavřel oči a začal si v duchu představovat, jak vypráví hladovějícím lidem ve vesnicích o téhle bohaté zásobárně jídla, které jim roste přímo pod nosem.

Jakmile se o tom dozví, mohou sem chodit a sbírat plody každý rok, pomyslel si ospale. Možná by mohli dokonce zatopit jedno dvě pole a vypěstovat si vlastní stromy ze semen. To by bylo báječné! Tak báječné…

Uvědomil si, že Krej začal krákat a Filli pronikavě štěbetá. Rozmrzele zkrabatil čelo. Proč ho vyrušují svým křikem?

Otevřel oči a teprve v tu chvíli si trochu překvapeně uvědomil, že už nedřepí, ale leží na zádech ve vodě.

Zvláštní, pomyslel si. Ale usmál se a nesnažil se pohnout. Voda byla teplá. V měkkém bahně, na kterém ležel, bylo zabořených několik velkých kamenů, ale byly příjemně oblé a hladké.

Jako ty na cestě sem, pomyslel si zasněně a natáhl ruku blátem, aby se kamene dotkl prsty.

Když pohladil jeho hřejivý a hladký povrch, napadlo ho, že ty kameny na cestě možná byly vytažené z téhle příjemné, teplé vody. Mohl je vytáhnout a použít někdo, kdo chtěl vyznačit cestu na tohle místo, aby sem přicházela stvoření velká i malá, uviděla tu krásu a ochutnala ovoce.

Někdo. Nebo něco…

Ta myšlenka vplula do zlatého závoje v Liefově mysli jako malý černý mráček.

Chtěl ji zapudit. Byl tak ospalý, tak příjemně si tu hověl…

Ale Filli zase zavříškal. A uslyšel Krejův křik a mávání křídel.

Stálo ho to nesmírné úsilí, aby se přiměl otočit hlavu za tím zvukem. Viděl Jasmínu s Bardou nehybně ležet nedaleko od sebe. Vlasy jim plavaly jako řasy ve vodě. Oči měli zavřené a ve tváři se jim zračil pokojný výraz. Hrudníky se jim mírně zvedaly a klesaly.

Hluboce spali. Ale jak je to možné? Vždyť Krej se divoce třepotá Jasmíně kolem hlavy, vříská, konečky křídel se dotýká její tváře.

Snaží se ji probudit, pomyslel si Lief zasněně. Ubohý Krej.

Pak zvedl oči a uviděl, jak se k nim něco blíží mezi stromy.

Byl to obří pták, vysoký jako stromy, se sněhobílou náprsenkou, krkem a hlavou a černými křídly.

Potichu, beze spěchu si pták vykračoval vodou na dlouhých oranžových nohách, elegantně zvedal jednu nohu a pak druhou, takže se zrcadlovitá hladina sotva pohnula.

Jeho strnulé skelné oči vypadaly, jako by je měl na hlavě namalované. Jeho krk připomínal hladkého bílého hada a oranžový zobák meč.

Lief se pokusil vykřiknout. Jenže jazyk měl těžký a neobratný a hrdlo jako by měl napuchlé. Jediný zvuk, který dokázal vydat, byl chraplavý sten.

A nemohl se hýbat. Měl pocit, jako by měl končetiny připoutané v blátě na dně jezírka.

Pás. Diamant… pro sílu.

Na čele mu vyrazil pot, jak se snažil dotlačit levou ruku nahoru k pasu. Posunoval prsty s trýznivou pomalostí k diamantu vedle přezky, zatímco vyděšenýma očima sledoval ptáka, který už dorazil k Jasmíně.

Krej vyletěl k obrovi, vřískal a kloval ho, ale ten si ho nevšímal víc, než by si Krej všímal vrabce.

Natočil hlavu na stranu a s chladným zájmem si prohlížel bezmocnou dívku. Pak beze spěchu ponořil mečovitý zobák do vody a začal si ho brousit o kámen.

Lief pocítil záchvěv úzkosti. Konečky prstů se dotkl diamantu. Paží se mu začalo rozlévat mravenčení, které se mu šířilo po celém těle. Jako by mu v žilách bojovala síla se slabostí.

Kámen. Hoď kámen.

Lief přinutil pomalé prsty sevřít kámen, který před chvílí hladily. Zatáhl a kámen se s čvachtavým zvukem uvolnil z bláta.

Zvedl ho nad hladinu, mokrý a od bláta. A potom uviděl, co to je.

Byla to lidská lebka. Bláto ucpalo její rozšklebené čelisti. Z očního důlku viseli dlouzí, tencí červi, kteří se kroutili a padali zpátky do vody.

Lief instinktivně ucukl a s cáknutím upustil tu ohavnou věc do vody.

Teprve teď mu to všechno došlo.

Nechali se přivábit na smrtící půdu. Jako mnozí před nimi, i oni snědli lahodné ovoce, které je uspalo.

Aby si obří pták žijící mezi stromy mohl klidnou chůzí přikrátčet.

Aby mohl zabíjet a hodovat, zatímco kosti kořisti nakonec klesnou do měkkého, teplého bahna jeho panství.

Později, mnohem později, když jsou lebky dočista okousané od červů a vyhlazené blátivou vodou, mohou zdobit cestu. Aby byla ještě širší a lákavější.

Pták vytáhl zobák z vody a zvedl ho nad Jasmínino tělo. Jediné pohození hlavou dolů a mokrá nabroušená špička se zaboří Jasmíně hluboko do srdce.

S přidušeným výkřikem se Lief nadzvedl na bok, vzal další lebku a prudce jí mrštil.

Lebka se neškodně odrazila od sněhobílé hrudi obřího ptáka a pleskla do vody. Pták se zarazil a naklonil hlavu. Skelné oko bezvýrazně upíral na Liefa.

Možná uvažuje, proč se tahle kořist hýbe. Nebo si možná nemyslí vůbec nic.

Zatímco Lief neohrabaně šátral po další zbrani a Krej se na něj vrhal a vřískal mu kolem hlavy, obří pták se otočil zpátky k Jasmíně a znovu pozvedl zobák.

Vtom z větve vedle něj vystřelila šedá šmouha a zachytila se na jeho dlouhém bílém krku.

Byl to Filli — Filli, jak ho Lief nikdy neviděl, srst naježenou, maličké bílé zoubky vyceněné. V další chvíli Filli zaútočil a zuřivě se zakousl. Na bílém peří se objevila skvrnka zářivě červené krve.

Dlouhý krk se zavlnil jako had, hlava se otočila a dlouhý ostrý zobák krutě bodl.

Filli bez hlesu spadl do vody a házel tam sebou jako malý, bezmocný raneček urousané šedé kožešiny.

Obří pták na něj pohlédl a zvedl obrovskou nohu s drápy, aby ho zadupl do bláta.

Liefovy prsty sevřely dlouhou kost. Vytrhl ji z mokrého dna a mrštil jí vší silou. Kost se otáčela vzduchem a zasáhla zvednutou nohu.

Tentokrát to ptáka zabolelo. Vydal hluboký chrčivý zvuk a sevřel drápy. Znovu otočil hlavu a znovu si měřil Liefa chladným pohledem.

Peří na zadní straně krku se mu zvedlo do ostrých bodlin. Spustil potlučenou nohu a vydal se k němu. Očividně usoudil, že ho Lief otravuje.

Lief se usilovně snažil vstát, vykřiknout, ale jeho tělo bylo stále těžké, tak těžké, a pořád nemohl vydat jiný zvuk než skřípavé, dýchavičné zasténání. Měl v ruce další kost, ale byla malá a k ničemu. Meč měl přitisknutý pod sebou. Dokonce ani s pomocí diamantu nedokázal najít sílu, aby ho vytáhl.

Pták na něj shlížel bez výraznýma očima. Zvedl zobák, aby zaútočil.

Vtom se ozval výkřik z břehu jezírka a Liefovi nad hlavou proletělo kopí, které škráblo ptáka do černého křídla a zabodlo se do vody za ním.

Pták znejistěl a o krok couvl. Bodliny za krkem se zvedly ještě víc. Otevřel zobák.

Znovu se ozval ten výkřik a pak bylo slyšet šplouchání, jak k nim někdo utíká vodou.

„Koukej se klidit, Hlídači Sadu!“ zahřímal hlas. „Tihle jsou moji!“

Další oštěp prosvištěl vzduchem a tentokrát škrábl ptáka do krku.

Pták usoudil, že toho má dost. Otočil se a rychle začal pochodovat pryč. Během chvilky zmizel mezi stromy.

Ozval se výbuch posměšného smíchu. Liefovi se na tvář náhle snesl stín. Omámeně pohlédl vzhůru a mžoural očima.

Tyčila se nad ním obrovská postava v kožešinové čapce, která mu zastínila slunce. Natáhla paži, aby vytáhla kopí z bláta.

„To bylo těsné,“ zahřímal ten hlas. „Jediný okamžik a měl jsi na kahánku. Stopuju vás od rozbřesku — ale dali jste mi zabrat tou lstí u potoka! Kdyby ten havran nevřískal jak na lesy, nikdy vás nenajdu.“

Lief se vzpíral a marně se snažil promluvit.

Znovu se rozezněl ten hřímavý smích. Stín se pohnul. Dlouhé nohy ovázané proužky kůže překročily Liefa.

Lief zmateně sledoval, jak obří cizinec zvedl Filliho z vody, prohlédl ho, přičichl k jeho mokré srsti, pak přikývl a něžně ho položil Jasmíne na prsa.

„Kdo… jsi?“ zasípal Lief.

„No teda, copak ti zrak zeslábl stejně jako hlas, Liefe z Del? Copak mě neznáš?“ zaburácel ten cizinec a strhl si kožešinovou čapku.

Liefa se zmocnila úleva a úžas, když zaostřil na ty podlouhlé, úzké oči, rovné, černé obočí, a tu nezaměnitelnou oholenou hlavu pomalovanou spletitými červenými tvary.

„Lindo!“ zachroptěl. „Linda ze Smetkova! Ale jak…? Proč…? …Tak rád tě vidím!“

„Změníš názor, až uslyšíš zprávy, které ti nesu,“ řekla Linda zachmuřeně. „Ale to bude muset počkat. Nejdřív musím dostat tebe a tvoje pošetilé kamarády na nohy. Musíme odsud vypadnout, a já vás neunesu všechny.“

Přiskočila k nejbližšímu stromu a utrhla zlatý plod. Pak se vrátila k Liefovi a dřepla si vedle něj.

„Sněz to!“ nařídila mu, když strhala kus slupky a natlačila ji Liefovi do úst.

Zakašlal a snažil se tu hořkou věc vyplivnout.

„Ne!“ vykřikla Linda a přitiskla mu dlaň na ústa. „Žvýkej a polkni! Chceš snad ležet na tomhle krchově a skřehotat jako žába navždycky? Ta slupka působí jako protilátka dužiny Únavníku. Nejdřív musíš nějakou sníst, nebo budeš stejně bezmocný jako tvoji přátelé.“

Když viděla, že Lief pochopil, spustila ruku a postavila se.

„Teď ostatní,“ řekla a zubila se při pohledu na jeho kyselý obličej, když žvýkal odpornou slupku. „Budu jim muset podávat protilátku postupně — aspoň dokud se nezačnou hýbat. Až se budeš moct postavit, přijď mi pomoct. Ten pták se může vrátit v nebezpečné náladě a já ho nechci zabít v boji. Říká se, že zabít Hlídače sadu přináší smůlu.“

14. ZPRÁVA PSANÁ KRVÍ

Když se Jasmína s Bardou probrali, bylo slunce nízko na nebi. Všichni tři společníci byli zesláblí a Filli byl omráčený a bezmocný, ale Linda trvala na tom, že půjdou dál.

„Není odtud daleko na okraj lesa," řekla. Jakmile budeme venku, můžete v bezpečí odpočívat."

Tím zamítla jakékoli další diskuse a svižným tempem vyrazila.

Lief, Barda a Jasmína neměli na výběr a museli ji následovat. Krej letěl před nimi a Filli bezvládně ležel Jasmíně pod košilí, zatímco si proráželi cestu změtí kapradí, pak houštím křoví a ostružiní, sotva pletli nohama.

Před západem slunce se konečně ocitli na otevřeném prostranství. Před nimi se rozprostírala pustá planina. Nebe bylo žíhané červenými a oranžovými pruhy. Tváře jim chladil čerstvý větřík.

Stáli tu vyčerpaní a vykulení.

„Tohle je můj kraj," řekla spokojeně Linda. „Posaďte se! Odpočiňte si! Rozdělám oheň a nalovím něco k jídlu."

Lief, Barda i Jasmína byli tak unavení, že se sesuli na zem přímo tam, kde stáli.

Když se probudili, nebe nad nimi bylo jako černý samet posypaný diamanty. Oheň uhasl do hromady žhavých uhlíků a kolem nich to vonělo jídlem.

Linda už jedla, seděla v tureckém sedu a s rozkoší okousávala kost.

Když uviděla, že se její společníci probudili, odhodila kost stranou. Olízla si prsty, pak popadla hrozivý nůž a začala odřezávat kusy masa z pečeně, která ještě syčela nad uhlíky.

„Tady," řekla a každému z nich podala horkou, mastnou porci masa. „Prasomyš — pěkná, tentokrát i baculatá."

Dokonce i Jasmína, která jedla maso zřídka, se do něj pustila s chutí. Přes svůj pochybný název bylo maso šťavnaté a výživné. Byla tu také teplá chlebová placka, pečená v popelu, a nějaké čerstvé, kadeřavé zelené listy, které Lief ještě nikdy neviděl. Chutnaly trochu štiplavě, ale byly křupavé a podivně osvěžující.

„Toulavec obecný. Dobrý na žaludek!“ řekla Linda a nacpala si hrst listů do úst, zatímco druhou rukou se poplácala po plochém břiše. „Měla jsem štěstí, že jsem ho našla. Dnes tu roste málo, přestože kdysi, jak tvrdí staří lidé, rostl v každé škarpě.“

Její srdečnost zněla trochu nucené a Lief si najednou vzpomněl, co mu říkala o tom, že má špatné zprávy. Uvědomil si, že oddaluje okamžik, kdy jim to bude muset říct.

Naklonil se dopředu, ale než stačil něco říct, ozval se Barda.

„Výtečné jídlo, Lindo!“ řekl velký muž. „Jak by nám naši strážní záviděli! Nepochybně dnes večer mají k večeři suchary a sušené ryby.“

Linda vypadala přepadle.

A je to tady, pomyslel si Lief s náhlou hrůzou. Je to něco o strážných.

Bardovi se z tváře vytratil úsměv. „Co se děje?“ zeptal se. „Proč se takhle tváříš?“

„Je tu něco, co vám musím říct,“ zamumlala Linda. „Něco zlého. Vaši muži…“

Svěsila hlavu a přejela si rukou po pomalované lebce. Pak hlavu zvedla a pohlédla Bardovi do očí.

„Všichni vaši muži jsou mrtví,“ řekla.

Jasmína leknutím zalapala po dechu. Bardovi jako by zkameněla tvář.

„Cože?“ slyšel Lief sám sebe a podivil se, jak jeho hlas může znít tak klidně, když mu mysl burácí hrůzou a zármutkem.

„Minulou noc někdo přepadl jejich tábor na předměstí Rynglu,“ řekla Linda s pohledem upřeným do ohně. „Všichni ve městě slyšeli jejich výkřiky a vzbudili se.“

„Stejně jako my,“ zašeptal Lief a vzpomněl si na vzdálený křik, který slyšel v noci ze tmy.

„Mnoho lidí v Rynglu popadlo zbraně a pospíchalo k tábořišti,“ vyprávěla Linda. „Ale když jsme tam dorazili, strážní byli mrtví — mrtví a v plamenech.“

„V plamenech!“ zašeptala Jasmína. Pohlédla letmo na Liefa a jeho zalila vlna horka.

To není možné! přesvědčoval sám sebe. Ne! Není možná…

Barda si olízl rty. „Museli je přepadnout nečekaně," řekl s obtížemi. „Někdo, koho by nikdy nepodezírali. Zrada…"

Najednou podezíravě pohlédl na Lindu. „A že zrovna ty ses objevila v Rynglu právě tu minulou noc, Lindo ze Smetkova?" zeptal se a rukou přejel k rukojeti meče.

Linda zvedla bradu. „Tobě se nemusím zpovídat, ty nemehlo," ušklíbla se. „Ne víc než vy musíte vyprávět mně, proč cestujete vnitrozemím a ne po pobřežní silnici, jak bylo v plánu."

Ohrnula ret. „Nebo proč jste se rozhodli hrát si na hrdiny v Lesích hrůzovlády, zatímco vaši muži pokračovali na smrt do Rynglu," dodala.

Barda zařval, vyskočil na nohy, vytasil meč a rozházel zbytky svého jídla do ohně.

Ale Linda byla ve střehu stejně rychle a s oštěpem přichystaným v ruce.

Dva obři stáli nasupeně nad ohněm proti sobě, zbraně se jim leskly v rukou a těla měli zbarvená do červena od žhavých uhlíků.

„Bardo!" zařval Lief. „Lindo! Nechte toho!"

Ale ani Linda, ani Barda se nehnuli.

„Jste hlupáci, oba dva," vykřikla Jasmína zhnuseně. „Jste zaskočení a zarmoucení, a tak se obracíte jeden proti druhému, abyste ulevili svým pocitům. Výborně!"

Lindiny oči sklouzly jejím směrem. Ruka držící oštěp se sevřela. Na děsivý okamžik si Lief pomyslel, že Jasmína je příliš často prostořeká.

Pak se ale ta ruka uvolnila a spustila kopí hrotem k zemi.

„Spala jsem tu noc v Rynglu, protože leží na cestě do Osminských vrchů," řekla Linda a pohlédla zpříma na Bardu. „Slyšela jsem zprávy o nepokojích ve Vrších. Výkřiky a výbuchy ohně."

Drak lovící Kameňáky, pomyslel si Lief. No jistě.

„Cestovala jsem do Vrchů mnohokrát," pokračovala klidně Linda. „Myslela jsem, že svému králi udělám službu, když prošetřím ty nepokoje, abych mu o tom mohla podat zprávu, až se uvidíme ve Smetkově. Jsem oddaná Deltoranka — ať si ostatní myslí cokoli."

Barda spustil meč a svěsil hlavu.

„Promiň, že jsem o tobě pochyboval," zabručel. „Já jen — nemohu to pochopit. Mysleli jsme, že *my* jsme ti, kdo jsou v nebezpečí. Nepřítel na nás nastražil pasti. Proto jsme šli skrz Lesy. Ani ve snu nás nenapadlo, že napadnou náš doprovod."

Potřásl svěšenou hlavou s tváří raněnou zármutkem. „Ti strážní byli pečlivě vybraní muži — výborní bojovníci, dobří vojáci! Jak je mohli přemoct?"

„Neměli šanci," řekla zamračeně Linda. „Ne bez Kouzelného pásu Deltory, který by je ochránil."

Ta slova zasáhla Liefa jako rána bičem. Oči se mu zakalily, když Linda upustila kopí a sehnula se ke koženému vaku, který ležel vedle ní, a vytáhla ruličku něčeho, co vypadalo jako tuhý hnědý pergamen.

„Musel to být nečekaný, hrozný útok," řekla Linda, zatímco pomalu narovnávala svitek v ruce. „Celý tábor byl sežehlý, doutnající, zničený plameny. Koně se divoce rozutekli do polí, šílení strachy. Muži — byli roztrhaní na kusy. Cáry jejich těl byly na hromadě a ta hromada hořela."

Liefovi se sevřelo hrdlo. Teď už znal pravdu. Jeho dětinské přání být volný zabilo dvanáct udatných mužů.

A kozorožce Rolfa.

Budeš naprosto v bezpečí, Rolfe, slibuji.

Jeho vlastní slova se vracela a pronásledovala ho. Vzpomněl si na ně Rolf, když umíral — a umíral stejně, jako kdysi dávno umírali lidé z Kapry? Roztrhaní, hořící, křičící…

Linda zkroutila ústa. „Byl to příšerný pohled," řekla tiše. „Dokonce ani v dobách Pána stínů jsem neviděla nic takového. Kéž bych na to mohla zapomenout."

Barda tlumeně zasténal.

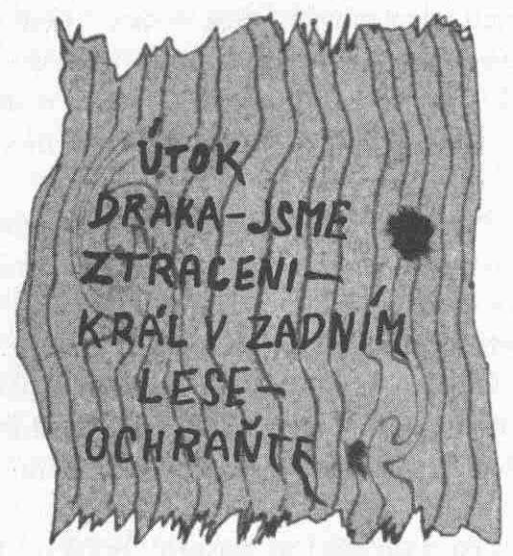
Jeden muž nějak unikl ohni," řekla Linda a pohlédla na něj. „Muž s cejchem Pána stínů na tváři."

„Brid," zašeptala Jasmína. „Brid…"

„Byl hrozně popálený," řekla Linda. „Na prsou měl obrovskou ránu a nohu utrženou v koleni. Ale byl statečný. Přes to všechno se dokázal doplazit ke stromu a napsat — napsat vzkaz vlastní krví."

Podala jim tuhý hnědý svitek. „Sloupla jsem nožem kůru. Myslela jsem, že bude nejlepší, když to lidé z Rynglu neuvidí.“

Lief jí vzal kůru z ruky a rozbalil ji.

Lief s hrůzou zíral na načmáraná slova.

„To — to není možné,“ řekl zajíkavě. „Brid musel — mít vidiny kvůli ztrátě krve. Možná — lupiči…“

„Žádní lupiči by nedokázali, co jsem viděla,“ řekla Linda. „A někteří lidé, kteří se mnou pospíchali do tábora, říkali, že viděli obrovský stín na nebi, jak letí na východ. Říkali, že to vypadalo jako pradávný drak.“

Pokrčila rameny. „Říkala jsem jim, že se jim to zdálo — že v Deltoře už po staletí nejsou žádní draci. Pak jsem dorazila na místo a našla zprávu na stromě. A teď nevím, co si mám myslet.“

„Já vím,“ zabručel Barda. „Já vím moc dobře, co si mám myslet.“

Linda ani nehnula brvou, ale bedlivě ho sledovala.

Barda se prudce otočil k Liefovi se zaťatými pěstmi.

„Linda ze Smetkova může také znát pravdu, Liefe, protože brzy to bude vědět každý,“ vyštěkl zatrpkle. „Probudili jsme něco, co nemáme pod kontrolou. Zlatý drak ti lhal. Úplně tě oklamal svými řeč-

mi o hranicích a přísahách. Jakmile znovu načerpal síly, zalačnil po krvi a vydal se za námi.“

Liefovi bušilo srdce jako o závod. Lindina slova popisující, co lidé z Rynglu viděli, mu stále zvonila v uších.

…obrovský stín na nebi, jak letí na východ.

Proč by topasový drak letěl na východ? Proč by se, když uspokojil svůj hlad, nevrátil do svého doupěte v Osminských vrších?

Přiměl strnulé rty, aby se pohnuly.

„Možná jsem opravdu probudil něco, co nedokážu ovládat, Bardo,“ řekl pomalu. „Ale nemyslím si, že je to topasový drak. Myslím… bojím se… že je to něco horšího.“

15. STRACH A VIDINY

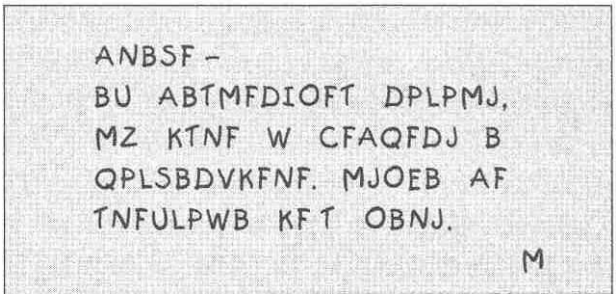
Příštích pár dní, kdy se s Lindou plahočili přes pustou pláň, patřilo mezi ty nejhorší, které Lief kdy zažil.

První noc prozradil společníkům své obavy. Viděl, jak se jim vrásky v tváři prohloubily, když ho poslouchali a pochopili. Seděl a mluvil s nimi spousty hodin, rozhodovali se, dělali plány.

Za úsvitu dalšího dne Krej vyrazil do Del se zprávou pro Zmara. Společníci věděli, že zprávy o tragédii v Rynglu se budou šířit rychle a že Zmar se o nich brzy doslechne. Popis Brida by ho upozornil, že mrtví muži patřili ke královskému doprovodu, který se nacházel daleko od pobřežní silnice, kde měli být.

A pokud neuslyší něco jiného, určitě si bude myslet, že Liefa, Bardu a Jasmínu potkal stejný osud jako strážné.

Lief s těžkým srdcem napsal zprávu pomocí šifry, kterou už se Zmarem několikrát použili.

Bylo to zvláštní, pokračovat bez Krejova leteckého doprovodu. Jasmína byla velmi zamlklá. Měla obavy o Filliho, který byl pohmožděný a netečný, a Lief věděl, že se bojí i o Kreje, protože nebe už není bezpečné.

Trpce litoval, že je jeho činy přivedly do téhle situace.

Všechny ty řeči a plány neulevily jeho pocitu viny ani jeho zlosti na sebe samého.

Jasmína, Barda a Linda nezašeptali ani slůvko obvinění, ale věděl, že je zklamal. Jako zklamal strážné a Rolfa a všechny lidi z východu země, kteří teď kromě hladu čelili ještě strachu z neznámého nebezpečí.

Stále znovu si během dne, kdy se plahočili po drsné, pusté zemi, a v noci uložený pod klenbou hvězd vybavoval jízdu po úzké cestě podél Strže u Zadního lesa s prsty přitisknutými k velkému rubínu.

Snažil se přivolat rubínového draka. Byl si docela jistý, že neúspěšně.

Ale co když to tak nebylo?

Co když se rubínový drak opravdu probudil? Co když se probral v nějakém plesnivém úkrytu poblíž a nějakou dobu zůstával schovaný a sbíral síly?

Co když zůstal skrytý, dokud Lief a Pás nebyli daleko v Lesích hrůzovlády, a teprve pak vylezl na světlo s žaludkem trýzněným staletým hladem?

Lief nikdy, když přivolával rubínového draka, nepomyslel na možnost, že by k němu nemusel přijít okamžitě, tak jako topasový drak.

Ani ve snu ho nenapadlo, že by se prostě mohl vznést k nebi, aniž by myslel na něco jiného než jak si naplnit žaludek.

Ale bál se, že není jiný způsob, jak vysvětlit, co se stalo v táboře poblíž Rynglu.

Topasový drak neměl žádnou zášť vůči strážným nebo Rolfovi — ani je nikdy neviděl. Kdyby jen hledal potravu, určitě by vyplenil nějakou z vesnic blíž k Vrchům. A kdyby hledal Kouzelný pás, pronásledoval by Liefa do Lesů hrůzovlády.

Neměl by důvod zaútočit na stráže.

Ale rubínový drak, vyhladovělý po dlouhém spánku a přitahovaný do tábora pachem kozorožce, své dávné kořisti, by měl spoustu důvodů.

Stejně jako by měl dobrý důvod letět na východ, když dokonal svou hrůznou hostinu — letět na východ do Smetkova, kde kdysi stála Kapra, jeho úlovek z dávných dob.

Nebo možná letět dokonce ještě dál, na místo zvané Dračí hnízdo.

* * *

Dorazili na okraj pláně a začali stoupat pásem nízkých kopců. Velmi blízko nich směrem na sever se k nebi tyčily temné a zlověstné skalnaté hory, které značily hranice Země stínů.

Lief, Barda a Jasmína věděli z mapy, že na druhé straně těchto kopců leží úzká, odlehlá část Dekory, která se táhne jako hubený prst do divokého východního moře. Věděli, že když dorazí na nejvyšší vrcholek kopců, uvidí pod sebou pobřeží a osamělé město Smetkov.

Ale i kdyby to nevěděli, Lindino chování by jim to prozradilo. Začala zrychlovat. Často zvedla hlavu a zavětřila.

Lief věděl, že pátrá po zápachu ohně. Děsila se, co by mohla uvidět, až konečně pohlédne dolů ke svému domovu.

Bála se stejně jako on a stejně jako se báli i Barda s Jasmínou, že by se historie mohla opakovat a že by u moře nemuselo zůstat nic než doutnající rozvaliny.

Ale když konečně vykoukli přes kopec dolů na město Smetkov, okamžitě věděli, že je všechno v pořádku.

Město bylo nedotčené a na čtvercových věžích se ve svěžím větříku třepotaly jasně barevné vlajky.

Po silnicích se těžkopádně kolébaly povozy. Rybářské lodě s červenými a žlutými plachtami se pohupovaly v zářivém přístavu.

„Drak tu nebyl," vydechla Linda.

Otočila se k Liefovi a v očích se jí zračila úleva.

„Vidíš?" řekla. „Všechny vlajky jsou vyvěšené. Smetkov se připravuje na tvou návštěvu. Ale když projdeme nenápadně kolem, nevšimnou si nás. Nečekají tě tak brzy a strážní nebudou věnovat pozornost čtyřem zaprášeným pocestným."

Lief pohlédl dolů na zářivé, vlídné město. Smutně zauvažoval, kolik vlajek by asi vlálo, kdyby lidé ze Smetkova věděli o hrozbě, kterou probudil na jejich území.

Aspoň se jim nemusím podívat do očí teď, pomyslel si, když je Linda vedla dolů.

Hned té noci, kdy se Lief vyznal ze svých obav z rubínového draka a bez obalu řekli Lindě o putování za Východní sestrou, si udělali plán.

Rozhodli se, že pokud najdou Smetkov v bezpečí, půjdou rovnou do Dračího hnízda a postaví se čemukoli, co je tam čeká.

Linda je měla vést. To bylo také rozhodnuto — nebo spíš jim to Linda oznámila a odmítala poslouchat jakékoli námitky.

„Samozřejmě vás tam musím vzít," vykřikovala. „Znám cestu k Dračímu hnízdu odmalička. Měla jsem zakázáno tam chodit. Matka mi vyhrožovala výpraskem, kdybych se k němu jen přiblížila. A proto, samozřejmě, jsem šla tak blízko, jak jsem se odvážila, kdykoli jsem mohla. Jako dítě jsem byla hloupá a umíněná a neměla jsem rozum."

„A co se na tom změnilo?" zeptal se Barda.

Linda zaburácela smíchem. „No, teď jsem dost velká, abych si dělala, co se mi zlíbí, a přitom se nemusím bát výprasku," řekla. „Leda bys mi chtěl vyčinit sám, starý bručoune?"

„Ne," zavrčel Barda. „Mohl bych prohrát a to by nebylo dobré pro sebeúctu velitele stráží."

Ale zazubil se, když to říkal. Všem bylo jasné, že Lindinu společnost velmi ocení.

Lief se rozhlížel po pobřeží nalevo od přístavu ve Smetkově, po obrysu bílé pěny, kde vlny narážely na členité skály.

Hory na hranicích Země stínů se postupně blížily k té bílé čáře, jako by pochodovaly k moři. A na nejvýchodnějším bodě Deltory se nakonec útesy pobřeží a hory setkaly a smísily se do hromady šedivého kamene.

Někde v té ponuré změti je místo zvané Dračí hnízdo. Tam, tím už si byl Lief naprosto jistý, najdou rubínového draka. Jasně si vybavoval Doranovu spěšnou čmáranici v *Letopisech Deltory*.

Už vím, proč chtěl Nepřítel zničit draky.
Měl plán, který by nestrpěli.

Lief si byl jistý, že jakmile rubínový drak uspokojil svůj prvotní hrozný hlad, ucítil vetřelce na svém území a uháněl do Dračího hnízda zničit jej.

Možná už teď za nás dělá práci, pomyslel si, když se zarputile trmácel za Lindou. Ale ta jiskřička naděje byla malá a hasil ji mrazi-

vý vítr strachu. Rubínový drak se vymkl kontrole. A to je jenom jeden.

Bez Pásu, který by mu pomohl, možná nedokáže zničit tu zlou věc skrytou v Dračím hnízdě. Pak by se ten drak opravdu hrozně rozhněval. Ohnal by se po čemkoli, co by mu zkřížilo cestu.

A brzy dostane znovu hlad.

* * *

Stíny už se prodlužovaly, když dorazili k úpatí kopců. Jak Linda slíbila, nepozorovaně proklouzli kolem Smetkova.

Když byli dostatečně daleko a slunce začalo zapadat, Lief se ohlédl.

To, co uviděl, mu vyrazilo dech. Stál a zíral, neschopen uvěřit vlastním očím.

Město bylo zalité růžovým světlem — a celé se proměnilo. Stalo se z něj snové, kouzelné místo vysokých, útlých kostelních věžiček a zářivých skleněných kopulí.

Jeho mohutné vnější zdi zmizely. Na jejich místě stály hájky štíhlých stromů ověšené zářícími červenými koulemi, které o sebe zlehka cinkaly ve vánku a vydávaly sladkou, zvonivou hudbu.

Tak překrásnou…

Oči se mu zalily slzami.

„Liefe, co se děje?“ vykřikla Jasmína. I ona se prudce otočila, aby pohlédla na město, ale zřejmě nespatřila nic neobvyklého.

„Ach — on vidí Kapru,“ řekla potichu Linda. „Nepochybně kvůli topasu v Pásu je vnímavější — a říká se, že západ slunce je ten nebezpečný čas.“

Vzala Liefa za paži a zatřásla jím.

„Není skutečné, Liefe,“ zašeptala. „Je to sen něčeho, co je mrtvé a navždycky pryč. Odvrať se od něj.“

Lief se nepohnul.

Linda ho zatahala za ruku o něco hruběji, až ho skoro strhla na zem, pak se znovu dala do svižné chůze a táhla ho za sebou.

Klopýtal jí v patách a teprve po chvíli potřásl hlavou, jako by se probral ze sna.

„Tak překrásná…“ blekotal.

„Překrásná, ale nebezpečná,“ řekla Linda, která si to štrádovala dál. „Musíš jít! Měla jsem tě varovat, ale zapomněla jsem na staré legendy. Málo obyčejných smrtelníků kdy vidělo Kapru. Za celý můj život ji nikdo ze Smetkova neviděl.“

Cítila, že se Liefovi nechce, a tak mu stiskla paži ještě silněji.

„Už se tam neotáčej,“ varovala ho. „Máš štěstí, žes nebyl sám, když jsi uviděl ten klam. Slyšela jsem příběhy o osamělých pocestných, kteří upírali pohled na Kapru tak dlouho, až zemřeli žízní. Jakmile ji uvidíš, ovládne tvou mysl a drží tě. Nebo tak to aspoň říkají pamětníci.“

„Město přízraků!“ zamumlal Barda okouzleně.

„Ano. Říká se, že právě proto poslední z kozorožců stále obcházejí v horách, místo aby se přestěhovali do Smetkova nebo vystavěli své vlastní nové město,“ řekla Linda, která nezpomalovala tempo. „Vyhlížejí Kapru při západu slunce. Ti staří učí mladé, aby ji milovali a aby truchlili pro to, co ztratili.“

„Ale Kapra zanikla ještě před Adinem!“ zvolala Jasmína. „Kdy to bylo?“

Linda pokrčila rameny. „Jestli kozorožci budou raději truchlit nad tím, co je navždy ztraceno, než žít přítomností, je to jejich věc,“ řekla lhostejně. „O ničem jiném je nepřesvědčíš. Těch pár, co jich zůstalo, se drží pospolu a na všechny ostatní se dívají spatra.“

„Rolf nebyl takový“ řekl Lief, který konečně dokázal promluvit. „Opustil hory a cestoval do Del, aby našel pomoc pro svůj lid.“

A tak ho zabila jeho nejhorší noční můra.

Ta myšlenka ho zasáhla jako šíp.

„Tvůj přítel by našel spoustu pomoci, kdyby prostě přišel do Smetkova,“ řekla Linda odměřeně. „Také by zjistil, že jsi na cestě sem a bude stačit, když počká. Ale on by do Smetkova nevstoupil, to ne!“

Zakroutila hlavou a vykračovala si dál s očima upřenýma k obzoru. „Nesnížil by se k tomu, aby mluvil s obyčejnými smrtelníky. Jen samotný král je dost dobrý na to, aby si zasloužil zájem kozorožce!“

„Vychovali ho tak, aby si to myslel,“ zamumlal Lief. „Jeho předci —“

Linda vycenila zuby. „*Moji* předci byli velcí válečníci, kteří jedli mozky svých povražděných nepřátel,“ řekla výhružně. „Mám udělat to samé?“

„Linda má naprostou pravdu,“ odsekla Jasmína. „Rolf byl zbabělý, namyšlený a hloupý. Proč to zapírat jenom proto, že je mrtvý? Myslím si —“

„Já myslím, že bychom se měli přestat hádat a zapálit nějaké pochodně,“ vložil se do toho klidně Barda. „Už si nevidím skoro ani na špičku nosu, ale na tom kameni před námi je něco napsané a já myslím, že je to varování.“

16. DRAČÍ HNÍZDO

Ten kámen byl velmi starý a nepříjemně připomínal hrobku. Samotný pohled na něj naplňoval Liefa hrůzou. Musel se přinutit, aby se k němu přiblížil, zvedl svou pochodeň a přečetl vyrytá slova.

Jasmína se zachvěla. „Mám z toho kamene špatný pocit," řekla. „Kdo ho vyrobil?"

„To nikdo neví," řekla Linda. „Je tu odjakživa — a většinu lidí přiměl držet se pěkně daleko od Dračího hnízda."

„Ale tebe ne," řekl Barda drsným hlasem.

„Mě ne," připustila Linda. „Jak jsem vám říkala, byla jsem svéhlavé, neposlušné dítě. Přesto jsem kolem tohohle kamene chodila velmi nerada. Vždycky jsem zavírala oči, abych ho neviděla. Nevím tak úplně proč — nebo proč se mi o něm pak zdávaly zlé sny. Ty verše jsou hrozivé, ale…"

„Není to jen tou básničkou," řekl pomalu Lief.

Neobyčejně se ochladilo. Někde velmi blízko vlny narážely o skály. Uvědomil si, že aniž by si toho všimli, dostali se skoro až ke skalnímu srázu, který viděli z kopců. Ucítil hluboko uvnitř nepříjem-

ný třes. Ruka mu připadala nesnesitelně těžká, když přidržel plamen pochodně blíž ke kameni.

„Není to jen tou básničkou," zopakoval. „Je to ta řezba kolem. Vidíte? Ty značky jsou symboly Sester, opakované pořád donekonečna. A ten okraj…"

Barda se naklonil kupředu, chvíli mžoural na symboly a pak otřeseně zvedl hlavu. „Zoufalství a smrt…" zamumlal.

Filli zakňoural zpod Jasmínina límce. Zvedla ruku, aby ho ukonejšila.

„Celý ten kámen je kletba," řekla potichu. „Je to zlá věc — plná zášti."

„Jděte od něj," řekla najednou Linda a ustoupila o krok.

Barda se přinutil ušklíbnout, až se mu bílé zuby zaleskly ve tmě. „Zdá se, že jako dítě jsi byla odvážnější než teď, Lindo!" rýpnul si.

„Jenom míň rozumná," oplácela mu Linda. „Ale přesto jsem tudy nikdy neprocházela za tmy. Cesta k Dračímu hnízdu je děsivá, dokonce i ve dne. V noci —"

Lief couvl od kamene a oběma rukama sevřel Kouzelný pás Dekory. S úlevou ucítil, jak se mu začíná rozjasňovat mysl a divoký třes ustává.

„V každém případě musíme zastavit," dostal ze sebe. „Musíme se najíst a vyspat. Budeme pokračovat ráno. Za světla všechno vypadá líp."

Linda našla tábořiště dostatečně daleko od toho zlověstného kamene. Rozdělali malý ohýnek, aby se ohřáli a měli lepší pocit. Najedli se a nakonec šli spát. Střídavě drželi hlídky.

Ale jejich spánek zdaleka nebyl nerušený. Zvuk narážejících vln vyvolával pocit chladu a osamělosti a temné beztvaré stíny se vkrádaly do jejich snů.

* * *

Dalšího dne vyrazili za rozbřesku. Jeden po druhém prošli kolem stojícího kamene s očima odvrácenýma stranou a upřenýma na zpěněné moře.

Za kamenem nebyla žádná cesta, po které by se dalo jít — jenom divočina obrovských skal nakupených na sobě.

Linda šla v čele, drala se tím bludištěm a častěji se plazila, než šla vzpřímeně. Lief, Barda i Jasmína brzy poznali, že bez ní by byli beznadějně ztraceni.

Krej se ještě nevrátil. Nikdo o tom nemluvil, ale strach o něj nad nimi visel jako černý mrak.

Šli dál a dál. Neviděli nic než studené kameny, tyčící se hory a nebe. Neslyšeli nic než dunění vln, připomínající zvuk obrovského bubnu.

Nebylo tu ani stopy po něčem živém. Všechno bylo chladné a mrtvé.

Začali mít ztuhlé a nemotorné prsty. Narůstal v nich pocit hrůzy, který je tížil jako neviditelné závaží.

Zoufalství a smrt…

Lief potřásl hlavou ve snaze zbavit se vzpomínek na poselství na kameni. Ale držely se ho jako zlé klíště, vysávající sílu a šířící jed.

Hory na hranicích Země stínů se zvětšovaly a blížily. Zvuk vln sílil. Na tvářích cítili štípání kapek mořské vody a na prochladlých rtech sůl, ale pořád nic neviděli.

Pak konečně Linda zastavila u úpatí obrovské skalní tabule, která se tyčila šikmo do výšky.

Počkala, dokud ji nedohnali, a pak s nimi vyšplhala na vršek stěny.

„Támhle," řekla tlumeným hlasem.

Přímo před nimi se kameny propadaly do rozlehlé miskovité prohlubně vmáčknuté mezi horami a mořem. Dolík byl tak hluboký, že z okraje skály, kde společníci leželi, neviděli na dno.

Ponuré, tajemné hory seděly nad dolíkem, jako by ho střežily. Vlny narážely o jejich vzdálenější okraj a na skály z nich stříkala pěna.

Lief usoudil, že za přílivu je dolík zaplavený vodou, protože kameny, které tvořily jeho boční stěny, byly zaoblené a vybroušené do hladká a visela na nich vlákna vysušených řas jako dlouhé, zacuchané vlasy.

Dračí hnízdo…

Lief se ani nemusel dívat na elbait v Kouzelném pásu Deltory. Věděl, že bude šedivý jako skála, na které leží. Cítil, že se zlo plíží kolem něj jako vlhká mlha, až z toho měl husí kůži na pažích a za krkem.

Hlavou mu vířily stíny. Tělo měl pokryté ledovým potem a znovu začal cítit ten hrozný hluboký třes.

Opatrně nahmatal Pás a nechal do sebe proudit jeho síly, jak to udělal už mnohokrát předtím.

Topas mu rozjasní mysl. Ametyst ho uklidní a ukonejší. Diamant ho posílí…

„Tohle byla moje rozhledna. Nikdy jsem nešla blíž k Hnízdu než sem," překřikovala Linda zvuk bušících vln. „Byla jsem jako dítě lehkomyslná, ale ne úplný blázen."

Skrčila ramena. „Ach — skoro jsem zapomněla na tenhle pocit! Je to, jako by z té prohlubně stoupala nějaká odporná neviditelná pára. Mám z toho husí kůži."

„To je Východní sestra," zamumlal Lief skrz ztuhlé rty. „Drak tu nebyl — nebo ji nedokázal zničit."

Obrovská vlna zaburácela o skály s takovou silou, že sprška vody vyletěla vysoko do vzduchu, napršela do dolíku a postříkala společníky ledovými kapkami.

Ztěžka oddechovali, když napůl klouzali a napůl lezli zpátky k úpatí šikmé skály.

„Začíná příliv," řekla Linda, která jako pes setřásla vodu z pomalované hlavy. „Trvalo nám to sem déle, než jsem předpokládala. Musíme si pospíšit — než se Hnízdo začne plnit vodou. Jinak budeme muset čekat na tomhle prokletém místě celé hodiny, než zase začne odliv."

Společně se vydali kupředu. Burácení vln bylo ohlušující. Kolem uší jim hvízdal ukrutný vítr a každou chvíli je postříkala ledová pěna.

Když dorazili k dolíku, plazili se po břiše celí roztřesení a zadýchaní.

Dosunuli se na samý okraj. A když pohlédli dolů, leknutím zalapali po dechu.

Ačkoli čekali, že uvidí leccos, nebylo to tohle.

Obrovitá kamenitá pánev Hnízda byla úplně prázdná, až na malou, žalostnou schoulenou postavu ležící uprostřed.

Lief upřeně hleděl na tmavé kudrnaté vlasy, hubené ruce, roztažené nohy pokryté srstí a zakončené útlými kopýtky.

„Rolf!“ zašeptal. „To je Rolf! Drak ho musel odnést — a přinést sem. Ale proč?“

„Každé zvíře si rádo na později schová stranou trochu své oblíbené potravy,“ poznamenala Linda a se zájmem si prohlížela kozorožce.

V tom okamžiku se Rolfovo pomačkané tělo slabě pohnulo.

„Ještě žije,“ zašeptala Jasmína.

Liefovi se sevřel žaludek.

„Nevolejte na něj! Ani hlesnout!“ varoval je ostře Barda, který očima přelétl hory tyčící se okolo. „Ta nestvůra tu někde musí být. Nechceme ji přece zburcovat.“

Lief se bez rozmyslu vrhnul dolů z šikmé stěny Hnízda. Barda ho chytil a zadržel.

„Ne, Liefe!“ zašeptal Barda. „Mysli! Jakmile budeme tam dole, budeme bezmocní, jestli drak zaútočí. A nejsem si jistý, jestli má Linda pravdu. Mně ten kozorožec nepříjemně připomíná návnadu.“

„*Návnadu*?“ sykl Lief. „Návnadu pro koho?“

Barda pokrčil rameny. „Možná pro další kozorožce, kteří se toulají v horách. Ale mám podezření — bojím se — že je to spíš návnada pro nás.“

„Zbláznil ses?“ Lief se mu usilovně snažil vytrhnout. „Co o nás rubínový drak ví?“

„Zapomněl jsi na toho nepřítele, který nás obelstil, aby nás nalákal do Strže u Zadního lesa?“ zeptal se důrazně Barda a zesílil sevření. „Co ten nepřítel udělal, když jsme vešli do Lesů hrůzovlády?“

Lief znehybněl. Hlavou mu vířily myšlenky.

„Co když se ten rubínový drak vzbudil a tvář našeho nepřítele byla první věc, kterou uviděl, a jeho hlas první zvuk, který uslyšel?“ zeptal se Barda. „Co když vytvořili nějaké spojenectví? Aby nás lapili, zabili a ubránili Východní sestru?“

Lief si olízl rty. „To je nemožné,“ zašeptal.

„Nezdá se to pravděpodobné,“ souhlasila Linda. „Podle toho, co říkají pamětníci, draci neuzavírají spojenectví — ani mezi sebou. A určitě váš nepřítel doufal, že zemřete v Zadním lese? Vlastně se to skoro stalo.“

„Možná v to doufal, ale nespoléhal by na to,“ řekl Barda. „Pán stínů není shovívavý k chybám svých sluhů.“

Lief tvrdošíjně zakroutil hlavou.

„Drak mi neublíží,“ řekl. „Ne, pokud mám Kouzelný pás Deltory. A nikdy by nesouhlasil, že bude bránit Sestru. Žádný drak by nesnesl takovou věc na svém území. Doran říkal —“

„Zapomeň, co říkal Doran!“ přerušil ho Barda. „Kdoví, co se mohlo stát s tělem a mozkem zvířete, které spalo po staletí?“

Sevřel pěsti. „To je bez debat, Liefe! Drak tady byl, ale nepokusil se najít Sestru a zničit ji. Hnízdo není porušené. Nepohnul se tu ani kamínek.“

O skály za Hnízdem se roztříštila obrovská vlna. Snesla se ledová sprška. Daleko pod nimi se svíjel a naříkal kozorožec.

„Všichni marníte čas,“ odsekla Jasmína. „Tahle hádka nemá smysl! Přišli jsme, abychom zničili Východní sestru. Víme, že je někde v Dračím hnízdě — někde tam dole, skrytá pod kameny. Takže musíme jít do Hnízda a vykopat ji. Celé je to velmi prosté.“

„Prosté!“ zavrčel Barda. „S drakem za zády a Rolfem, který se nám bude kroutit u nohou a sténat?“

„No, myslím, že nejdřív budeme muset dostat Rolfa ven,“ řekla Jasmína netrpělivě. Jinak nám tam dole bude překážet.“

„Lief pro něj bude muset jít dolů,“ řekla Linda a vykoukla na naříkajícího kozorožce. „Nemyslím, že bude spolupracovat s kýmkoli jiným, dokonce ani aby si zachránil kůži.“

Jasmína přikývla a obrátila se k Liefovi, vytáhla kotouč lana, které nosila u opasku.

„Barda tě musí spustit dolů, Liefe,“ řekla. „Kameny na stěnách Hnízda vypadají příliš volné, takže by tě asi neudržely. Vezmi si moje lano pro Rolfa. Potom vás Barda s Lindou společně vytáhnou nahoru.“

Linda se zeširoka zazubila. „Teda, jak nás tahle myšička komanduje, starý chlupáči!“ pošklebovala se a dloubla Bardu do žeber. „Jdeš do toho?“

„Nejspíš ano,“ zabručel Barda, když si Lief začal ovazovat svoje lano kolem pasu. „Obávám se, že nemám na vybranou.“

17. OHEŇ A VODA

Jak se Jasmína obávala, na svažujících se stěnách Hnízda nebyla žádná záchytná místa. Kameny se začaly sypat dolů v okamžiku, kdy se Lief, připevněný na konci lana jako loutka, poprvé zhoupl do prohlubně. A čím níž klesal, tím chladněji mu bylo a tím víc se ho zmocňovala hrůza.

To je tou Sestrou, říkal si a snažil se zachovat jasnou mysl. Ale zuby mu začaly drkotat a srdce mu tlouklo v hrudi, jako by mělo vybuchnout.

Nemotorně přistál na dně Hnízda a zabořil se skoro po kolena do vrstvy hladkých kamínků. Kameny mu klouzaly pod nohama a sušené řasy se mu omotávaly kolem kotníků, když s koncem Jasmínina lana sevřeným v ruce klopýtal k Rolfovi.

Tyhle kameny sahají hluboko, pomyslel si otupěle. Velmi, velmi hluboko. Jak hluboko se asi skrývá Východní sestra? Jak dlouho bude trvat, než ji najdeme?

Možná ani není na dně Hnízda. Možná je v jedné ze stěn. Co pak?

Bylo mu na zvracení. Každý krok ho stál hrozné úsilí. Uvědomil si, že se začíná potácet.

Tohle místo nás přemůže, pomyslel si najednou. Jeho zlo je příliš silné. Nikdo by nedokázal hrabat v tomhle kamení víc než pár minut. Nedokážeme to.

Zatímco se bránil zoufalství, došel k Rolfovu zhroucenému tělu a klekl si vedle něj.

„Rolfe!“ zachroptěl, jako by se mu slovo lepilo v krku.

S tlumeným výkřikem se kozorožec posadil. Chytil se Liefa a držel se ho jako klíště. Obrovské fialkové oči měl zalité slzami hrůzy.

„Och, proč jsi mě opustil?“ naříkal. „Stráže mě neochránily! Říkal jsi, že mě budou chránit, ale oni ne! Och, ty výkřiky — ta krev — ten oheň! Nikdy na to nezapomenu!“

„Já vím, Rolfe,“ zamumlal Lief. „Teď buď klidný.“

„Drak mě popadl… nesl mě —“ Najednou Rolf zmlkl a zmateně se rozhlédl kolem. „Ale kde jsou tvoji přátelé?“ zapištěl. „Nepřišli s tebou?“

„Čekají nahoře,“ řekl Lief úsečně. S obtížemi se vymanil z Rolfova sevření a začal mu omotávat Jasmínino lano kolem pasu.

„Och!“ Rolf si skryl tvář do dlaní a kýval sebou ze strany na stranu. „Och, brzy se drak vrátí! Musíme se dostat pryč!“

„Tak se nehýbej!“ prosil ho Lief. Zatáhl za lano, aby se ujistil, že je to bezpečné, pak zvedl Rolfa na nohy a z posledních sil ho napůl odnesl ke stěně Hnízda.

Jasmína stála nahoře nad nimi a hlídala. Barda s Lindou klečeli, vykukovali přes okraj Hnízda a lana pevně svírali v rukou.

Lief jim dal znamení a okamžitě začali kousek po kousku tahat lana nahoru.

Rolf pohlédl vzhůru, když se mu lano sevřelo kolem pasu a nohy se přestaly dotýkat dna Hnízda. Když uviděl Lindinu neochvějnou tvář a napjaté paže nad sebou, vykřikl.

„Buď zticha!“ zašeptal Lief.

„Ale mě zvedá ta žena ze Smetkova!“ vykřikl Rolf v hrůze. „Jak jste ji mohli nechat tahat *mě* nahoru? Ona a jí podobní jsou démoni, co tančí na ruinách Kapry! Ona není hodná —“

„Zavři klapačku, Rolfe!“ zasyčel Lief.

Ale Linda je slyšela. „S radostí tě zas pustím dolů, jestli chceš, kozorožce,“ zavolala.

Rolf zafňukal a sevřel rty. Držel se lana jako klíště, když ho spolu s Liefem pomalu táhli nahoru po uvolněných a kluzkých kamenech.

Ale v okamžiku, kdy dorazili nahoru, se za každou cenu snažil Lindě vyhnout.

„Nedotýkej se mě, špinavá ženo ze Smetkova!“ drmolil, strhnul si lano z pasu a odhodil ho stranou, jako by bylo otrávené. „Nepřibližuj se ke mně!“

„S radostí,“ odfrkla si Linda pohrdavě. Barda sevřel rukojeť meče. „Jak se opovažuješ urážet Lindu, která riskovala svůj život, aby tě zachránila?“ zavrčel a s opovržením upřeně hleděl na Rolfa.

Rolf nespouštěl oči z meče a opatrně se postavil.

„Můj králi,“ vykřikl roztřeseným hlasem. „Tvůj muž mě zastrašuje!“

Ale Lief, který ještě seděl shrbený na zemi, kde ho Barda nechal, věděl, že by se do toho neměl vměšovat. Bylo mu nevolno a byl zoufale zesláblý, jako by ho zasáhla vážná choroba. Jen se divil, jak to, že se Rolf může hýbat.

Barda udělal výhružný krok ke zbabělému kozorožci.

„Linda má víc síly v malíčku než ty v celém těle,“ zavrčel. „Má lepší mozek, než jaký kdy budeš mít ty, a větší srdce, než kdyby ses ty zestonásobil!“

„No, děkuji, Bardo,“ zamumlala Linda a povytáhla obočí. „Ačkoli, když o tom tak přemýšlím, není to zas taková lichotka.“

Barda ji nevnímal. „Jdi mi z očí!“ plivl na Rolfa. „Jdi a schovej se před drakem, ty ubožáku, a už nás neobtěžuj!“

S polknutím a posledním, prosebným pohledem na Lief a Rolf odcupital. Brzy zmizel mezi obřími kameny.

„Spánembohem,“ řekla klidně Jasmína. „A teď se můžeme dát do práce. Jak bychom měli začít?“

Lief cítil, že se na něj dívá, a pokusil se posadit. Ale přemohla ho vlna únavy a se zasténáním se svalil zpátky na zem.

Slyšel, jak Barda s Jasmínou vykřikli, a cítil, jak k němu přiběhli. Snažil se soustředit na jejich úzkostlivé tváře, vystupující nad ním z vířící mlhy.

Já — já nevím, kde začít,“ zamumlal. „Nevím, co dělat. Pás mi nepomáhá. Všude v Hnízdě je zlo. Buší do člověka ze všech stran. Je to…“

Zoufalství a smrt.

O skály se roztříštila další obří vlna. Snesla se na ně ledová voda a po pramíncích vtékala do Hnízda.

„Musíme ho odtud dostat,“ slyšel Lief šeptat Bardu.

„Ne!“ dostal ze sebe Lief. „Ten pocit už pomíjí. Dejte mi jen chvilku, abych —“

„POZOR!“

Lindin naléhavý výkřik přehlušil hřmot vln. Do skal se najednou opřela mrazivá vichřice. Nad hlavou se jim přehnal temný stín, který zakryl slunce.

Jasmína s Bardou vykřikli a vyskočili na nohy.

A jak se pohnuli, Lief nad sebou uviděl ztělesněnou hrůzu — ohromnou, nadmutou, třpytivě rudou bytost.

Špičatá křídla nestvůry rozkrajovala vzduch jako nože. Zakrnělý ocas plný puchýřků a ostnů se kroutil a házel sebou. Jeho maličká červená očka, téměř skrytá uprostřed oteklých záhybů šupinaté kůže, byly šílené oči zabijáka.

Kdoví, co se mohlo stát s tělem a mozkem zvířete, které spalo po staletí? zaburácela Liefovi v uších Bardova slova.

Zoufale se snažil postavit, přemáhal závrať a slabost. Zoufale zašmátral po meči.

Zahnuté, neskutečně dlouhé černé drápy nemilosrdně narazily o zem. Lief se kutálel a dráp ho minul jen o vlásek, až škrábl o skálu.

Zvíře zuřivě zařvalo — byl to drsný vysoký zvuk, jako když se tříští sklo. Z rozevřeného chřtánu se vyvalil oheň. Z tesáků mu kapal horký rudý sliz a rozpálený padal na mokré skály, kde syčel a měnil se v páru.

Lief byl obklopený párou, oslepený a bezmocný, a tak sevřel Kouzelný pás.

Upřel své myšlenky na veliký rubín. Ze všech sil se snažil přimět draka, aby pocítil sílu velkého drahokamu, uslyšel ho a pochopil.

Ale bestie řvala vzteky a opět se proti němu hnala.

Lief cítil, jak ho Jasmína s Bardou popadli za ruce a odtáhli ho. Slyšel drápy ostré jako břitva znovu zaškrábat o skálu, ucítil horký závan ohně na tváři.

O vysoké skály za nimi zaburácela vlna. Zmáčela je studená sprška, která se v ohni netvora okamžitě proměnila v páru.

Barda se snažil překřičet hluk vln.

„…dostat co nejblíž k vodě!“ křičel Barda. „Jediná naše šance…“

Ale drak byl nad nimi, útočil na ně, nechával je ležet roztažené na mastném kameni, kutálet se a plazit se pryč před jeho nelítostnými drápy a výbuchy ohně.

A pak Lief vířícím závojem páry uviděl vysokou postavu Lindy, jak odhodlaně stojí na místě a má zdviženou paži s kopím.

„Lindo!“ zařval Barda a snažil se postavit. „K zemi!“

Oštěp proletěl vzduchem. Zasáhl drakův mrskající se ocas, odrazil se a jako kovová hračka zařinčel o zem.

Ale Linda neztratila odvahu. Během chvilky měla v ruce další kopí. Mrštila jím a tentokrát zasáhla svůj cíl — jeho hrot probodl měkčí, bledou kůži na netvorově břiše.

Nestvůra zařvala, vytrhla si prackou rozkmitaný oštěp z těla a otočila se čelem k útočníkovi.

Všichni viděli, jak se Lindě zableskly zuby v divokém vítězoslavném úšklebku. „Teď! Utíkejte!“ vykřikla.

Barda zaváhal.

„Bardo!“ vřískala Jasmína a táhla ho za paži.

„Dělej, ať se tu nesnažím zbytečně, ty nemotoro!“ zaburácela Linda, která sáhla po posledním oštěpu. „Skočte do vody!“

Barda zaúpěl a poslechl ji. Otočil se k ní zády, volnou paží popadl Liefa a vyrazil k vysokým skalám, kde moře naráželo o pevninu a kam teď nepřetržitě stříkala a stékala voda.

Protáhli se škvírou mezi skalami a vyděšeně se otočili, právě včas, aby viděli Lindu padnout — padnout zraněnou a krvácející pod netvorovým krutým křídlem.

Netvor roztáhl nateklý chřtán. Zíral na svého padlého nepřítele. Zařval a vychrlil na Lindu sloup ohně.

Lindiny šaty se vzňaly. Kaluže na skále kolem ní syčely a zvedala se z nich pára.

Lief s Jasmínou vykřikli zoufalstvím a hrůzou. Ale Barda stál strnule a tiše jako skála.

Zaburácela za nimi obří vlna a tentokrát se přes ně přehnala voda, která proudila dál přes hladké kameny a stékala dolů do Dračího hnízda.

Bestie zavrčela. Zakroutila hlavou, jako by si chtěla pročistit oči. A vtom znovu otočila hlavu — směrem od Lindy. Najednou se drak díval nahoru — do vířící páry nad sebou.

Vydal nesouvislý výkřik, roztáhl pokroucenou tlamu a vidlicovitý jazyk mu vystřelil ven. Začal divoce mávat koženými křídly. Pohodil neobratným tělem, otočil se na bok, pak zas na druhý, jakoby ve zmatené hrůze. Ostnatým pahýlovitým ocasem uhodil o pářící skálu.

Pak se najednou pára rozplynula — jako by ji smetl silný vítr. A Liefovi poskočilo srdce, když uviděl, jak se z nebe snáší obrovské třpytivé stvoření červené jako zapadající slunce, s očima jako hořící uhlíky, křídly jako rudými plachtami a ocasem hladkým a útlým jako proud ohně.

„Další drak!“ zalapala po dechu Jasmína. „Další rubínový drak!“

Ale Lief se podíval dolů na Kouzelný pás Deltory, na zářící rudou hvězdu, ve kterou se proměnil veliký rubín, a uvažoval, jak se jen mohl nechat oklamat.

„Ne,“ vykřikl. „Ne další rubínový drak. Skutečný rubínový drak. Ten pravý se konečně probudil.“

18. BOJ NA ŽIVOT A NA SMRT

Nestvůra na zemi zavrčela a zvedla se, aby se začala bránit. Sekala drápy do vzduchu a z chřtánu chrlila oheň. Ale v mžiku byl její nepřítel nad ní a během chvilky bylo po bitvě.

Vlastně to nebyla žádná bitva, protože rozzuřené zvíře, které odpovědělo na Liefovo zoufalé volání, mělo dračí srdce, mysl a vůli, ale ta obluda ze zlého snu na zemi ne.

Nepravý drak možná dokázal roztrhat křehké lidi na kusy a jeho oheň mohl spálit jejich maso na uhel, neměl ovšem šanci proti nejstarší a nejtajemnější z deltorských bytostí.

Během pár vteřin ležel na zádech, roztržené hrdlo mu krvácelo a tělo se mu škubalo, jak z něj rychle unikal život.

Rubínový drak zvedl hlavu, roztáhl křídla a divoce vítězně zařval, zatímco vlny burácely o skály a voda stříkala do výšky, a vzápětí se snášela na zem jako déšť.

Olízl si rty, jako by ochutnával sůl. Otočil velikou hlavu k moři.

A zatímco ozvěna jeho řevu stále hřměla v Horách, prudce se vznesl do výšky a byl pryč.

Lief, Barda a Jasmína se roztřeseně vyplazili z úkrytu. Byli promočení a zkřehlí chladem. Celí rozechvělí se obrátili k moři a pohlédli vzhůru.

Rubínový drak zářil na modrém nebi jako jasná rudá hvězda. Z šupin mu stékala voda. V tlamě se mu stříbrně zaleskla kroutící se ryba. Ryba zmizela. Drak se otočil ve vzduchu a znovu se potopil.

„Vrátí se," zamumlal Barda. Vyrazil přes kameny k místu, kde padla Linda.

Přes cestu jim ležela rudá nestvůra. Její šupiny ztmavly do barvy zaschlé krve, ale všichni věděli, že stále žije.

Když se k ní opatrně blížili, její malá očka se otevřela a upřela na ně pohled tupé nenávisti.

„Ustupte," zašeptala Jasmína. „Zaútočil by na nás i teď, kdyby mohl."

Bestie zasyčela, jakoby odporem, a najednou se baňaté záhyby jejího znetvořeného těla začaly vzdouvat a převalovat jako vlny na moři a šupiny se zatřpytily jako temná voda.

Společníci uskočili a nevěřícně sledovali, jak rozvlněný kopec masa splasknul a vytratil se.

Byl prostě fuč a jediné, co zůstalo ležet na kamení, bylo roztažené, roztrhané tělo kozorožce Rolfa.

„Rolf!“ zašeptal Lief. A najednou mu dlouhá řada věcí, které ho mátly, začala dávat dokonalý smysl.

To, jak Rolf bezohledně odhalil Liefa Kameňákům. Jak pobledl rubín, když nikde nebyl žádný nepřítel. Jak se mu ulevilo, když stráže s Rolfem odešly. Jak byl oddíl strážných nečekaně přepadený, i když drželi noční hlídky. To, že byli ušetřeni koně. Že Rolfa vůbec nepřekvapilo, že je s nimi Linda. A že byl tak silný poté, co byl v Hnízdě…

A ze všeho nejvíc falešný drak, ošklivý jako zlý sen v mozku šílence.

Rolfovy bledé rty se roztáhly do zlomyslného úsměvu.

„Vy hlupáci!“ zasípal. „Jak snadno jsem vás oklamal! Jediný prst byla malá cena za vaši důvěru. Ale obětování mojí hrdosti ne.“

Koulel hlavou ze strany na stranu. „Myslíte si, že jsem nevěděl, jak mnou pohrdáte?“ zasyčel. „Mnou! Byl bych se mohl proměnit a roztrhat vás na kusy během chvilky — nebýt toho prokletého Pásu.“

Odmlčel se, ztěžka oddechoval a olizoval si rty, u kterých měl pěnu.

„Věděl jsem, že musím počkat — počkat, dokud nedorazíte k domovu Sestry, srdci mojí síly, kde vás nezachrání ani Pás. A tak jsem vás sledoval a držel se v pozadí, dokonce i když se k vám přidala ta ohavná žena ze Smetkova a já toužil zaútočit.“

Ruce se mu zkroutily a sevřely v pěst. Jeho nenávist byla skoro viditelná. Bylo to, jako by vyzařovala póry v jeho kůži a ležela kolem něj jako jedovatý mrak.

„Doufal jsem, že se všichni spustíte dolů do prohlubně, ale vy jste mě podvedli a nepřišli,“ sípal. „Takže jsem znovu čekal, dokud jste nebyli zase všichni pohromadě, protože jsem dal mocnou přísahu, že ani jeden z vás neunikne mému hněvu, jako jste unikli ve Strži u Zadního lesa.“

Křivě se usmál. „Ani na okamžik jste mě nepodezírali,“ zašeptal. „Byl jsem na vás příliš chytrý.“

„Teď zas tak moc chytře nevypadáš,“ zavrčel Barda, který na něj shlížel svrchu.

Rolf se ušklíbl. „Ta vaše zlá bestie byla moje smrt, ale jsou tu další — další sluhové Pána — kteří na vás čekají. Tohle je vaše poslední bitva, vy bahno země. A je to bitva, kterou nikdy nevyhrajete.“

„Co ti Pán stínů slíbil, když zradíš svého krále?“ zeptal se Lief tlumeně.

„Ty nejsi můj král, Liefe z Del,“ vyprskl Rolf. „Cos o mně věděl, než jsem ti vstoupil do cesty v Osminských vrších? Co jsi věděl o Rolfovi, nejstarším synu rodu Schopných, následníku vlády Kapry?“

„Nevěděl jsem nic,“ řekl Lief potichu. „Ale jak jsem mohl, Rolfe? Drželi jste se stranou a v utajení, dokonce i před lidmi ze Smetkova.“

„Nehádej se s ním, Liefe,“ zamumlala Jasmína. „Na pravdě mu nezáleží. Jeho duše se živí jen pýchou a hněvem, ničím jiným.“

„Nezajímal jsem tě, králi,“ řekl Rolf. „Ale Pán mě znal a znal mou cenu. Jedné noci při západu slunce ke mně přišel Pánův hlas, když jsem se krčil sám v Horách a shlížel dolů na Kapru. Pán pochopil mou důležitost.

Dal mi za mé služby drahocenné dary. A mnohem víc bude následovat… o tolik víc…“

Teď už dýchal jen mělkými těžkými nádechy. Krásné fialkové oči mu zeskelnatěly.

„Sloužím Pánovi,“ zašeptal. „Pro Pána ochráním Východní sestru. A na oplátku ze mě udělal velkého čaroděje. Dokážu věci, o kterých se mým předkům ani nesnilo. Dokážu měnit tvar. Dokážu létat vzduchem. Můžu roztrhat a spálit své nepřátele a slyšet je křičet bolestí, jak si zaslouží.“

Barda tiše zaklel. Pěsti měl zaťaté. Ale nahlas nic neřekl a ani nehnul brvou.

„Až Pán zvítězí, budu vládcem východu, jak je mé právo prvorozeného,“ zasípal Rolf. „Kapra znovu vyroste a ti ohavní cizinci v mé zemi budou jen prach a popel pod mýma nohama.“

Znovu se usmál. A pak jeho pohled strnul a neklidné škubání jeho rukou ustalo. Byl mrtvý.

Společníci se znechuceně odvrátili.

Vlny tloukly o skály. Snesl se na ně deštík z moře. Voda pěnila mezi kameny.

A v kratičkém tichu před úderem další vlny všichni zřetelně uslyšeli tlumené zaúpění.

Rozběhli se za tím zvukem.

Linda se skulila do hluboké trhliny mezi skalami. Na levé polovině obličeje měla napuchlou červenou ránu, jak ji zasáhlo křídlo. Šaty měla ohořelé a levou paži samý puchýř. Měla zamžený pohled a pořád mrkala. A byla promočená na kost.

Ale naživu!

„Pomozte mi z téhle mizerné díry," drmolila a natahovala k nim poraněnou paži. „Pokaždé, když o skálu narazí vlna, teče prese mě voda jako někde v potoce. Asi zmrznu!"

„Přestaň si stěžovat," vykřikl Barda, který ji radostně vytáhl nahoru. „Když jsme tě viděli naposled, hořela jsi jako pochodeň! Vlna musela uhasit oheň."

Linda se postavila, kymácela se, třásla se a zmateně se rozhlížela. Očividně neměla potuchy, co se stalo.

Uviděla na skále ležet Rolfovo tělo a nechápavě se zamračila. Pak zvedla hlavu a tvář se jí znepokojeně zkroutila.

„Ten drak se vrací!" vykřikla. „Letí přímo na nás!"

A drak se opravdu blížil — letěl zpátky z moře, jeho rudé, mokré a lesklé tělo se třpytilo proti nebi.

Filli začal zběsile štěbetat. Už měl draků plné zuby.

Linda sáhla po oštěpu, než jí došlo, že jsou všechny pryč, a zakopla, jak pohledem zoufale prohledávala zemi.

„Moje kopí!" zamumlala. „Musím najít —"

Barda ji vzal za paži a něžně ji odtáhl. „Buď v klidu, Lindo," řekl. „Všechno ti vysvětlíme později. Teď se ani nehni a čekej."

Zacouvali k nejbližší skále. Nebylo kam jinam jít.

Snesl se nad ně obrovský stín. Sehnuli se pod silou větru z mocných křídel. A pak vítr najednou ustal a oni zvedli hlavu.

Drak přistál na okraji Hnízda. Rozvážně je pozoroval.

Promluv k němu, říkal si Lief. Čeká.

Ale ústa měl vyschlá a měl pocit, jako by mu záda srostla se skálou. Sebral odvahu a přinutil se udělat krok vpřed.

Rubínový drak na něj shlížel a jako by se usmíval.

„Inu!“ řekl měkkým, šumivým hlasem. „Takže jsi přišel, králi Dekory, a nosíš veliký rubín, talisman mého území. Je to přesně tak, jak Doran slíbil.“

„Ano,“ řekl Lief. „Hledal jsem tě a nakonec našel.“

„Nebo *já* našel *tebe*,“ odvětil drak. V očích se mu zablesklo a zakroutil vidlicovitým jazykem.

„Tady je zlo,“ řekl. „Zlo a jed. Pustil jsi vetřelce do mé země, zatímco jsem spal.“

Lief ucítil záchvěv strachu, ale přinutil se neuhnout před tím krvavě rudým dračím pohledem.

„Já ne,“ odpověděl. „Stalo se to velmi, velmi dávno. Dokážeš zničit to zlo? Jako jsi zničil jeho strážce?“

Letmo pohlédl na bezvládné Rolfovo tělo, ležící na kamení.

„Uvidíme,“ řekl rubínový drak. „Pojď blíž. Sám.“

Lief udělal, oč ho požádal, ačkoli se mu třásla kolena, takže stěží dokázal stát.

„A ještě blíž,“ řekl drak.

Lief přešel tak blízko, že kdyby natáhl ruku, mohl by se dotknout třpytivých rudých šupin na krku zvířete. Ucítil pach draka. Připomínal zápach horkého kovu smíšeného s hořícím listím.

Rubín na Kouzelném pásu Deltory zářil jako oheň.

Drak roztáhl křídla a zavřel oči.

Na dlouhou chvíli jako by se vyhříval v záři rubínu. A když znovu otevřel oči, Liefovi se zdálo, že jsou hlubší a tmavší než předtím.

„Teď,“ řekl drak.

S roztaženými křídly se vrhl do prohlubně zvané Dračí hnízdo. Mohutnými drápy začal odhrabávat kamení uprostřed, hrabal je po stovkách, tisících a vrhal je do výšky a ven z Hnízda.

19. VÝCHODNÍ SESTRA

Kamení zasypávalo společníky jako silné krupobití. Zakryli si hlavy rukama a odklopýtali od okraje Hnízda.

Stáli v bezpečné vzdálenosti a s úžasem sledovali, jak se kamení valí z prohlubně a kupí se v obrovských valech kolem hnízda. Ale postupně jejich vzrušení pohaslo a nahradil ho pocit neblahé předtuchy.

Čím hlouběji do jámy drak hrabal a jak hromady kamenů rostly, vzduch jako by houstl a hůř se dýchal. Světlo pohasínalo. Sílilo podivné tlumené cinkání.

Obří vlny narážely na pobřeží, někdy se přehouply přes vrcholky vysokých skal a proudily dolů jako vodopád, aby stekly v potůčcích mezi kameny.

Ale ani hukot vln nedokázal přehlušit tu hrozivou píseň Východní sestry nesoucí se z díry.

Byla to píseň o holém zoufalství, zkáze a utrpení, o skleslosti a smrti. Jediný nízký tón, stále se vracející, pronikavý, neutuchající.

A co bylo nejhorší, byla podivně povědomá.

Filli kňoural Jasmíně pod límcem. Jasmína sama byla skrčená a zamračená, jako by cítila bolest. Linda seděla shrbená na kamenech se svěšenou hlavou a rukama přitisknutýma na uších.

„Nevěděl jsem to," zamumlal Barda. Lief na něj pohlédl. Tvář velkého muže se leskla potem.

„Slyšel jsem tenhle zvuk celý život," zamumlal Barda. Rty se mu sotva pohnuly. „Ne jako tenhle. Ne tak, že bych si ho uvědomoval. Ale teď si vzpomínám, že slabě tam byl vždycky, jako slunce na mojí tváři nebo vzduch, který jsem dýchal. Nepovažoval jsem to ani za zvuk. Myslel jsem, že je to zvuk ticha."

„Ano," řekl Lief.

A pak si oba všimli, že kameny přestaly létat ven a že uvnitř prohlubně neslyší žádný pohyb.

„Kde jsi? Pojď za mnou!"

Lief nevěděl, jestli ho drak volal nahlas, nebo jen v myšlenkách.

To je jedno, řekl si pomalu. Jediné, na čem záleží, je, že musím jít.

Přinutil se vykročit kupředu, snažil se příliš nevnímat hustý, nedýchatelný vzduch a začal lézt na vysokou hromadu kamení. Vyšplhal na úplný okraj hromady a nakoukl dolů do Dračího hnízda.

Široké, ploché dno Hnízda se proměnilo v obrovskou jámu uprostřed veliké kamenité nálevky.

Drak se dohrabal na holou skálu. Teď se krčil na skále uprostřed jámy a zíral na věc, kterou odkryl.

Ta zlá věc vypadala jako svítící pulsující vejce. Bylo jedovatě, křiklavě žluté, tak jasné, jako by z něj měl člověk oslepnout.

Liefovi se do uší zavrtávala jeho tlumená neustávající píseň. A vyzařovalo z něj zlo tak silné, že se mu svíralo hrdlo a pálila ho kůže.

„Pojď za mnou, nebo jsem ztracený.“

Drakův hlas byl velmi slabý. Lief s hrůzou zpozoroval, že sytá červeň jeho šupin pomalu pohasíná.

Nevnímal Bardův varovný výkřik a bez zaváhání se vrhl přes okraj prohlubně.

Zalapal po dechu, když padal a klouzal po nakupeném kamení dolů do jámy, kde se krčil drak.

Ztěžka přistál poblíž zadních nohou zvířete. Nahrnula se s ním záplava kamení, které bubnovalo drakovi o složená křídla a napůl mu zasypalo ocas.

Drak mlčel, nehýbal se. Kůže se mu ani nezachvěla, nehnul ani brvou. Jako by z obrovského těla vyprchal téměř všechen život.

Lief se pokusil postavit, ale zjistil, že to nedokáže. Zlověstná píseň Východní sestry mu zaplavila uši i mysl. Její zlá síla ho ubíjela a srážela k zemi.

Nedokázal stát. Nemohl chodit. Ale drak nehybně ležel a před očima mu ztrácel barvu. A Východní sestra zpívala dál a šířila svou hrůzu i svůj jed.

Lief se začal plazit, ale velmi opatrně, aby se nedotkl drakova těla, když ho míjel.

Dýchal přerývaně a snažil se přiblížit k té žluté jedovaté věci, která vyzařovala hrůzu a zoufalství, a věděl jen, že tu věc musí zničit — a že pokud se nedá zničit, všechno je ztracené.

Ale s každým dalším okamžikem mu ubývaly síly. Paže a nohy se mu třásly, jako by ho svírala hrozná horečka a zároveň byl prochladlý na kost. Bál se, že brzy se už nebude moct hýbat vůbec.

Sotva si uvědomoval, co dělá, ale i tak přitiskl ruce na veliký rubín v Kouzelném pásu Dekory.

Teplo mu začalo kradmo proudit prsty a vstoupilo mu do rukou. Začal si uvědomovat nový zvuk, který se mísil s tlumenou písní Sestry.

Bylo to pomalé, silné bouchání, jako tlukot ohromného bubnu. A teprve v tu chvíli Lief pochopil, že je to drakovo srdce.

Pás… Jsme spojeni silou Pásu, pomyslel si nejasně.

Myslí mu probleskla slova. Doranova slova:

Král s Kouzelný pásem je teď jedinou spásou Deltory.

I když sám nechápal proč, instinktivně zvedl jednu ruku z Pásu a položil ji drakovi na chladnou, suchou kůži.

Okamžitě mu začaly brnět prsty a vlastní srdce se mu rozbušilo, jak ucítil sílu, která se vzedmula kdesi v něm a začala proudit jeho tělem z velkého rubínu do těla zvířete.

Drak se pohnul. Mdlé šupiny pod Liefovou rukou se rozjasnily a ztmavly do sytě rudé. A Lief s úžasem sledoval, jak se skvrna barvy rozšiřuje zpod jeho ruky, šíří se jistě a rychle, dokud se celé mohutné tělo opět nerozzářilo jako samotný rubín.

Drak zvedl hlavu. Rudé oči se mu zaleskly. Údery jeho srdce duněly jako hromobití.

A síla rubínu stále proudila Liefem a on by nedokázal zvednout ruku ze zářivých šupin, i kdyby chtěl.

Nedokázal se pohnout ani promluvit, ale věděl, že na tom nezáleží.

Dělal všechno, co musel. On byl ta spojnice. On byl to spojení mezi drakem a rubínem, starodávným talismanem vykopaným z hlubin drakovy země.

Drak upíral červené oči na pulsující žluté vejce před sebou. Zařval a z úst mu vytryskl úzký proud plamene a zahalil vejce ohněm.

Znovu zařval a ještě jednou. Vejce zalité plameny zářilo nejdřív rudě, pak bíle. Rozžhavené doběla se mihotalo a svítilo jako zlověstná hvězda.

Ozvalo se ostré zapraskání a vejci se rozštípla skořápka. Jeho tlumená píseň se proměnila ve vřískot. Na nekonečnou chvíli se zdálo, že se čas zastavil.

Pak drak zasyčel jako obří had. A pod čerstvým poryvem horka, tak silným, že se Lief děsil, že se při té příležitosti upeče i on sám, Východní sestra vzplála bílým plamenem, potom prostě uvadla a proměnila se v prach.

Lief zavřel oči, které ho nesnesitelně pálily. Jako by najednou povolila nějaká neviditelná pouta, ruka mu sklouzla z drakova boku. Ležel nehybně, tváří k zemi, nedokázal na nic myslet, nevnímal okolí kromě nárazů vln nad sebou a vedle sebe cítil pomalé, rytmické bušení drakova srdce.

* * *

Když Lief znovu otevřel oči, zjistil, že už není v dolíku s rubínovým drakem. Ani na okraji Dračího hnízda.

Slyšel vlny, ale byly o kus dál než prve. Ležel na pokrývce u jasně plápolajícího ohně.

Na druhé straně ohně si šuškali Barda, Jasmína a Linda. Světlo ohně se jim mihotalo po tvářích, ale těla měli zastíněná a za jejich zády se rozprostíralo šero a podivně narůžovělý vzduch.

Nejdřív se Lief bál, že mu žár drakova ohně poškodil zrak. Pak pohlédl vzhůru.

První věc, kterou uviděl, byl Krej, usazený na špičce rozeklané skály. Krej se nakonec vrátil!

Jako chladná voda ho zaplavila úleva. Pak si uvědomil, že Krej se rýsuje proti nebi, které je šmouhaté širokou paletou červených a oranžových pruhů, a vděčně si povzdechl.

Zrak má v pořádku. To zapadá slunce!

Opatrně se posadil a cítil se celý rozlámaný.

„Rozhodně sis dal načas, než ses probral," řekla Jasmína. „Už je to spousta hodin, co jsme tě vynesli z té jámy a odnesli pryč od vody!" Hlas měla stejně klidný jako obvykle, ale tvář jí zářila úlevou.

„A drak —“ Lief se zarazil a škubnul sebou. Hrdlo měl rozbolavělé a vyprahlé. Vzal si čutoru, kterou mu Jasmína podala, a vděčně se napil.

„Drak je v moři, loví další ryby,“ vysvětlil Barda a odložil stranou malou zamčenou krabičku, se kterou si hrál. „Pochybuji, že ho uvidíme dřív než ráno.“

„A to já jsem ráda,“ řekla Jasmína. Jsem z něj nervózní. Zdá se, že se mu líbí moje vlasy, dokonce víc než tomu prvnímu drakovi.“

Linda se zasmála a pohladila se po hladké lebce.

„A moje se mu nelíbí vůbec!“ zajásala. „Protože je nevidí! A právě proto se u nás zavedla tradice, že si ženy mého lidu holily hlavu.“

Pak jí tvář zvážněla. „Ve starých dobách byla na východě spousta červených draků. Od kolébky jsem o nich slýchala hrozné příběhy. Teď se aspoň jeden vrátil.“

„Bez něj bychom nedokázali zničit Východní sestru,“ připomněl jí Lief.

Linda přikývla. „Já vím,“ řekla smutně. „A vím, že teď, když je Sestra pryč, pole na východě budou zase úrodná a rybáři už se nebudou tři z pěti dní vracet na břeh s prázdnými sítěmi. To je důvod pro nesmírnou radost.“

Povzdechla si. „Ale přesto, přišlo to příliš draho. Drak si tě váží, Liefe, protože nosíš Kouzelný pás Dekory. Ale bojím se, co by se mohlo stát lidem ze Smetkova, až půjdeš dál. Hory na severu jsou velmi daleko od —“

Jasmína zlostně vykřikla a Barda dloubl Lindu do žeber. Připlácla si ruku přes ústa.

Liefovi poskočilo srdce. „Hory na severu?“ zvolal. „Co —?“

Barda se vyhýbal jeho pohledu, zvedl malou krabičku a začal ji znovu převracet v rukou.

„No tak!“ zasípal Lief. „Musíte mi to říct! Co víte, co já ne?“

„Chtěli jsme počkat, až budeš silnější, než ti to řekneme,“ zamumlala Jasmína. „Chtěli jsme, aby sis odpočinul, aspoň dnes večer, a nemyslel na —“

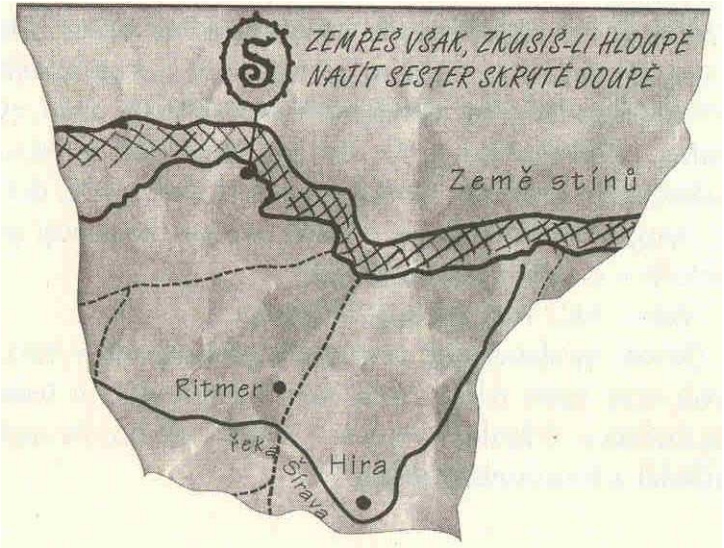
„Nemyslel na co?“ vykřikl Lief, pak zasténal a chytil se za bolavý krk.

Jasmína letmo pohlédla na Bardu. Neochotně pokrčila rameny.

„Zatímco jsi spal, pohřbili jsme Rolfa, jak se sluší," řekla. „Ale předtím…"

„Předtím jsem ho prošacovala," řekla Jasmína klidně a z jedné z mnoha svých kapes vytáhla zažloutlý složený papír. „Což se podle Bardy nesluší. Ale k obrubě kozorožcova pláště jsem našla přišité tohle."

Podala papír Liefovi. Nedočkavě ho rozložil. Jak doufal, byla to druhá část Doranovy mapy.

Jasmína se předklonila, aby prstem poklepala na značku Sestry. „Tady," řekla. „Kvůli tomuhle půjdeme do hor na severu."

„Brána stínů," zašeptal Lief, když si přečetl název vedle značky. Ještě nikdy jsem o ní neslyšel ani ji neviděl na mapě!"

„Ani já," řekl zachmuřeně Barda, který se mračil na krabičku v dlaních. „Nezní to zrovna jako půvabné místo."

„To ani Dračí hnízdo neznělo," řekla Jasmína. „Ale v Dračím hnízdě jsme zpochybnili tu rýmovačku napsanou tady. Nejenomže jsme našli první Sestru, ale taky jsme ji zničili. A přežili jsme! Na *to* bychom měli myslet dnes v noci, Liefe."

Vzala Liefovi útržek mapy a uložila ho zpátky. „Dnes v noci musíme odpočívat a radovat se," řekla přísně. „K čemu si dělat starosti s budoucností? Stejně se jí nevyhneme."

„Pravda!" souhlasila srdečně Linda. „Teď je čas oslavovat, ne naříkat a trápit se věcmi, které nezměníme."

Vyskočila na nohy. „Pojďme hned do Smetkova!" vykřikla. „Překvapíme je, ale tím líp! Nesnáším proslovy a slavnostní průvody. Horká koupel, dušená ryba, dobré pivo, hlasitá hudba a přátelé, co nás poplácají po zádech — co víc si můžeme přát?"

„Vůbec nic," řekl spokojeně Barda.

Ozvalo se slabounké cvaknutí a překvapeně vykřikl. Jeho oblé prsty nějak našly skrytou západku v řezbě na krabičce. Z krabičky hned u vršku vyčuhovala malá tyčinka z broušeného dřeva.

Zatáhl dychtivě za víčko krabičky, ale to zůstávalo pevně zavřené. Zvedl hlavu s legračním zděšením v očích.

Je tu víc než jeden zámek!" zvolal. „Čert vem tuhle pitomou hračku!"

Linda se hurónsky zasmála. „Vyhoď to, starý bručoune!" vykřikla. „Nikdy tu hádanku nevyřešíš."

„Vyřeším," odsekl Barda a strčil krabičku zpátky do kapsy. „Přijdu na to, i kdyby to měla být poslední věc v životě, kterou udělám."

Liefovi jako by po zádech přeběhly chladné prsty. Zachvěl se a zauvažoval proč.

Je mi zima, řekl si. Je mi zima a jsem unavený, to je vše.

„Liefe!" vykřikla Jasmína, vyskočila a kopla do ohně, aby ho uhasila. „Liefe, jsi připravený?"

Obrátila k němu tvář plnou lásky a smíchu. Barda s Lindou se tyčili za ní a pošťuchovali se jako děti.

Liefa ten pohled zahřál u srdce.

K čemu si dělat starosti s budoucností? Stejně se jí nevyhneme.

„Ano," zazubil se a vstal. „Veďte mě! Jsem připravený."

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited v roce 2003.
(www.scholastic.com.au)
Grafická koncepce Kate Roweová
Ilustrace na obálce Marc McBride
ISBN 1 86504 613-2 (Scholastic Australia)
Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2003
Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2003

Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2003

Z anglického originálu *Dragon's Nest* série Deltora Quest 3 přeložila Olga Zumrová.
Grafická úprava obálky Nataša Vaňková
Jazyková úprava Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Štěpán Šimek
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo nakladatelství Fragment,
Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,
jako svou 1286. publikaci.
1. vydání, 2007
Sazbu zhotovil Fragment DTP s. r. o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2007
Translation © Olga Zumrová, 2007

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, scifi, horory

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 — Hostivař e—mail: fragment@fragment.cz http://www.fragment.cz
ISBN 978-80-253-0397-9 (1. vydání, 2007)

DELTORA JE ZEMI NESTVŮR A KOUZEL…
Krutého Pána stínů se sice podařilo vyhnat z Deltory, ale v zemi stále panuje hlad a bída a rozmáhají se zde strašlivé nestvůry. Zatímco strádající lid slábne, Lief, Jasmína a Barda objeví hrozivé tajemství. Nepřítel po sobě v zemi zanechal zárodky smrti. Čtyři odporná začarovaná stvoření zvaná Čtyři sestry se skrývají na odlehlých místech země. Pomalu, ale jistě zabíjejí Deltoru, zatímco Pán stínů s radostí očekává svůj vítězný návrat.

Společníci musejí najít smrtící Sestry a zničit je. Vodítkem jim je pouze útržek starodávné mapy. A jejich jediná naděje na pomoc spočívá v sedmi neuvěřitelných spojencích – posledních deltorských dracích.